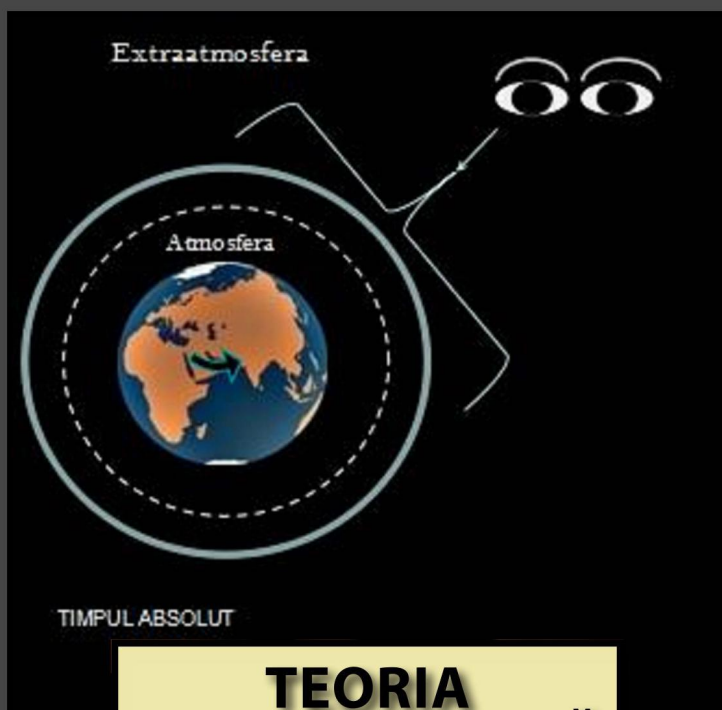

**TEORIA
FUNDAMENTALĂ
A TIMPULUI
MECANICA
ABSOLUTĂ**

CLAUDIA BLASS

Toate drepturile rezervate.

Teoria Fundamentală a Timpului - Mecanica Absolută

Copyright ©2016 Claudia Blass

Acest titlu este disponibil și în format digital în limba Română

Toate drepturile de reproducere, integral sau parțial, prin orice mijloace, inclusiv stocarea neautorizată în sisteme de căutare sunt rezervate. Reproducerea se poate face doar cu acordul scris al autorului, cu excepția unor scurte pasaje care pot constitui obiectul recenziilor și prezentărilor.

ISBN -13: 978-1530032426

ISBN -10: 1530032423

TEORIA FUNDAMENTALĂ A
TIMPULUI

MECANICA ABSOLUTĂ

CLAUDIA BLASS

Listă de abrevieri:

a.c. - anul curent
a.m. - ante meridian
aprox. - aproximativ
c - viteza luminii
cap. - capitol, capitole
colab. - colaboratori
d - distanță
De - delimitare
De_i - delimitare inferioară
De_s - delimitare superioară
d.Hr - după Hristos
d_{Or} - distanța Orbitei
dvs. - dumneavoastră
Ed. - editura
etc. - etcetera
ex. - exemplu
Fig. - figură, figuri
h - oră
i - viteza infinit
î.Hr - înainte de Hristos
km - kilometru
Km² - kilometri pătrați
km/s - kilometri pe secundă
m - masă
M_e - margine exterioară
mg. - miligrame
M_i - margine interioară
mil. - milion, milioane
min., m' - minut
ml. - mililitri
m/s - metri pe secundă
pag. - pagină
rpm - rotații pe minut
ș.a. - și alții; și altele
ș.a.m.d. - și așa mai departe
săpt. - săptămână
s, sec., s' - secundă
TFT - teoria fundamentală a timpului
T - timp
T_i - timp intervidat
T₀ - timp zero
T_s - timp static
T_v - timp vidat
ult. – ultima
V - vid
v - viteză
> - mai mare
< - mai mic
= - egal

Dedic această carte întregii omeniri.

Oare ce este mai greu?
Să transmiți un mesaj?
Sau să-l asculți?

CUPRINS

Cuvânt înainte / xi

1. Timpul în spațiul atmosferic al Pământului și în extraatmosferă / 17

2. Timpul vidat / 21

3. Teoria Timpului compartimentat și în extensie / 25

4. Timpul gradat (în succesiuni) în spațiul atmosferic al Pământului și în extraatmosferă / 49

5. Calcularea Timpului de pe Pământ în raport cu Timpul din spațiul extraatmosferic / 71

5.1. Calcularea timpului prezent / 72

5.2. Calcularea datelor reprezentative / 81

5.2.1. Crearea Pământului – scurt istoric / 81

5.2.2. Crearea Pământului în șase zile / 87

5.2.3. Iisus pe Pământ – acum 2000 de ani / 92

6. Scurgerea Timpului în secolul XXI / 97

6.1. Extinderea Orbitei Pământului / 99

6.2. Timpul perceput de ființe pe Pământ / 109

7. Marginile planetei Pământ / 113

8. Masa unui corp și Timpul / 121

9. Delimitarea spațiului planetei Pământ / 131

Denumirile planetelor / 137

10. Viteza luminii / 141

10.1. Scurt istoric al vitezei luminii și concluzii / 142

10.2. Viteza infinit / 145

11. Călătorii în timp / 159

12. Timpul în repaus absolut / 163

13. Timp reversibil sau ireversibil? / 167

14. Timpul finit sau infinit? / 169

Principiile Teoriei Fundamentale a Timpului – Mecanica Absolută / 175

Concluzii / 179

Compendiu biografic / 185

Bibliografie / 193

TEORIA FUNDAMENTALĂ A TIMPULUI

CUVÂNT ÎNAINTE

Despre planeta Pământ s-a scris suficient de mult încât această lucrare să mai aibă loc pe raftul librăriilor și al cititorilor. Totuși, prin măreția, frumusețea naturală, izbitor de sinceră și neasemuit de iubitoare și deschisă tuturor ființelor ce o locuiesc, planeta Pământ merită încă odată toată atenția, dovedindu-ne astfel că este cea mai dornică de viață, de frumos, egalizând paradisul ce ne este promis, de a face din om – o ființă puternică, cu un caracter frumos și spiritual, menirea acesteia din urmă fiind aceea de a se conduce pe sine către pragul absolut (al spiritului fiecărei ființe) și anume: fericirea! Dacă ar fi să stăm strâmb și să judecăm drept, planeta Pământ merită titlul de Miss Univers în cel mai onest și curat mod de exprimare, deoarece este atât de frumoasă, atât de grațios „valsează” prin spațiu, dimensiunile îi sunt perfecte iar loviturile de-a lungul istoriei omenirii pe care Pământul le-a primit (și încă le mai primește), a dovedit că ea încă suportă cu stoicism toate aceste nenumărate orori, mai ales pe cele umane!

Prezenta lucrare are ca subiect principal Timpul cu toate formele sale, încadrându-se în domeniul fizicii în cea mai abordată subramură - astrofizica.

Mecanica clasică, numită și *mecanică newtoniană* – este prezentă în această lucrare luând în considerare faptul că timpul și spațiul sunt absolute după Newton, amplificând ideea de absolut nu numai pentru aceste dimensiuni; masa, viteza dar și distanța sunt de asemenea absolute, astfel, ia formă o nouă mecanică prin această extraordinar de frumoasă, simplă și ușoară de înțeles **Teorie Fundamentală a Timpului**, și anume: **mecanica absolută**. Ideea de **mecanică absolută** mi-a apărut în contextul în care, pe lângă dimensiunile menționate anterior ca fiind

absolute, noțiunea de mecanică astfel intitulată este întărită și de existența marginilor planetei, a delimitărilor acestora, a Timpului în extensie aici în Sistemul nostru Solar, cât și de existența vidurilor Timpului compartimentat și gradat, de aici, rezultând un întreg proces sistematic mecanic absolut, unde toate dimensiunile împreună sau separat - sunt absolute, se manifestă individual dar și împreună - pentru ca echilibrul întregului Sistem Solar să fie conform planului pentru care a fost creat!

Această mare discreție a Celui de Sus - Dumnezeu, a făcut omenirea să pătrundă neconținut, atât cât i-a fost permis în analele misterioase ale planetei Pământ, de pe lângă ea dar și dincolo în adâncul imens al materiei negre care, întregul Sistem al nostru Solar, pare a fi încă o enigmă din multe puncte de vedere; pentru a descifra misterele și căile necunoscutului, omenirea s-a frământat, s-a contrazis pe sine, a adunat de-a lungul vremurilor informații prețioase despre ea însăși, despre Pământ, dar insuficiente pentru a putea aborda o analiză clară a tot ceea ce înseamnă acest trio: Pământ – Om – Viață! Am spus că este izbitor de sinceră; această trăsătură consemnează faptul că, cu cât o tratăm cu respect, cu-atât de mult ea ne oferă o viață lipsită de griji și plină de iubire, frumos, înțelepciune și de aceea această lucrare dorește să vină în întâmpinarea cititorilor cu factori care influențează în mod direct și indirect atât Pământul cât și omenirea, mai ales în ceea ce privește scurgerea Timpului.

Venirea pe Pământ a omului a rămas totuși o enigmă ce nici până astăzi nu se cunoaște motivul pentru care se află aici. Sau cel puțin, o enigmă pentru foarte mulți dintre pământeni. Se pare că Cineva acolo sus, cum spunem noi, oamenii, a avut grijă și are în continuare să știm doar atât cât ne este necesar pentru dezvoltarea personală, pentru a redescoperi tot ceea ce este frumos în noi, pentru a ne dezvolta conștiința prin rațiune și simț, pentru ca la finalul drumului nostru aici – însemnând părăsirea planetei Pământ, acesta (drumul) să ne asigure un loc divin alături de cei dragi, dar mai ales, lângă Tatăl Ceresc!

De-a lungul vremii, minți luminate precum: Henri Poincaré, David Hilbert, Hendrik A. Lorentz și mulți alți minunați matematicieni și fizicieni - au adus numeroase contribuții în știință, fapt pentru care sunt citați și menționați în această lucrare, autori care, prin frumusețea sufletului și a inteligenței și mai ales, prin dorința arzătoare de a cunoaște adevărul, au adus omenirii aporturi majore în dezvoltarea spirituală a omenirii. Lucrarea prezintă începe cu o introducere scurtă a ideii de spațiu și timp în

primul capitol intitulat: *Timpul în spațiul atmosferic al Pământului și în extraatmosferă*, privind relația atmosferă - extraatmosferă, pentru a putea prezenta mai ușor, ideile și convingerile mele care au la bază o structură a cunoașterii oarecum altfel și doresc ca prin aceste cuvinte să aduc o frântură de adevăr, chiar dacă pentru unii dintre cititori va fi greu de acceptat o asemenea teorie. Un alt capitol extrem de generos în chestiuni privind Timpul în această lucrare, se numește *Timpul vidat* urmat de altul intitulat: *Teoria Timpului compartimentat și în extensie*; acestea prezintă elemente de bază în ceea ce privește scurgerea Timpului în același moment: aici pe planetă, în spațiul din jurul ei și chiar în Sistemul Solar avem o altă abordare sau mai bine spus, o altă noțiune fundamentală a acestui incredibil și unic sistem de măsurare a tot ceea ce înseamnă viață, spațiu, univers. În această lucrare, am abordat noțiunea de scurgere a Timpului în acest secol xxi (astăzi), noțiune care este strict legat de planeta Pământ – având scurgere diferită a Timpului față de acum zeci de ani, prin anumite modificări care îi produc această schimbare a scurgerii lui.

Pe tot parcursul acestei lucrări, am abordat o caracteristică importantă pentru omenire dar și pentru planeta Pământ; ceea ce este important pentru planetă, în mod automat este important sau mai bine spus, îl privește în mod direct pe om. Așadar, această trăsătură care sfidează orice altă unealtă de măsurat poartă denumirea de: **Timp**. Pentru a evidenția mai bine noțiunea de timp dar și ce implică acesta cât și factorii de distribuire ai lui (cum se scurge timpul în spațiul atmosferic), am folosit cu majusculă prima literă a acestei măsuri a timpului pentru a-l pune în adevărata lui valoare, a-i oferi cititorului o mai ușoară înțelegere de scurgere a lui atât pe Pământ, cât și în afara lui. De altfel, și alte coordonate ale lucrării au fost scrise cu majusculă (prima literă) precum: Orbita, Soarele, Sistemul Solar, etc. Astfel, vom intra în pătura spațiului Sistemului Solar și-l vom urmări îndeaproape cum se manifestă, de ce se scurge diferit în unele părți și chiar de ce nu, până când?! Așadar, intrând în această zonă, putem înțelege folosind nivelul macro pentru o mai bună cunoaștere a mecanismelor fizice și pentru a putea răspunde multor întrebări pe care omenirea le are, din dorința de a se cunoaște mai bine pe sine.

Un alt capitol prezintă printr-un scurt istoric privind nașterea Pământului prin câteva versete - cheie din Geneză astfel că, crearea *Cristalului Albastru* prezintă în această lucrare pune în

evidență acele cuvinte, poate chiar de neînțeles pentru unii dintre noi cu privire la acest adevăr curat. După cum știm, Biblia – această carte a valorilor morale și esențiale are nevoie nu doar să fie citită, ci înțeleasă, descoperită, recită, și mai ales interpretată cum se cuvine.

De asemenea, alte noțiuni ale scurgerii Timpului sunt prezentate aici precum: Timpul cu cele trei dimensiuni, care de fapt, nu sunt doar trei, ci patru; timpul în vid și nu dilatat; cum se manifestă acesta pentru masele obișnuite care se rotesc în jurul altor mase (cum sunt planetele în jurul Soarelui); timpul în repaus absolut și de asemenea motivul pentru care se modifică astăzi scurgerea Timpului pe planetă.

Lucrarea prezintă are 14 capitole, nouă subcapitole, concluzii, compendiu biografic și bibliografie. De asemenea, conține 38 imagini și cinci tabele, însoțite de discuții privind timpul în spațiul atmosferic, în capitole printre care: *Calcularea Timpului prezent, Timpul gradat (în succesiuni) în spațiul atmosferic al Pământului și în extraatmosferă, Scurgerea Timpului în sec. XXI, Timpul finit și infinit* și alte interesante capitole pe tema scurgerii timpului. Imaginile care însoțesc această lucrare sunt realizate în programul Microsoft PowerPoint pe fundal negru, deoarece am ținut neapărat să dau lucrării intitulată: *Teoria Fundamentală a Timpului* (TFT) - o notă originală, care să respecte principiile existente în spațiu adică, spațiul în care se „scaldă” Sistemul Solar și implicit planeta noastră – Pământ, în materia neagră (întunecată) și ca atare, am dorit să respect acest principiu pentru a-l ajuta pe cititor să înțeleagă mai ușor acest fenomen - Timpul și de a prezenta cât mai concret teoria potrivit căreia timpul este absolut așa cum de altfel Newton a gândit. Mai mult decât atât; în aceste figuri, planeta Pământ pe orbita sa în Sistemul Solar este prezentată în mod corect, mai concret, poziția acesteia în spațiu, cum se scurge timpul în raport cu Soarele dar și în raport cu celelalte planete din jurul său. Prin urmare, *Teoria Fundamentală a Timpului* are pe fondul discuțiilor prezentate în lucrare, imagini însoțite de exemple bogate privind Timpul în spațiu, cât și un număr de principii ce stau la baza acestei *Teorii Fundamentale a Timpului*. Cu privire la exemple, doresc să menționez faptul că, deși ele se aseamănă, subiectul fiind Timpul scurs - prezentat în anumite situații, între cele două spații: atmosferic și cel extraatmosferic ale planetei noastre, ca atare, rog a se urmări detaliile ce fac diferența între aceste exemple. Timpul perceput astăzi aici pe Pământ, este unul care se scurge neasemuit de rapid și acest lucru este simțit de

către majoritatea oamenilor de pe întreaga planetă; în ultimii ani, oamenii se plâng că nu le mai ajunge timpul, ca atare, am dezvoltat această noțiune prin a oferi o imagine clară a acestei unelte de măsurare. Există răspunsuri la întrebări precum: De ce se manifestă timpul astfel în acest spațiu atmosferic? *De ce îl simțim noi, pământenii în acest mod, cum și până când? De ce timpul astăzi (a.c.) se scurge atât de rapid?*

Alte chestiuni privind: *Viteza luminii, Călătorii în timp și Masa unui corp* în relația cu *Timpul* - sunt câteva dintre subiectele lucrării ce ținesc către un adevăr extraordinar și astfel vom ajunge să cunoaștem esențialul din tot ceea ce este pe Pământ, astfel vom putea avea o cu totul altă viziune asupra existenței umane. Totuși, Timpul - această unitate extraordinară de măsurare a scurgerii - are un impact puternic asupra întregii planete prin orbita sa și implicit, asupra întregii omeniri. Vom urmări așadar, cum se manifestă aceste fenomene și la ce ne putem aștepta în viitor, deoarece despre planeta Pământ se cunoaște, că este într-o continuă schimbare dar în acest secol XXI, într-un mod cu totul deosebit și de aceea, trebuie să urmărim factorii care o distrug pentru a-i anihila și implicit care ne afectează în mod direct pe noi, ca omenire!

În încheiere, această lucrare încheie printr-un mod deosebit *Teoria Fundamentală a Timpului* prin concluziile ce au la bază toată teoria cu formele sale și care în mod natural îmbracă prin principiile TFT **mecanica absolută**, teorie care merită toată atenția și pe care trebuie să o analizăm, lăsând-o să ne ducă mai aproape de adevăr, un adevăr absolut - care ne va ajuta pe viitor să construim idei de bază necesare pentru dezvoltarea întregii umanități!

Autorul,
București, octombrie 2015

CLAUDIA BLASS

1.

TIMPUL ÎN SPAȚIUL ATMOSFERIC AL PĂMÂNTULUI ȘI ÎN EXTRAATMOSFERĂ

Timpul este suficient cât să-ți dai seama că ești omul potrivit, în spațiul și timpul potrivite!

Mulți dintre noi, percepem scurgerea timpului mai repede sau mai greu, în funcție de activități. Dacă suntem la un suc în oraș cu cineva drag sau cu prietenii ori cu foștii colegi de școală, timpul se scurge frumos, suntem bucuroși de socializare și oarecum timpul se scurge repede, încât nu apucăm să-i întrebăm pe toți *cine, ce a mai făcut?! În schimb, dacă suntem într-un loc unde avem o activitate mai puțin plăcută, să zicem că ne aflăm într-un birou stând și nefăcând mai nimic, când pe fereastră Soarele mângâie tot spațiul verde din jurul clădirii de birouri, atunci timpul se scurge neasemuit de greu și ne întrebăm: când mai plecăm și noi de aici?! Dar ce este de fapt, timpul? Cum este el perceput? De când există? La aceste întrebări se pot scrie pagini întregi, de aceea îl putem defini ca o formă complexă a scurgerii lui în spațiu. Deopotrivă, el se manifestă ca o unealtă asupra tuturor formelor și este intermediar între evenimentele trecute și cele viitoare.*

În lucrarea *Spațiul, timpul și știința integrativă*, profesorul Șt. Iancu (2002, pag. 14) definește timpul ca „un continuum lipsit de dimensiuni spațiale” care „constituie o temă de cercetare filozofică și este un obiect al investigațiilor științifice matematice și fizice”. Totodată, se cunoaște că timpul este strâns legat de spațiu. Atât timpul cât și spațiul (Ibidem, 2002, pag. 3), astfel: „sunt categorii

filozofice care desemnează forme obiective și universale (...) și servesc pentru a ordona lucrurile și evenimentele în mediul înconjurător". Țițeica (1967) definește timpul ca fiind „forma de existență a materiei. Timpul există obiectiv, independent de conștiința și voința omenească“.

Timpul ne ordonează viețile prin orarele ce trebuie respectate, ca de exemplu; copilul trebuie luat de la școală la ora 12 p.m., zborul cu avionul pe care domnul Ionescu îl are la oră prestabilită îl determină pe acesta să ajungă la timp în aeroport, orele de somn ce trebuie respectate pentru a nu deveni obosiți și îngrâncenați, întârzierea repetată la locul de muncă determină angajatorul să se dezlipească de serviciile întârziatului și astfel acesta își pierde slujba și multe altele. Timpul măsoară distanțele evenimentelor, marchează noi începuturi dar nu în ultimul rând, anii noștri de viață - aici pe Pământ (noțiunea de Pământ este dată (Litera Internațional, 2002) ca fiind: „*planetă din sistemul solar pe care a apărut și se dezvoltă viața*“). Pe Pământ, de când ne naștem și până plecăm de pe această planetă, timpul neobosit ne aduce aminte de zilele de naștere, de încă un an adăugat vârstei și tot el ne supraveghează și notează în stilul lui unic caracteristic, momentele mai mult sau mai puțin importante din viața noastră. Timpul este prezent în toate domeniile: artă, cultură, istorie, geografie, civilizație, tradiție, educație, agricultură, etc. Practic, timpul este viața și viața este timpul!

Măsurarea timpului de-a lungul vremurilor a suferit modificări în ceea ce privește instrumentul de măsurare. Primele măsurători au fost legate de corpurile cerești cum sunt: Luna, Soarele dar și planetele. În *Infinitul în buzunarul tău*, Flynn (2008, pag. 34) notează că în anul 3.500 î.e.n., s-au folosit cadrane solare; dacă astăzi pot fi observate în muzee sau ca decorative în unele orașe din Europa, acestea la vremea respectivă erau alcătuite din gnomon - un băț care era folosit astfel ca, așezat pe un cadran divizat în așa fel încât umbra gnomon-ului putea fi observată în urma mișcării Soarelui (Flynn, 2008, pag. 34). Denumirea de gnomon înseamnă „indicator“ (din limba greacă „gnomon“), (Goga, 2010, pag. 34). Deopotrivă, pentru aceeași măsurare a timpului s-au folosit în trecut lumânări, deoarece acestea ardeau constant, putând fi gradate pentru scurgerea timpului de o oră (Flynn, 2008, pag. 34). Despre calendare se mai poate adăuga faptul că prezentul măsurător al timpului - calendarul gregorian, este parte din

calendarul iulian, de pe timpul romanilor (Lungu ș.a., 2003, pag. 14), mai precis, de pe timpul lui Iulius Cezar (Caesar), denumit și *calendarul solar roman*. Astronomul egiptean Sosigene a realizat acest calendar în anul 45 î.Hr. (Goga, 2010, pag. 74). Păstrat și astăzi de unii, acest calendar care mai poartă denumirea de *calendar al stilului vechi* (Ghe. Vass, 2005, pag. 136). I se mai spune *calendarul de rit vechi* iar cei care au păstrat acest calendar în marea majoritate sunt creștinii ortodocși, prin sărbătorirea spre exemplu al Noului An cu 13 zile după calendarul gregorian (adică pe *stil vechi* Noul An începe pe 13 ianuarie). Ghe. Vass (2005, pag. 136) relatează în *Bazele astronomiei* că motivul principal pentru care s-a ajuns la schimbarea calendarului este acela că preoții la acea vreme considerau modificarea sărbătorilor o plăcere, motiv pentru care, le schimbau când doreau, chiar și zilele importante, astfel că, împăratul Iulius Cezar a hotărât introducerea unui nou calendar împreună cu acest astronom egiptean, Sosigene. În lucrarea *Geografia fizică generală*, Lungu ș.a. (2003, pag. 15) precizează că „acesta are durata mai mare cu 11 minute și 14 secunde, însă din cauza echinocțiului de primăvară, la fiecare 400 de ani se schimbă cu 3 zile, și astfel primăvara începea în loc de 21 martie la 11 martie, de aceea, pe timpul papei Grigore al XIII-lea, în anul 1582, acest echinocțiu a fost mutat pentru suprimarea celor 10 zile pe data de 21 martie și astăzi este folosit de către majoritatea statelor lumii calendarul gregorian“. Timpul de-a lungul vremii a adoptat sub diferite forme de gestionare a lui și astăzi el este măsurat astfel: manual, digital, cu pendul, etc. Așadar, astăzi după calendarul gregorian, măsurarea timpului se face astfel încât noi știm că ziua are 24 de ore pe zi, împărțite ca o oră să aibă 60 de minute. Puteau fi doar 12 ore pe zi sau chiar și mai puține ori mai multe. În orice caz, de câțiva ani buni încoace, pe întreg mapamondul, oamenii percep timpul ca fiind insuficient și că acesta se scurge foarte repede însă, despre acest subiect vom discuta mai târziu. Ceea ce este foarte interesant este acela că nu toți simțim la fel scurgerea timpului. Unii oameni de știință precum Schlegel și Füllekrug (2002), spun că după frecvența de rezonanță a fizicianului Schuman (1952) ziua ar fi doar de 16 ore, însă rămâne totuși același calendar gregorian pentru gestionarea timpului astăzi. Această rezonanță (Schlegel și Füllekrug, 2002) denumită „*rezonanța Schuman*“ după fizicianul german Winfried O. Schuman (1888-1974), acționează ca un spațiu închis între suprafața planetei noastre și ionosferă.

Observație: Spațiul din jurul Pământului este considerat acel spațiu din jurul planetei denumit: extraatmosferă; este acea parte care începe dincolo de mantaua numită „cer“, unde materia întunecată (extraatmosfera) înconjoară planeta Pământ (cu toate straturile cerului) pe Orbita sa în jurul Soarelui.

Pe pagina *Die Erdatmosphäre (Atmosfera Pământului)* al websaitului www.kowoma.de, datele privind distanțele straturilor atmosferice sunt: troposfera de aprox. 10-12 km, stratosfera: 12-50 km, mezosfera între 50-85 km, termosfera – între 85 și 500 km și ultima: exosfera - mai mare de 500 km până la 1000 km altitudine. De aici, reiese că atmosfera totală a planetei noastre are în jur de ± 1600 km (între 657 km și 1647 km).

Așadar, unul din principiile Teoriei Fundamentale a Timpului (TFT) pe care-l vom discuta pe larg, în următoarele capitole este următorul:

1. Timpul de pe suprafața planetei cu tot cu atmosferă, nu este identic cu Timpul din afara planetei Pământ (extraatmosferă) în spațiul Sistemului Solar.

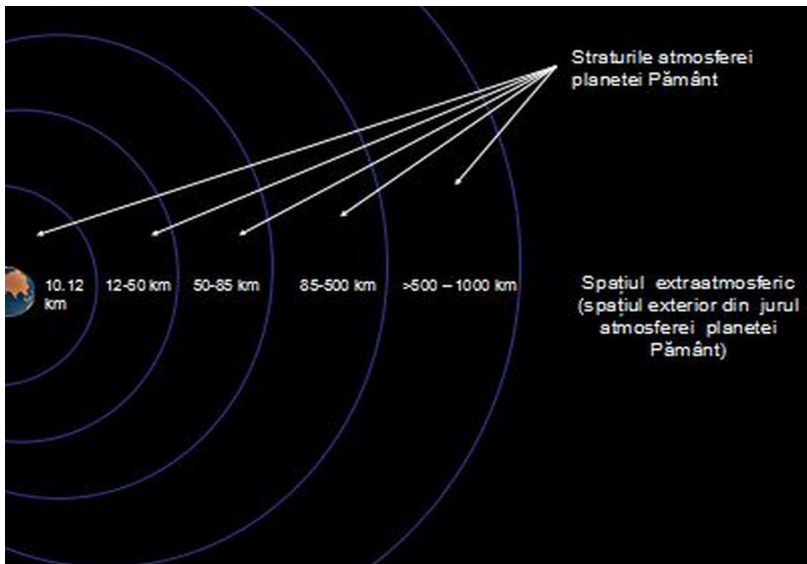

Figura 1. Pământul cu atmosferă și extraatmosferă. Atmosfera cu cele cinci straturi (troposferă: 10-12 km, stratosferă: 12-50 km, mezosferă: 50-85 km, termosferă: 85-500 km și exosferă 500-1000 km)

2. TIMPUL VIDAT

Timpul este o stare, care odată cu scurgerea lui, devine formă a simțurilor noastre interioare și astfel el ne coordonează, dictează și proiectează viețile!

Timpul se scurge de la interior către exterior; Timpul se scurge mai încet sau mai rapid, dinspre suprafața Pământului spre extraatmosferă. În astrofizică, timpul este împărțit (voi discuta pe larg în prezentul capitol dar și în următoarele ce înseamnă aceasta); astrofizica este prin definiție o subramură care se ocupă cu studiul fenomenelor în Sistemul Solar, în afara lui, studiul din jurul planetelor, materia întunecată, etc. (Sfetcu, 2014, ediția a doua, pag. 9). Dar cum se scurge Timpul? Pentru a înțelege mai ușor, în următoarele figuri sunt prezentate imagini cu scurgerea Timpului prezent aici - în **viduri**. Dar ce este vidul? O definiție a vidului (Marcu, Maneca, 1986) este următoarea: - „(despre un spațiu) care nu conține materie ponderală. Gol, deșert, vacuum“. Practic, Timpul se află în **viduri**, acestea având distanțe neasemuit de mari și de aceea pentru unii dintre noi, el este perceput spre exemplu ca o enigmă (a se citi subpunctul 5.2.2. *Crearea Pământului în șase zile*). În această imagine (Fig. 2), am luat câteva zone diferite ale scurgerii Timpului (cinci la număr) în spațiu specificând faptul că, Timpul în **vidul zero** a fost notat astfel deoarece acesta se scurge altfel decât în celelalte viduri, și anume, mult mai lent (față de timpul extraatmosferic) și mai trebuie adăugat o condiție esențială de care trebuie întotdeauna să se țină cont, anume aceea că: timpul în vidul zero este timpul scurs pe suprafața planetei Pământ (laolaltă cu

toată atmosfera constituită din cele cinci straturi), existând astfel un timp unic de scurgere, valabil pentru întreaga suprafață și atmosferă. Așadar, distanța spațiu-timp există în acest mod și tot în aceeași imagine (Fig. 2) se pot observa anumite distanțe față de Pământ care prezintă aceeași structură de **timp în vid (timp vidat)**; Pământul aici a fost plasat în **vidul unu**, acolo unde el în imaginea noastră se află pe Orbită în spațiu, orbitând în jurul Soarelui (în mișcarea de revoluție); următorul vid – **vidul doi**, se prezintă la o distanță destul de apreciată față de Pământ, ca atare, de aici rezultă că în acesta (**vidul doi**) există un alt timp și el se scurge mai rapid în raport cu timpul din **vidul unu** dar și cu timpul în **vidul zero**. **Vidul trei** față de **vidul zero** (al suprafeței planetei Pământ cu toată atmosfera) și **vidul doi**, sunt mult mai îndepărtate și au același sistem de scurgere al Timpului. **Vidul patru** are aceeași structură a Timpului scurs în raport cu celelalte viduri ale acestuia.

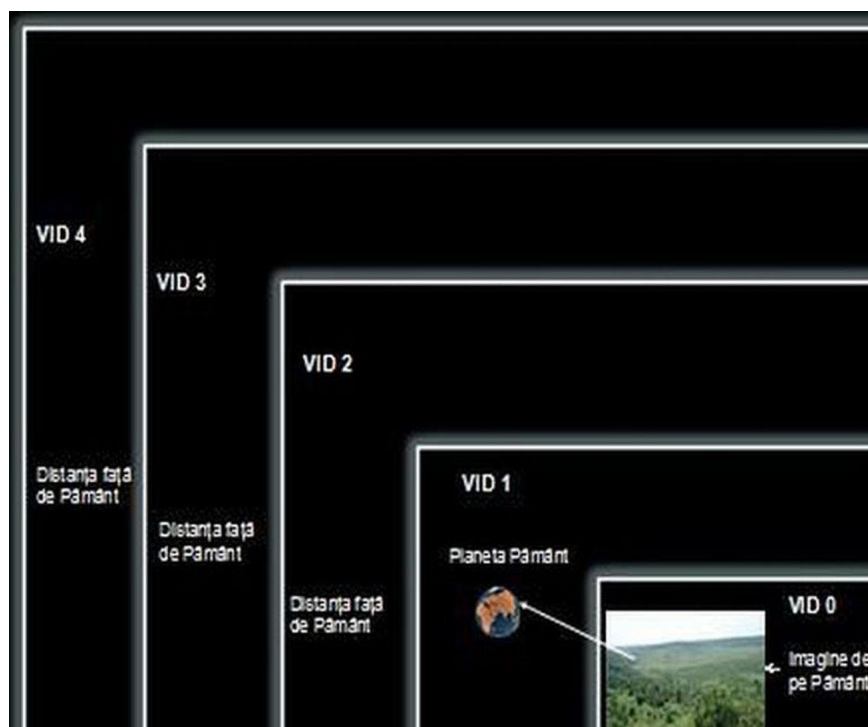

Figura 2. Imagine orientativă pentru înțelegerea Timpului scurs în viduri (imaginea din „Vid 0” este din comuna Bordești, județul Vrancea)

De altfel, putem observa în imaginea din Fig. 3 relația Timpului în

cinci spații numite *viduri* prin care se deosebește Timpul la anumite distanțe, unul față de altul. Aici, în aceeași figură (Fig. 3), vidul doi față de vidul unu (unde se află Pământul pe Orbită) are distanța de câteva zeci de mii sau chiar sute de mii de kilometri. Timpul se scurge mult mai rapid în vidul doi față de Timpul scurs în vidul unu, unde Pământul se află; planeta noastră își urmează cursul pe Orbita sa și implicit percepe Timpul care să spunem pentru a ușura înțelegerea, este „alocat” acestui vid. Vidul notat cu cifra trei (vidul trei) este de altfel mai îndepărtat Pământului (aflat în Fig. 2 în vidul unu) dar și față de vidul doi, ca atare, aici Timpul se scurge și mai rapid; distanța vidului trei față de planetă este mai mare decât vidul doi și implicit și față de vidul unu, de aici rezultă că distanța între vidul unu și vidul trei poate fi de câteva sute de mii de kilometri. Vidul patru, este cel mai îndepărtat în acest tablou al Timpului scurs, pe mai multe frecvențe (viduri) și el se deosebește față de vidurile: zero, unu, doi și trei, prin aceea că aici Timpul se scurge foarte rapid, mai repede decât în celelalte viduri.

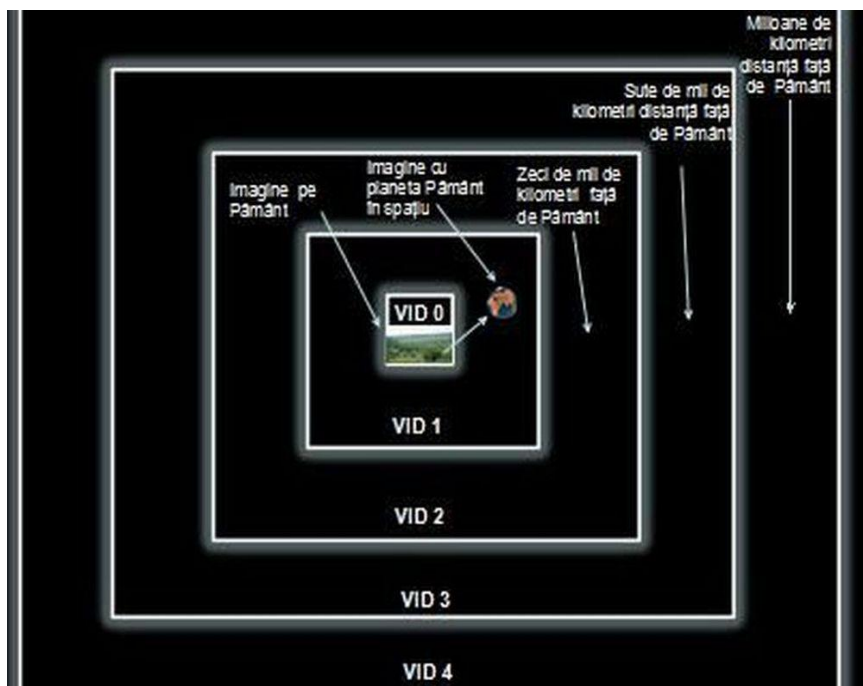

Figura 3. Timpul în viduri al planetei Pământ

Distanța vidului unu (unde se află Pământul în imaginea noastră,

Fig. 2) față de vidul patru poate fi și de un milion, (chiar mai multe milioane de kilometri), nu doar de câteva sute de mii de kilometri. Desigur că aceste imagini sunt cu caracter informativ și orientativ și prin înțelegerea noastră, prin acest mod al scurgerii Timpului, din imagini se poate deduce faptul că pot fi mai multe viduri ale Timpului, nu numai cinci, ca în Fig. 3. Cu siguranță că aceste viduri există în tot spațiul Universului și în funcție de dimensiunea masei (planetă în cazul nostru), pot fi extrem de numeroase. Aceste două imagini din Figurile 2 și 3, denotă că și celelalte planete din Sistemul Solar (din care facem parte) au aceeași structură privind Timpul în viduri, în funcție de necesitate, masă, distanță față de Soare, etc.

Observație: Pentru a nu confunda forma orbitelor cu cea a Timpului în viduri care de altfel are forma eliptică (vidurile timpului sunt modelate după forma Orbitelor, care la rândul-i este modelată după masa planetei noastre), la fel ca și cea a orbitei (respectiv eliptică) - aici forma pătrată are rolul de a ajuta ușurarea înțelegerii spațiului și al Timpului vidat și a nu confunda cu Orbita planetei Pământ. Ambele respectiv: timpul vidat și Orbita planetei Pământ au forme eliptice.

Cel de-al doilea principiu al TFT este acela că:

2. Indiferent de dimensiunea spațiului în care se află masa unui corp, Timpul este vidat și astfel el se scurge încât, cu cât dimensiunea masei corpului este mai mare, cu-atât Timpul are mai multe și/sau mai mari viduri ale lui. Dacă Timpul este vidat, înseamnă că este absolut, cu caracter euclidian (cu margini), fără ca structura vidată să fie modificată. Acest fapt este coordonat de locul unde se află acest timp în spațiu, în Univers.

3.

TEORIA TIMPULUI COMPARTIMENTAT ȘI ÎN EXTENSIE

*„Pământul impune un stil de viață de la care nu te poți abate.
Trebuie să ari când e timpul să ari, nu când ai chef!”*

Octavian Paler

Timpul există în dimensiunile sale compartimentat, însă înainte de a dezvolta această teorie, doresc mai întâi să aduc în vedere contribuțiile fizicienilor (privind scurgerea timpului în raportul dintre atmosferă și extraatmosferă), ținând cont de concepțiile interesante pe care le-au putut avea. În lucrarea Teoria relativității restrânse, Einstein (1905) vorbește despre ceasuri atomice, două la număr, care „puse împreună și sincronizate, apoi unul este îndepărtat și adus înapoi, ceasul care a călătorit va rămâne în urma celui care a stat pe loc” (Einstein, 1905). Cu siguranță că aceste ceasuri au arătat aceste mici și insignifiante diferențe, însă este normal deoarece acel ceas atomic (presupunând că ceasul a călătorit în spațiu) plasat în nava trimisă în spațiu, se afla în timpul din interiorul navei, adică respectiva navă avea propriul gaz numit aer și nicidecum în cel (timpul) din spațiu, adică în afara spațiului navei. La bordul unui asemenea aparat de zbor acesta este efectul. Dar dacă, spre exemplu, ne urcăm în avion cu ceasurile la mână potrivite la aceeași oră simultan și să presupunem că zburăm pe ruta București-Paris; ceasurile de la mâini, indiferent că sunt digitale sau mecanice, acestea vor raporta același timp care există la ceasurile aflate pe suprafața Pământului (de unde am plecat, adică din București, în exemplul nostru). De ce arată ceasurile astfel?

Pentru că, deși avionul zboară și folosește o anumită altitudine și un anumit kilometraj la oră, totuși el, avionul se află în spațiul atmosferic al timpului, pe care eu l-am notat anterior **vidul o** (zero). În imaginea din Fig. 3 (din capitolul anterior) s-a putut observa cum arată acest vid, cum există timpul în spațiul de pe scoarța Pământului și cum se manifestă în raport cu timpul din celelalte viduri. Revenind la contribuțiile importante ale fizicienilor privind timpul totuși, primii care au dezvoltat această teorie a relativității restrânse au fost fizicienii H. Lorentz și H. Poincaré.

Marele fizician, matematician și filosof francez Jules Henri Poincaré (1854-1912) este cel care a vorbit pentru prima dată despre **teoria relativității** iar o contribuție majoră în această teorie (*a relativității*) este teoria lui Maxwell (1831 – 1879) la rându-i dezvoltată teoretic de către fizicianul Hendrik Lorentz (Iancu, Noema, 2002, pag. 5).

Fizicianul și matematicianul olandez Hendrik Antoon Lorentz (1853 – 1928) a spus (1904) că „*forțele electromagnetice sunt supuse la modificări ușoare cauzate de mișcarea lor, numită transformarea Lorentz*“, astfel a fost deschisă o pagină către teoria relativității (citată după articolul: „Hendrik A. Lorentz – Biographical“ de pe site-ul: <http://www.nobelprize.org>), pe care ulterior Henri Poincaré a dezvoltat-o. În 1900, în lucrarea *Teoria lui Lorentz și Principiul Reacției* (titlul original: *The Theory of Lorentz and the Principle of Reaction*), Poincaré derivă expresia: $M=S/c^2$ unde fiecare înseamnă: M este momentum (impulsul) radiației, S este fluxul radiației și c este viteza luminii (Poincaré, 1900) iar patru ani mai târziu, în 1904, Poincaré îi dă expresiei o nouă identitate: „principiul relativității“ (Poincaré, 1904). În anul 1911, Einstein reenunța rezultatul acestei „consecințe naturale a relativității restrânse“ cum considera el că este, prin următorul exemplu: „dacă punem o ființă vie într-o cutie... se poate aranja ca ființa, după un zbor de durată arbitrară să poată fi adusă în locul original într-o condiție puțin modificată, în vreme ce organismele corespunzătoare rămase în pozițiile lor originale vor fi dat naștere de mult timp la noi generații. Pentru ființa în mișcare, durata călătoriei a fost doar o clipă, dacă mișcarea a fost făcută cu viteză apropiată de cea a luminii“ (citată după Resnick și Halliday, 1992). Pentru a înțelege mai bine, Ștefan Iancu în articolul: *Spațiul, timpul și știința integrativă* (revista Noema, 2002, pag. 5), definește cele două teorii: teoria relativității restrânse și teoria relativității generalizate, astfel:

- teoria relativității restrânse: *„relativitatea „restrânsă” se ocupă exclusiv de vitezele constante într-o linie dreaptă și afirmă că legile fizice fundamentale au aceeași formă pentru toți observatorii care trec unii pe lângă ceilalți în linie dreaptă și cu o mișcare uniformă”*;
- teoria relativității generalizate - definită chiar de către Einstein – *„se referă la orice tip de mișcare și enunță că orice lege fundamentală a fizicii trebuie să poată fi exprimată într-o formă care să fie aceeași pentru toți observatorii, chiar pentru cei care se mișcă accelerat unul față de celălalt”*.

Einstein în *Teoria relativității* pe înțelesul tuturor spune că această „teorie specială a relativității s-a cristalizat pornind de la teoria Maxwell-Lorentz a fenomenelor electromagnetice” (Einstein, 2005, pag. 50), tot el considerând faptul că toate experimentele celor doi (Maxwell și Lorentz) „care susțin acea teorie electromagnetică susțin și teoria relativității” (Ibidem, 2005, pag. 50). Denumirea de *relativitate restrânsă* este în acest mod enunțată (Maftei și colab., 2001, vol. I), deoarece aceasta „s-a născut în cadrul dezvoltării electrodinamicii corpurilor în mișcare, apariția ei fiind strâns legată de problema „eterului” și a posibilității antrenării acestuia de către corpurile în mișcare.” Totodată, privind această teorie, o mare contribuție a fost adusă și de matematicianul german David Hilbert (1862-1943). Pe websaitul oficial (www.nobelprize.org) al premiilor Nobel, pe pagina *istoriei relativității* (titlul original: „Relativity”) este trecut faptul că Hilbert la data de 20 noiembrie 1919 a publicat un articol pe tema teoriei generale a relativității cu ecuații de câmp corecte, (<http://www.nobelprize.org/educational/physics/relativity/history-1.html>). Continui pe tema teoriei relativității restrânse cu fizicianul francez Paul Langevin care, în anul 1911, simplifică această idee a lui Einstein mult mai ușor pentru înțelegere prin așa numitul „paradox al gemenilor”, experiment imaginar de altfel, extrem de util și care ajută mult la înțelegerea scurgerii timpului, așa cum a fost gândită de Einstein (B. Crowell, 2007, cartea *Conceptual Physics* (rev. 27.12.2009), citat după articolul: *Relativitatea. Paradoxul gemenilor* publicat la 23 ianuarie 2010, pe saitul: <http://scientia.ro/fizica/78-teoria-relativitatii/676-relativitatea-6-cu-m-functioneaza-paradoxul-gemenilor.html>). Prin urmare, în acest „paradox al gemenilor”, se vorbește despre o pereche de gemeni care se nasc pe Pământ; unul pleacă în călătorie, adică în spațiu, iar celălalt rămâne pe Pământ. La terminarea călătoriei, dacă fratele rămas pe Pământ are vârsta de 10 ani, celălalt frate întors din spațiu

are vârsta de 5,14 ani. Langevin este de părere că există diferențe de îmbătrânire și că „*orice schimbare a vitezei, sau orice accelerare are o semnificație absolută*“ ((Langevin, P. (1911), translated by J. B. Sykes, 1973)), astfel, în cazul gemenilor, tot Langevin consideră că: „*doar călătorul a suferit o accelerație care i-a schimbat direcția vitezei*“ (Crowell, 2007, citat după articolul: *Relativitatea. Paradoxul gemenilor* (23 ianuarie 2010) pe saitul: <http://scientia.ro/fizica/78-teoria-relativitatii/676-relativitatea-6-cum-functioneaza-paradoxul-gemenilor.html>).

Din cele scrise mai sus, ar trebui să înțelegem că timpul s-a scurs mai încet pentru cel plecat în spațiu? Și aceasta doar datorită accelerării vitezei? Greșit. Putem adăuga că într-adevăr, poate ceasul biologic al omului (călător) este modificat dar ANII sunt aceeași pentru ambii frați adică, deși putem arăta mai tineri, vârsta se scurge odată cu trecerea timpului, indiferent de cât de rapid se scurge Timpul! Dacă viteza i-a accelerat scurgerea timpului, așa cum spune Langevin, atunci ar fi trebuit să spunem că cel de pe navă este mai în vârstă; de ce? Pentru că Timpul este același conform *Teoriei Fundamentale a Timpului* (vezi cap. 2. *Timpul vidat*), numai că se scurge mai rapid (datorită accelerării vitezei despre care vorbește Langevin), ori în cazul celui rămas pe Pământ, Timpul se scurge mai încet (decât cel al fratelui aflat pe navă), deci ar fi trebuit să fie mai tânăr cel de pe Pământ (pentru că Timpul se scurge mai încet!). O altă expresie care nu prezintă claritate din punct de vedere al Timpului scurs, altul decât cel de pe Pământ (din vidul zero) este următoarea: „... *ceasul care a călătorit va rămâne în urma celui care a stat pe loc*“ (Einstein, 1905); *ceasul care a stat pe loc?* Presupunând că se referă la ceasul (atomic) de pe Pământ, să avem în vedere întotdeauna faptul că planeta este în mișcare continuă și niciodată nu stă pe loc, și în acest caz, în concluzie, „*ceasul care a călătorit*“, rămâne în urma cui? Dacă celălalt ceas rămas pe planetă și care se află cum am mai spus și cunoaștem cu toții, în mișcare continuă în ambele rotiri (în jurul Soarelui și în jurul propriei axe)! Doresc să închei această situație fictivă care oricum este „critică“ sau mai degrabă spus „ambiguă“, în contextul în care nu se înțelege (din punct de vedere logic) clar cine, unde și de ce „îmbătrânește“ (sau „întinerește“); până la urmă, nu există o astfel de relație a Timpului scurs în extraatmosferă în raport cu Timpul scurs în vidul zero al planetei. Continui discuția pe tema „*paradoxului gemenilor*“ și nu numai, în următoarele

rânduri.

La întrebarea: *Ce este timpul propriu?* Eugen Ganțolea este de acord cu Einstein (Teoria relativității, 1905), care spune că: „*nu există un timp absolut, ci fiecare observator are propria măsură a timpului*“. Vom observa în următoarele rânduri și capitole dacă are dreptate și dacă timpul chiar este relativ.

În *Teoria Relativității* (titlul original în germană: *Zur Elektrodynamik bewegter Körper*, publicat în *Annalen der Physik*, 1905), Einstein consideră că „*pentru un observator aflat pe un corp în mișcare, timpul se scurge mai rapid decât pentru un corp în repaus*“. Cu privire la această afirmație, pentru un observator nu se scurge mai rapid timpul dacă se află pe un corp în mișcare decât pentru un corp în stare de repaus. În primul rând, trebuie spus că, dacă spre exemplu, avem un observator pe nume Gigi, care pleacă de la București la Focșani, cu mașina personală, ruta între cele două orașe fiind în jur de 200 de km, acesta ajunge în aprox. trei ore; putea să ajungă și în cinci ore, sau chiar mai mult, intervenind viteza care, aceasta este relativă cum Newton a gândit. În concluzie, timpul nu este relativ, deoarece, acele ceasului vărului lăsat în București sunt identice cu acele ceasului de la mâna lui Gigi, ca atare, timpul nu s-a scurs mai rapid pentru călător („observator aflat pe un corp în mișcare“, adică pentru Gigi aflat în mașină).

Alt exemplu: Maria și Ioana sunt verișoare. Maria pleacă cu trenul la Iași de la București, călătoria durând peste șapte ore. Atât Maria cât și Ioana se apucă de citit o carte pe care tocmai împreună și-au achiziționat, câte un exemplar fiecare. Ioana citește acasă în București iar Maria se apucă de citit în autobuzul ce o duce spre gară, pe peron în timp ce așteaptă trenul și bineînțeles în tren. Ambele termină de citit cartea în cele aproximativ șapte ore. De aici, înțelegem că pentru Maria, timpul nu s-a scurs mai rapid; și ea a fost în stare să termine cartea la fel ca Ioana, care aceasta din urmă nu a ieșit deloc din casă. Iată așadar, cum timpul este același pentru toți. Într-adevăr, anumite activități ne dau senzația că timpul se scurge mai rapid ca și opusul; muncile angoase, neplăcute, boala, suferința, ne dau senzația că timpul se scurge mai greu. Dar până la a spune că timpul este relativ, după părerea mea, este cale lungă (vezi cap. 14. *Timpul finit sau infinit?*).

Dar totuși, Einstein (1905) când a făcut această afirmație, se gândea la un „observator pe un corp în mișcare“ *aflat în spațiul extraatmosferic*? Consider ca da, însă nici aici nu se scurge deloc

mai rapid timpul pentru un observator, aflat pe un corp în mișcare față de un corp aflat în repaus. În aceeași afirmație, amintită anterior, „corpul aflat în repaus” (Einstein, 1905), se referă la un *corp precum planetă*? Atunci să urmărim un exemplu dar și următoarele din capitolele ce urmează, pentru a observa dacă într-adevăr a avut sau nu dreptate privind scurgerea timpului mai rapid pe un corp în mișcare decât pe unul în repaus;

În *Noțiuni de Teoria Relativității Restrânse* (pag. 4), un exemplu arată două variante, anume:

1. „Văzută de pe Pământ o rachetă ce călătorește cu o viteză comparabilă cu viteza luminii pare a se micșora. Timpul, pe rachetă, va trece mai încet decât pe Pământ” (varianta 1. din stânga în Fig. 4). Aici, putem să adăugăm un alt exemplu ce poate fi ușor identificat prin acela al avioanelor care zboară cu peste 1000 km/oră, însă de pe Pământ (sol) se observă că ele se mișcă încet, deși repet, zboară cu o viteză de peste 1000 km/h și cu siguranță, de pe suprafața planetei par a fi micșorate (vitezele lor).

2. „Văzut de pe o rachetă ce călătorește cu o viteză comparabilă cu viteza luminii, Pământul apare „strivit”. Timpul, pe Pământ va trece mai repede” (varianta 2. din dreapta în Fig. 4), (Catedra de Fizică, Colegiul Tehnic Metalurgic - Slatina).

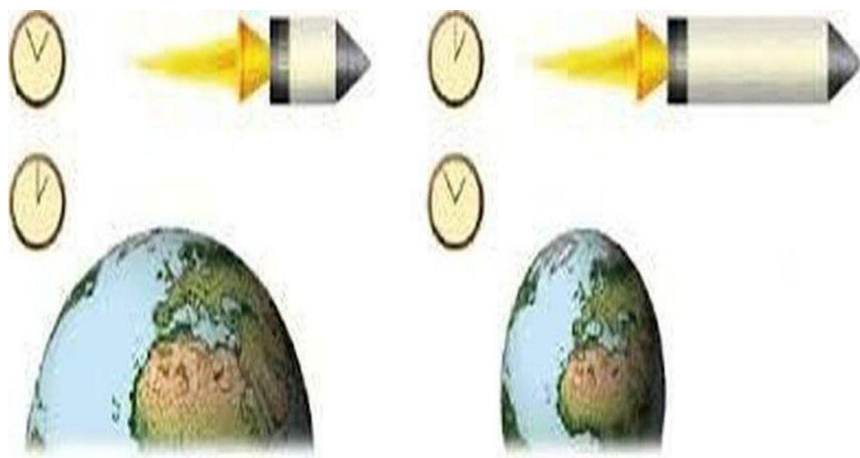

Figura 4. Imaginea din stânga: racheta privită de pe Pământ și imaginea din dreapta: Pământul privit de pe rachetă (imagine preluată din *Noțiuni de Teoria Relativității Restrânse*, Colegiul Tehnic Metalurgic – Slatina, Catedra de Fizică)

Din prima variantă (1.), arată că în *Noțiuni de Teoria Relativității*

Restrânse există totuși o neconcordanță între spațiu și timp: lipsește observatorul. Totuși, Timpul, dacă va trece mai încet decât cel de pe Pământ, înseamnă că racheta se află la distanță suficient de mare încât să se realizeze conform percepției, faptul că Timpul se scurge mai repede pe Pământ decât Timpul pe rachetă; dar aici în acest exemplu - **nu** pe Pământ se scurge mai repede, adică pe suprafața planetei (vidul zero), ci văzut din spațiul extraatmosferic întregul *Cristal Albastru* (Pământul) se rotește mai rapid (așa se observă!) **în funcție de unde este privit! De la ce distanță!**

Din cea de-a doua variantă (2.), reiese că Pământul se observă ca „strivit“. Noțiunea de „strivire“ poate fi înlocuită mai bine cu noțiunea de Pământ „mic“ pentru că noțiunea de „strivire“ aici înseamnă distorsionat întreg Pământul, ori știm că nu este așa, mai ales că suntem locuitori ai planetei. Totodată, reiesese faptul că timpul se scurge mai repede pe Pământ, ceea ce este nu este corect. Este vorba **repet:** de suprafața planetei Pământ împreună cu toată suprafața atmosferei – acestea au un timp scurs (altul decât cel din spațiul extraatmosferic al aceleiași planete - Pământ, în cazul nostru) iar din afara atmosferei planetei (adică, din spațiul extraatmosferic), se poate observa Pământul întreg în mișcare și de aici, reiese faptul că timpul se scurge mai repede dar repet! **Nu pe suprafața planetei (cu toată atmosfera)! Adică, nu în vidul zero!** O altă situație nu o mai consider corectă, anume aceea că, racheta are o dimensiune iar planeta noastră are altă dimensiune, ori un observator cum este omul, la distanța unde se află racheta în spațiu (să zicem că avem în nava respectivă un om ca observator, deși, am spus anterior că el lipsește; vezi cap. următoare), având această imagine a planetei Pământ (vezi imaginea din dreapta – Fig. 4), înseamnă că planeta se poate observa că se rotește în jurul propriei axe și în jurul Soarelui pe Orbită **DAR** cu siguranță că de pe rachetă **nu** se poate observa **Timpul în vidul zero**, din cauza distanței. În această imagine (dreapta) din Fig. 4, racheta se află la distanță mare față de Pământ și acesta poate fi vizibil, chiar și ca o bilă în materia întunecată însă, în asemenea circumstanțe putem vorbi de percepția timpului ca fiind altul (alt vid) decât cel de pe Pământ (adică față de timpul din vidul zero), deoarece ea (racheta) nu se află în timpul vidat al planetei, respectiv în vidul zero (așa cum se află avioanele pe cer când le observăm de pe suprafața planetei cu ochiul liber). Aici, ca o completare, pot spune despre avioanele cu care călătorim, că acestea niciodată nu vor putea

ajunge în extraatmosferă și astfel din ele niciodată nu vom putea observa că timpul se scurge altfel pe suprafața Pământului deoarece și noi, pasagerii, suntem și călătorim în același **vid zero – al planetei Pământ!**

În lucrarea: *Teoria Generală a Relativității*, Einstein (1916) consideră că un corp care se mișcă în spațiu, curbează spațiul și timpul și în același timp, mișcarea corpului este afectată de cele două: spațiu și timp (citată după Ganțolea, 2011). În următorul exemplu, vom urmări cum evoluează masa unui corp în raport cu spațiul și timpul și totodată, vom putea observa dacă într-adevăr timpul și spațiul sunt curbate de masa corpului (și poate viceversa?!).

Dacă vom merge în spațiu la o distanță destul de apreciată față de Pământ – o distanță care să ne permită să vedem planeta rotindu-se în jurul propriei axe, să zicem, în **trei secunde** și vom sta spre exemplu, șase zile (adică **șase zile pământene - 518.400 de secunde**; adică noi conștientizăm că Timpul este altul și știm că se scurge în cazul nostru aici, șase zile!), astfel că, deși vom sta doar șase zile (timpul perceput de noi **va fi egal cu timpul absolut de aici** de pe Pământ (calculat la Timpul de pe solul pământesc, adică din **vidul zero**), **DAR** în același timp, oamenii rămași pe Pământ vor petrece tot șase zile, chiar dacă percepția noastră privind Pământul în spațiu, ne arată că au trecut 480 de ani (vezi subpunctul 5.1. *Calcularea timpului prezent*), numai că: aici este foarte important de reținut următorul lucru: **anume, acela că noi, cei în spațiu când ne întoarcem după șase zile (pământene), deși au trecut 480 de ani privind Pământul de la distanță mare (adică, noi am privit cum ea (planeta) se rotește în jurul propriei axe și în jurul Soarelui, însumând 480 de ani!), totuși, îi găsim pe oamenii rămași pe Pământ la fel, adică noi am fost plecați câteva zile (adică șase), ori în câteva zile, nimeni nu are cum să întinerească ori să îmbătrânească! Practic, ne întoarcem înapoi în Timpul din vidul zero!** Șase zile însumează șase rotiri ale planetei noastre în jurul propriei axe. Noi, oamenii plecați șase zile în spațiu (în funcție de distanță), nu suntem diferiți față de cei rămași pe Pământ; suntem din punct de vedere biologic, identici și nu ne-ar schimba deloc călătoria în spațiu. Am scris acest exemplu, pentru a continua spunând că Timpul geamănului lui Langevin plecat în spațiu, totuși nu se scurge mai încet și astfel viața lui s-a scurs mai puțin, iar Timpul celuilalt rămas pe Pământ nu s-a scurs mai rapid și ca atare, nu a îmbătrânit. De ce? Repet,

datorită Timpului vidat iar pe planeta Pământ am spus că este un alt timp care se scurge, pe care l-am denumit timpul în vidul zero – mai lent decât cel din jurul planetei (vom urmări în continuare cum funcționează acesta).

În imaginile Fig. 2 și 3 din capitolul anterior, am arătat cum este posibil ca Timpul să se scurgă în vid și de ce în spațiu este alt timp și pe Pământ se scurge diferit. Ca atare, geamănul lui Langevin plecat în spațiu are aceeași vârstă și același ceas biologic cu cel rămas pe Pământ, adică nu s-a întâmplat nimic deosebit cu vârsta lui deoarece, Timpul pe Pământ se scurge raportat la vidul zero iar geamănul plecat în spațiu, indiferent că stă două săptămâni sau o lună, chiar și un an, el când revine pe Pământ, este la fel ca și fratele său geamăn. De ce există acest fenomen? Cum este posibil? Deoarece Timpul este o **extensie** și adaug ca un ajutor pentru o mai ușoară înțelegere un alt exemplu, tot cu om, care ne va ajuta să percepem Timpul exact așa cum este el, privit atât de aici de pe Pământ, cât și din spațiu. Vom lua ca subiect un om pe nume Gheorghe, care va merge în spațiu și pe care noi îl vom urmări îndeaproape pe toată durata călătoriei dar și a tuturor celorlalte călătorii ale sale, expuse aici în următoarele capitole. Mai întâi, trebuie precizat că Gheorghe nu știe, nu cunoaște alt timp de măsurare decât cel de-aici, de pe planeta noastră, anume: 60 de secunde – minutul, 60 de minute – ora, o zi – 24 de ore, o săptămână - șapte zile, etcetera. Astfel, dacă cineva - un om precum Gheorghe, ar călători cu viteza luminii de aproape 300,000 km/secundă în spațiu, pentru câteva săptămâni, chiar o lună (aceasta - raportată la timpul care se scurge pe Pământ, adică 24 de ore/o zi, 30 de zile), stând în repaus sau călătorind, privind sau nu *Cristalul Albastru* (Pământul), Gheorghe, când s-ar întoarce înapoi pe Pământ, ar constata că practic pe Pământ s-au scurs minute (menționez: minute pământene), **dar doar atât! Și trebuie menționat un lucru esențial, anume acela că: depinde până unde a mers omul (Gheorghe în cazul nostru) în spațiu, raportat la cele câteva săptămâni, chiar o lună cât a numărat el rotirile Pământului.** Putea de altfel să meargă mult mai departe de Pământ și astfel rotirile planetei noastre în jurul axei erau precum cuțitele robotului de bucătărie, care acestea se învârt atât de rapid încât pot ajunge și la 17.000 de rotații pe minut (ex.: robotul Mixsy, www.zepter.ro). În modul acesta se manifestă **Timpul în extensie**, cel puțin aici în Sistemul Solar în care

membră este și planeta noastră, locuită de noi. Despre oamenii rămași pe Pământ, nu se poate spune că au îmbătrânit pentru că: așa cum am mai spus, nu s-au scurs decât doar câteva minute, nu câteva săptămâni sau o lună așa cum omul nostru a observat stând în spațiu (la x distanță față de planetă), s-au scurs pe Pământ prin rotațiile sale în jurul propriei axe (și în jurul Soarelui). Noi cei din spațiu, în acest mod observăm lucrurile că se petrec, de la **distanța respectivă!** Observatorul Gheorghe, cât timp a stat în spațiu, adică câteva săptămâni, fiind parte integrantă ca ființă din planeta Pământ, el, mai exact, ceasul biologic din el a stat acolo în spațiu - nici nu a întinerit, nici nu a îmbătrânit; practic, acest ceas biologic a rămas neschimbat sau altfel spus, timpul s-a scurs înăuntrul ființei lui, la fel ca și la cei rămași pe Pământ.

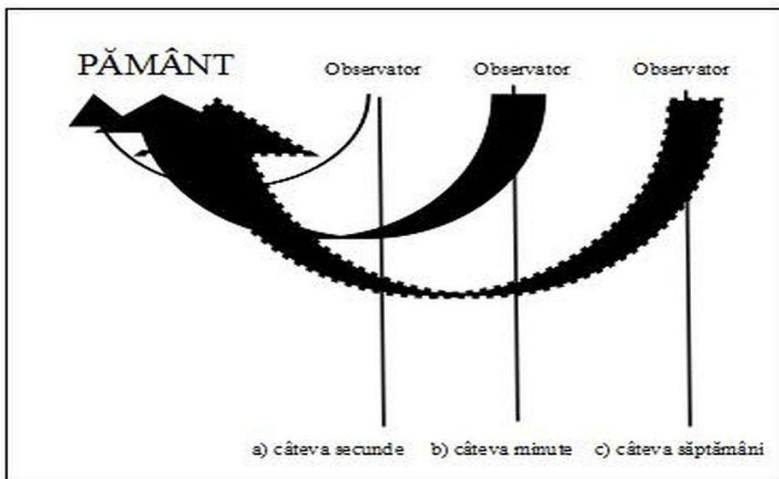

Figura 5. Observatorul și planeta Pământ. Cu cât observatorul se îndepărtează de Pământ, cu-atât timpul pe Pământ (întregul glob, nu pe suprafața planetei) se scurge mai rapid. Distanța este cea care oferă această observație a Timpului, observatorului Gheorghe.

În Fig. 5, avem trei situații unde observatorul (Gheorghe) a staționat de trei ori în spațiu. Distanțele de la stânga la dreapta (Fig. 5) sunt: distanța cea mai scurtă față de Pământ este ilustrată cu săgeată simplă și îi corespund secunde (a), săgeata îngroșată (a doua) reprezintă o distanță mai mare față de Pământ pe care omul nostru o are și aici, pe Pământ se scurg minute (b), iar ultima staționare a lui Gheorghe marcată cu săgeată „zimțată” – reprezintă cea mai mare distanță din cele trei și îi corespund câteva săptămâni

(c) scurse pe Pământ (adică scurse pe tot Pământul, văzut din spațiu; a nu se confunda cu timpul scurs în vidul zero al planetei noastre).

Pentru a înțelege și mai bine fenomenul de „Timp“, în continuare prezint imaginile Fig. 6 și 7; în imaginea din Fig. 6, avem planeta Pământ și „compartimentele“ Timpului, cinci la număr (cifra cinci este luată ca exemplu, însă în realitate pot fi mai multe sau mai puține „compartimente“ în spațiul Pământului); Timpul în vidul zero este prima unitate a lui și înconjoară planeta Pământ pe o distanță destul de apreciată (de la troposferă până la exosferă inclusiv; vezi cap. 1. *Timpul în spațiul atmosferic al Pământului și în extraatmosferă*), după care urmează vidul unu cu un timp ușor mai rapid decât cel în vidul zero, dar mai mic decât cel din vidurile: doi, trei și patru. De aici, se poate remarca faptul că Timpul este compartimentat; de asemenea, **distanța** este cea care ajută proiectarea Timpului în aceste „capsule“ și astfel, el se manifestă conform principiilor existente ale spațiului universal.

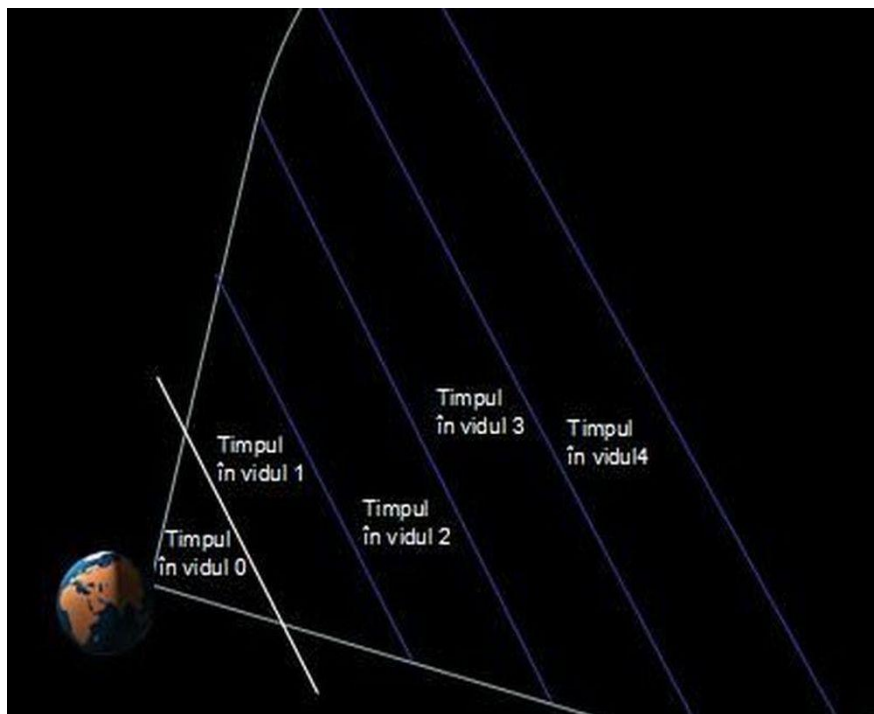

Figura 6. Pământul și Timpul în viduri – compartimentat

Figura 7 prezintă pentru mai o bună viziune asupra curgerii Timpului în spațiul extraatmosferic, sub formă de „pâlnie“ având următoarele: planeta Pământ notată cu **A**, omul în spațiu notat cu **B**, distanța dintre **A** și **B**, notată cu **C** iar Timpul având câteva „compartimente“ ale lui în viduri, în număr de cinci semnificând următoarele: cu cât distanța se mărește între obiecte (mase), cu atât Timpul perceput de **B** (Gheorghe) față de **A** (Pământ) se mărește; „pâlnia“ descrie în cel mai ușor mod fenomenul de Timp în raportul distanței dintre mase (obiecte).

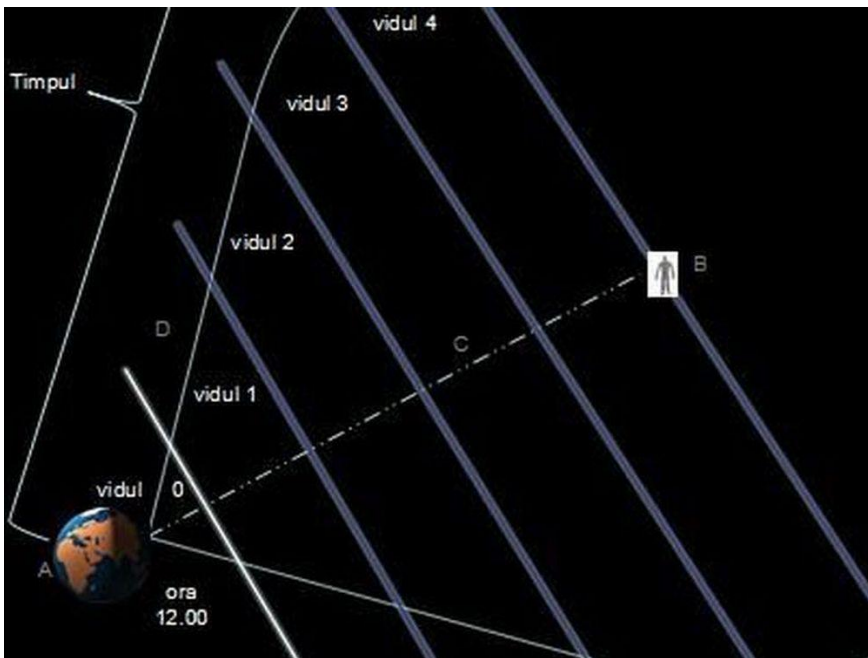

Figura 7. Timpul în patru viduri; Pământul în vidul zero și călătorul aflat în vidul patru

Așadar, Pământul (**A**) aflat la o distanță față de **B** (Fig. 7), arată că, cu cât **B** se îndepărtează de **A**, cu atât Timpul se îngustează dinspre exterior (dinspre Gheorghe aflat în spațiu) către interior (către Pământ), adică devine din ce în ce mai rapid pe **A** (Pământ) din observarea lui **B**. Așa se explică de ce **B** (Gheorghe) observă că **A** (Pământ) se rotește în jurul propriei axe în câteva secunde/o zi de 24 de ore, iar dacă să presupunem că se va apropia de Pământ (adică în Fig. 7 către vidurile doi și unu), Timpul i se va părea că se scurge mai încet și bineînțeles că, dacă apoi **B** se va îndepărta mai

mult de A (de planetă), atunci Timpul va fi scurs mult mai rapid și astfel Gheorghe (B) va observa că planeta Pământ (A) se învâрте atât de rapid, încât va fi asemuită cu un motor de avion pornit sau cu o elice a unui elicopter în aer ori cu un robot de bucătărie în funcțiune, la care nu se pot măsura vizual (cu ochiul liber) rotirile, deoarece sunt foarte rapide.

Dacă pe Pământ, este ora 12.00 p.m. (ora locală a lui Gheorghe, de unde a plecat el de pe suprafața planetei, spre exemplu, ora locală a României), atunci în spațiu (Fig. 7) Gheorghe știe/cunoaște/înțelege că este ora 12 pm pe Pământ, deși el observă că planeta se rotește rapid în jurul propriei axe și deci în mod automat, tot observatorul nostru poate măsura Timpul.

Din aceste exemple reiese faptul că, atât timpul cât și spațiul nu se curbează cum Einstein (1905) spune în Teoria relativității, indiferent de masa unui corp care se află în mișcare sau în repaus și nici relația spațiu-timp nu acționează asupra masei unui corp.

Acestea trei (spațiul, timpul și masa unui corp) sunt total independente și nicidecum nu se afectează reciproc. Mai degrabă, se „pun“ una altele la dispoziții, se ajută reciproc și se folosesc între ele astfel încât, **efectul cauzal să-și atingă scopul!**

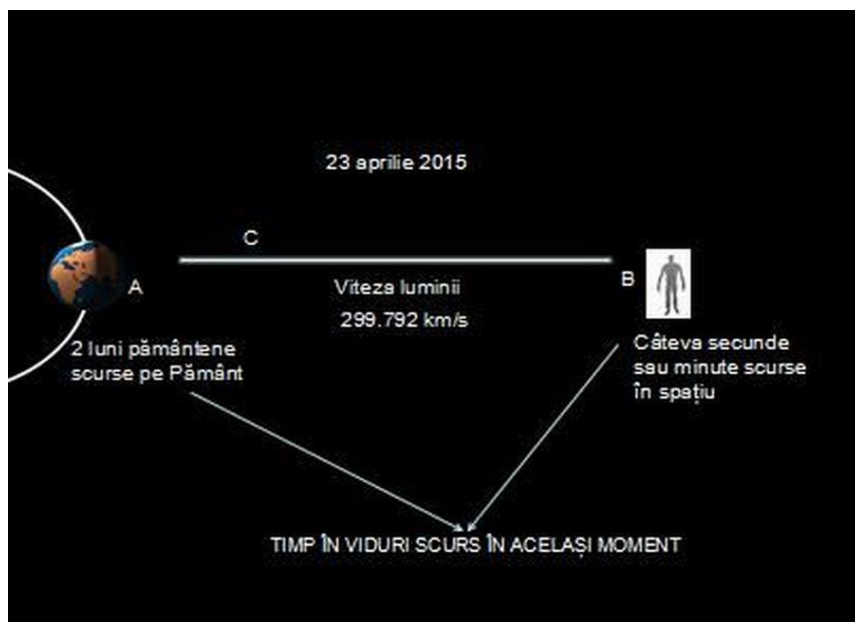

Figura 8. Timpul scurs în viduri. Omul în spațiu petrecând câteva minute sau secunde

În imaginea din Fig. 8 am notat Pământul cu **A** și omul nostru (Gherghinică) este notat cu litera **B**. Se observă în acest exemplu (Fig. 8) că subiectul nostru – omul, plecat în spațiu cu o viteză apropiată vitezei luminii sau egală cu aceasta din punctul **A**, adică de pe Pământ în locul unde a ajuns **B**, distanța este notată cu **C**, într-un loc oarecare în Sistemul Solar, nu foarte departe de Pământ, dar suficient încât să observe planeta că se rotește în jurul propriei axe sale foarte rapid, undeva să zicem, în jur de patru secunde/rotație. De asemenea, data (23 aprilie 2015), a fost aleasă întâmplător pentru a înțelege mai bine Timpul vidat în extensie, mai ales că deși pare imposibil sau greu de acceptat, totul se petrece într-o singură zi (pământească), în acest tablou al Timpului.

Așadar, omul nostru – Gherghinică stă în spațiu aproximativ două luni (Fig. 8), respectiv echivalentul a câtorva minute! Cum explic acest lucru? Gherghinică practic, poate vedea rotirile planetei în jurul propriei axe (Fig. 8) și astfel poate număra câte zile se scurg, deci Gherghinică a numărat aproape două luni de zile, după mișcarea Pământului. În tot acest timp, pe Pământ se scurg câteva minute (să nu uităm de vidul zero al planetei). Gherghinică, atunci când revine înapoi după cele aproximativ două luni petrecute în spațiu, observă la întoarcere că au trecut doar câteva minute. Nu are deloc relevanță numărul exact de minute scurse, ci important este să înțelegem fenomenul **Timpului vidat în extensie**. Prin acest lucru, se poate înțelege cum Gherghinică – omul nostru vede că Pământul se rotește; practic el a trecut peste un anumit număr de viduri ale Timpului, după care s-a oprit și a observat planeta exact așa cum se manifestă în spațiu, pe orbită, iar acest fenomen a fost posibil pentru Gherghinică, deoarece Timpul s-a manifestat conform noțiunii de „întindere a elasticului” (**Atenție!** Acest fenomen al Timpului în extensie este strict valabil **doar pentru om**, adică în exemplul nostru, Gherghinică a trecut peste celelalte viduri și astfel el a observat la întoarcere Timpul în vidul zero al *Cristalului Albastru* - Pământul). Masa unui corp (Gherghinică în cazul nostru), poate nota indiferent de cât de mult se îndepărtează de alt corp (de planetă) Timpul în „vidul zero”, adică el „ia cu el” noțiunea Timpului de pe planetă (un minut/60 de secunde, o oră/60 de minute, o zi/24 de ore, etc.). Ziua de 23 aprilie (o zi obișnuită) - aleasă în mod intenționat pentru a înțelege mai bine fenomenul de timp în spațiu pentru cele două mase prezentate în acest exemplu, cu greutate și volum diferite, la anumite distanțe

una de cealaltă, într-un timp care se scurge simultan pentru ambele mase, în aceeași zi și prin această dată, putem concluziona că deși totul s-a petrecut într-o singură zi, această călătorie a subiectului nostru – Gherghinică a reușit să pună în valoare **distanța**, care joacă un rol important în măsurarea Timpului în spațiu; în astrofizică, cu cât te îndepărtezi de o masă, indiferent de volumul acesteia și ieși din vidul zero (al masei respective), cu-atât timpul **masei în spațiu** se scurge mai rapid! Adică masa privită de la o distanță suficientă (din cauza volumului, al masei) față de observator, se poate observa cum aceasta se rotește în jurul propriei axe (și implicit, în mișcarea de revoluție).

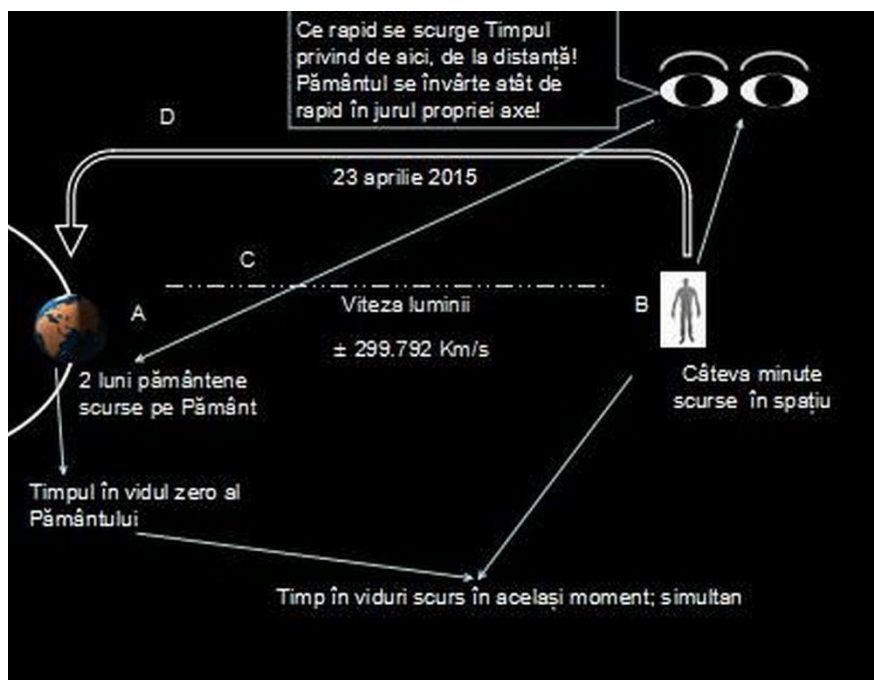

Figura 9. Timpul scurs în spațiu: planeta Pământ și omul nostru; D – privirea omului nostru asupra planetei noastre. Distanța dintre A și B îi permite conform legilor universale, lui B să observe că Pământul s-a rotit în jurul propriei axe aprox. două luni (pământene)

În această imagine din Fig. 9, se poate observa o săgeată notată cu D care arată că, Gherghinică plecat în spațiu, el privește planeta Pământ cum se rotește și deși nu stă să numere toate rotirile Pământului, el observă cam în cât timp (cu aproximație) a trecut planeta pe Orbită și cam câte rotiri în jurul propriei axe a

avut Pământul (pentru că omul nostru din punctul **B** unde se află în Fig. 9, în acest mod vede el Pământul, anume că se rotește în jurul propriei axe și în mișcarea de revoluție, de la **distanța** respectivă), astfel reiese că la întoarcerea sa pe Pământ, el specifică că a numărat cu aproximație opt săptămâni. Distanța notată cu **C** este cea pe care o are omul nostru față de Pământ (milioane de kilometri; în acest exemplu, nu are importanță exact cât este distanța între **A** și **B**) și pe care o păstrează față de acesta până la întoarcere. Dacă ar fi fost Gherghinică la jumătatea distanței dintre **A** și **B** prezentată în Fig. 9, atunci același observator ar fi observat că au trecut (până la revenirea lui pe Pământ) aproximativ patru săptămâni.

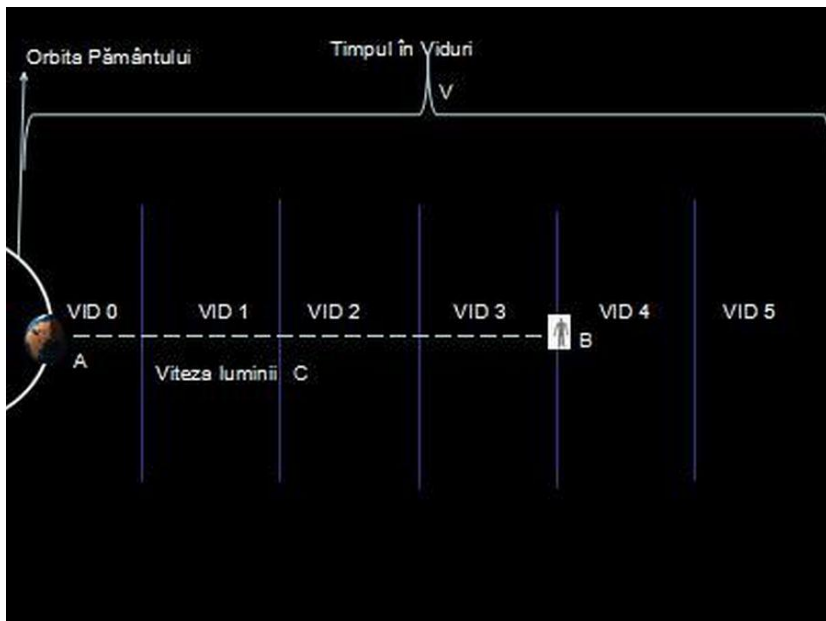

Figura 10. Planeta Pământ și omul Gherghinică în spațiu. Distanța dintre **A** (Pământ) și **B** (Gherghinică), omul folosind viteza luminii pentru a ajunge în vidul trei al Timpului compartimentat în vid

De asemenea, pentru a înțelege mai bine această teorie, trebuie precizat că, **dacă** Timpul este în viduri (vezi Fig. 7 și 10) și ca atare, omul nostru **când** s-a întors înapoi pe Pământ, s-a întors la cele lumești în care Timpul se scurge raportat la/după vidul zero, de aceea el (observatorul) îi va regăsi pe cei din jur exact cum i-a lăsat, doar că au trecut câteva minute. **Doar atât!** Atunci când omul a

plecat în spațiu, s-a îndepărtat de Pământ și cu cât mai mult, cu-atât a văzut planeta în mișcare; cu cât se mărește distanța dintre el și Pământ, cu-atât el poate număra rotirile planetei în jurul propriei axe din ce în ce mai rapide DAR, omul practic păstrează noțiunea Timpului de pe Pământ, altfel el nu cunoaște un alt sistem de valori ale Timpului, în afară de cel menționat anterior, decât: 1 min./60sec., 1h/60min., 1 zi/24h, 1 săptămână/7 zile, ș.a.m.d. Cu toate acestea, în mod automat el, Gherghinică observă și mișcarea de revoluție a Pământului pe Orbită.

Din această imagine (Fig. 10), se observă că Gherghinică se află la o distanță de milioane de kilometri față de Pământ în vidul trei și el chiar dacă, să zicem că se află în stare de repaus, el observă mișcările Pământului în jurul Soarelui pe Orbita sa. De altfel, ceea ce se poate remarca în Fig. 10 (privind Pământul) este faptul că pe plan orizontal se manifestă toate legile spațiului Sistemului nostru Solar și implicit și Timpul nostru (vezi cap. 9. *Delimitarea spațiului planetei Pământ*). Planeta Pământ aflată în exemplul din imaginea Fig. 10 la periheliu pe Orbita sa, se poate observa distanța (C) dintre Pământ (A) și omul nostru (B) plecat în spațiu (precizare: în aceste exemple prezentate aici, înseamnă că ne referim doar strict la spațiul Sistemului Solar și nu la cel din afara acestuia!).

O altă importantă caracteristică în această imagine (Fig. 10) este Timpul în viduri sau mai bine spus „timpul vidat“ unde în **vidul trei**, omul nostru este prezent. Ca reper, au fost luate cinci viduri. Dacă Pământul s-ar afla spre exemplu, în vidul doi al Timpului și omul nostru în vidul patru, atunci Timpul dintre cele două viduri (doi și patru), ar fi cu totul altul, adică mult mai lent deoarece distanța este mai mică față de cea prezentată între A și B în Fig. 10. De asemenea, mai trebuie spus faptul că timpul și spațiul sunt două elemente de măsurare în Sistemul Solar (al nostru) finite adică spațiul este închis, delimitat, astfel că nu se poate vorbi de evenimente din afara Sistemului Solar care să se suprapună cu evenimentele din interiorul Sistemului nostru Solar; același fapt este valabil pentru toate planetele din acesta și ca atare, spațiul și timpul alocat planetei Pământ sunt foarte bine delimitate și atât **spațiul cât și timpul sunt finite**, închise, deci sunt **absolute**.

Totodată, relația acestor viduri este strâns legată și de distanța Pământului față de Soare. Cu siguranță că Timpul în acest moment al secolului XXI în care ne aflăm acum, se află într-unul dintre aceste viduri (discutăm în următoarele capitole despre aceasta).

Practic, ne apropiem de Timpul zero, altul decât cel în care ne aflăm acum aici, în Sistemul nostru Solar.

Un alt exemplu pe tema „paradoxului gemenilor“, preluat din lucrarea *Mecanică clasică* (2007) este următorul: „*Vlad și Dragoș sunt doi frați gemeni. Dragoș pleacă pe o planetă îndepărtată iar Vlad rămâne pe Pământ. Pentru Vlad, Dragoș se îndepărtează, astfel că pe navetă timpul se dilată. Dar și pentru Dragoș, Vlad se îndepărtează, astfel că și el consideră că timpul trece mai greu pe Pământ. Fiecare dintre frați crede că, la întoarcere, celălalt va fi mai tânăr. (Explicați acest paradox, cunoscut ca paradoxul gemenilor, pe baza diagramei spațiu-timp. Care din frați va fi mai tânăr?)*“ (Luca și Stan, 2007, pag. 249). De aici, înțelegem aceeași situație în care unul dintre frați (gemeni) pleacă de pe Pământ și anume Dragoș; într-adevăr, pentru Vlad, Dragoș se îndepărtează dar „*astfel pe navetă timpul se dilată?*“ - Vlad observă că Dragoș se îndepărtează pentru că stă pe loc (el, Vlad) și este normal să-și vadă fratele îndepărtându-se (adică pe Dragoș). Este ca și cum ai dat niște mălai la fereastră unei vrăbii, după care aceasta sătulă, își ia zborul și într-adevăr o vezi că se îndepărtează dar acest lucru nu înseamnă că se dilată timpul pentru vrăbie, în timp ce zboară îndepărtându-se. Mai departe; pentru Dragoș, Vlad chiar dacă pare că se îndepărtează, el de fapt, stă pe loc, mai bine spus, percepția lui Dragoș îi dă senzația că se îndepărtează; mai mult de-atât; dacă Dragoș se îndepărtează către o planetă îndepărtată (așa cum reiese din acest model de exemplu privind „paradoxul gemenilor“ și presupunând că Dragoș este cel care: „...*astfel că și el consideră că timpul trece mai greu pe Pământ*“), la un moment dat, în acest exemplu, arată că Dragoș care se îndepărtează observă că pe Pământ timpul se scurge mai încet. O asemenea observație nu există.

1. În primul rând, **dacă** Dragoș se mai află în **vidul zero** al Timpului, toate obiectele pe suprafața planetei rămân inerte și cu toate acestea, reamintesc că: din spațiul extraatmosferic, Dragoș are panorama întregii planete (tot Globul Pământesc, adică din afara ultimei atmosfere, anume – în afara exosferei) al cărui timp este dat de trei fapte, anume: 1. Distanța lui Dragoș față de planetă; 2. Viteza pe care planeta noastră o are în jurul propriei axe și 3. Viteza lui Dragoș în spațiul extraatmosferic. Așadar, dacă Dragoș încă se mai află în vidul zero al planetei (același vid zero al **suprafetei planetei** unde se află Vlad, vid care are în jur de ± 1600 de km; vezi cap. 1.

Timpul în spațiul atmosferic al Pământului și în extraatmosferă), acesta (Dragoș) nu are cum să observe sau este prematur să crezi că de la o distanță așa mică - să „observi“ sau să consideri că timpul se scurge mai încet (pe Pământ). În acest caz, Timpul se scurge la fel pentru amândoi frați gemeni. Ambii (Dragoș și Vlad) se află în vidul zero și-atât.

2. În al doilea rând, **dacă** Dragoș se află în **extraatmosferă**, atunci el poate observa că așa cum spune el, timpul se scurge mai greu pe Pământ (atenție la viduri!), observând (el fiind în extraatmosferă probabil în vidul unu, sau chiar doi) rotirile planetei în jurul propriei axe **DAR** nu trece mai greu timpul pentru Vlad rămas pe Pământ, față de timpul lui (ceasul biologic al lui Dragoș). Este clar că acești doi frați n-au cum să creadă ei că au întinerit sau îmbătrânit. De aceea, explic că acest paradox, care de fapt **nu** există în astrofizică, pentru că **nu astfel se manifestă timpul în spațiu**, chiar în jurul planetei noastre și ca atare, menționez că nu există nici întinerire, nici îmbătrânire; dacă Dragoș să zicem, se întoarce după patru ani și astfel, împreună cu fratele său Vlad, se vor înscrie împreună la școală (în același an școlar), fiind apți din punct de vedere al vârstei (puțin probabil ca Dragoș să fi avut parte de școală pe cealaltă planetă dar iese din discuție această remarcă „imaginară“ din acest exemplu, tot imaginar și el).

Dar să presupunem că într-adevăr, Dragoș se întoarce după patru ani (pământeni bineînțeleș), acest fapt duce la trei întrebări: la ce distanță a fost în spațiu? A stat în tot acest timp în stare de repaus, sau a călătorit? Sau a fost pe altă planetă? Sunt totuși trei lucruri total diferite (1. Să stai în spațiu, adică în stare de repaus; 2. Să te duci pe altă planetă și 3. Să călătorești), însă cel mai important lucru este acela că trebuie luată în calcul distanța față de Pământ, durata, viteza pe care a folosit-o și mai puțin, pe ce planetă a stat (luând în considerare mai mică rotirile acesteia în jurul propriei axe și în jurul Soarelui). După calculele mele, la o rotire în jurul propriei axe a planetei Pământ într-o secundă/rotire ((aici trebuie spus că luăm în calcul rămânerea lui Dragoș în spațiu în stare de repaus (punctul 1.), la o distanță destul de mare față de Pământ)) și 365 de secunde înmulțit cu patru = 1.460 de secunde; 1.460 de secunde a stat Dragoș în spațiu și de aici putem calcula câte minute sunt, împărțind suma la 60 (cât are un minut) = 24.33 minute. În concluzie, Dragoș a stat doar 24 de minute și 33 de secunde până ce

Pământul a făcut patru circuite complete în jurul Soarelui, a câte 365 de zile fiecare. Atunci îmi permit eu să întreb cititorii: *Dragoș chiar a îmbătrânit sau a întinerit în acest interval de timp? Dar Vlad pe Pământ? Cât a stat Dragoș în spațiu? Dar Vlad pe Pământ? Până la urmă, unde a fost Dragoș?* Ca element ajutător, a nu se uita de **vidul zero** al planetei noastre – Pământ, vid în care Timpul se scurge diferit față de cel din extraatmosferă (Răspunsul îl găsiți la pag. 178). Mai mult decât atât. Ca să înțelegem acest panou cu mai multe setări ale timpului, prezint următorul exemplu;

Gheorghelică se duce la cererea noastră în spațiu. Iese afară din atmosfera Pământului (cu viteză egală, mai mică sau mai mare decât viteza luminii), adică în spațiul extraatmosferic și îl rugăm să ne explice, ce vede el pe Pământ? Ce poate el să vadă decât oceane, conturul continentelor, câțiva nori?! Totuși, unii dintre noi insistă ca Gheorghelică să ne spună dacă ne poate vedea pe fiecare, aici pe Pământ. Atunci, omul nostru aflat în spațiu ne explică că de la o așa distanță nu poate vedea la nivel micro și ca atare, în afară de planeta cu „mantaua” sa (exact cum se vede din exterior), în rest nu poate să observe ce se petrece pe suprafața planetei (activități cotidiene precum: pietoni traversând strada, oameni la piață, copii în parc jucându-se, etc.)! DAR, el fiind tot pământean, gândește rațional că viața continuă pe planetă. Aici doresc să fac o remarcă; în spațiul extraatmosferic nu există o aplicație precum o tabletă o are, unde, cu două degete simultan se poate mări o imagine până la pixeli. Planeta Pământ nu este un obiect, nu este o tabletă pe care să te joci cum vrei sau să o manevrezi după bunul plac. **Planeta Pământ este un organism viu și trebuie tratată ca atare (și cu tot respectul) și înțeleasă prin prisma existenței sale absolute!**

Observații: Omul prin construcția sa, este precum un ceas biologic și el când pleacă în spațiu, în funcție de distanța față de Pământ și în funcție de viteza pe care el o folosește, omul realizează că este configurat la **parametrii timpului din vidul zero al masei** de care el aparține, ca entitate (adică de planeta Pământ), altfel, el nu ar putea măsura Timpul!

Tot omul, când a pășit pe Pământ, el a primit toate „incredentele” necesare pentru a putea trăi la parametrii prestabiliți ai planetei. Nicidecum, un om de pe Pământ, nu poate trăi spre exemplu, pe alte planete cum sunt Mercur sau Jupiter (doar în filme sau cărți pe domeniul științifico-fantastic, dar nu în

realitate!).

Totuși, doresc să închei această latură a capitolului prezent, cu privire la situația celor doi frați gemeni, deveniți faimoși prin „paradoxul gemenilor“, revenind asupra unei afirmații care aparține lui Einstein și pe care o redau aici (se găsește la pag. 29), anume, în articolul: *Zur Elektrodynamik bewegter Körper* (în traducere: *Asupra electrodinamicii corpurilor în mișcare*), publicat în *Annalen der Physik* (1905), Einstein consideră că „pentru un observator aflat pe un corp în mișcare, timpul se scurge mai rapid decât pentru un corp în repaus“. Prin urmare, deoarece avem tabloul complet al „paradoxului gemenilor“ prezentat anterior prin imagini și discuții bogate, putem trage concluzia prin următoarele: cu această ocazie, îmi permit să vă prezint o altă situație: corpul în repaus se află în spațiul extraatmosferic, probabil aici poate fi un corp precum: planetă, satelit, etc.; observatorul pe un corp aflat în mișcare este Gherghinel care se află pe ... Pământ! Da, așa este! Pe planeta Pământ! Cunoaștem cu toții că Pământul are pe Orbită o viteză medie în jur de 30 km/s (29,78 km/s). Mă rog, a existat cu ani în urmă această viteză medie; astăzi (a.c.), Pământul pe Orbită are o viteză cu mult mare (vezi cap. 6. *Surgerea Timpului în sec. XXI*). Practic, Gherghinel se află pe un corp aflat în mișcare (continuă) așa cum este planeta noastră; noi, toți pământenii, ne aflăm pe acest corp aflat în mișcare. Sigur, o să spuneți unii dintre dvs. că pe navetă totuși există o viteză asemănătoare celei a luminii (c) pe când, pe Pământ, viteza este de doar aprox. 30 km/s pe Orbită. Tot nu este relevantă afirmația conform căreia pe navetă se scurge mai rapid decât pe Pământ; și atunci, din afirmația lui Einstein reiese că, atât pentru Gherghinel cât și pentru noi, timpul se scurge mai rapid decât pentru corpul în stare de repaus aflat în spațiul extraatmosferic? Răspunsul este negativ. Este valabil și pentru (observator aflat pe) un corp în stare de repaus. Cu acestea spuse, acest „paradox al gemenilor“ nu există, sau este eronat, nu poate avea fundament și ca atare, nu prezintă situația exactă și clară a fenomenului de Timp scurs în spațiul extraatmosferic, în raport cu cel de pe suprafața planetei. Mai precis, teoria relativității prezintă această neclară, ambiguă și îndoielnică scurgere a Timpului în acest spațiu extraatmosferic al planetei și implicit al spațiului întregului Sistem Solar.

Spre finalul acestui capitol, mai trebuie menționat faptul că, în „paradoxul gemenilor“, cei doi frați gemeni, indiferent că unul

pleacă de pe Pământ și celălalt rămâne, timpul este identic pentru ambii frați și dacă cel plecat în spațiu rămâne în stare de repaus să spunem, patru luni iar celălalt frate rămâne pe Pământ, și chiar dacă planeta este un corp în mișcare, timpul nu se scurge mai rapid pentru cel rămas pe planetă și nici mai greu, iar celălalt nu se întoarce din spațiu mai tânăr. Pentru ambii frați, **Timpul este identic**, deoarece există această minunată și unică **extensie a Timpului**, care îl ajută pe observator (călător) să poată măsura Timpul, altul decât cel scurs în vidul zero.

Stația Spațială Internațională se află la o altitudine de 370 de km față de Pământ (Cheta, 2013) și deci rezultă că se află în spațiul atmosferic al planetei noastre, ca atare, această stație sau mai bine spus, cei de pe stație nu pot observa alt timp scurs pe Pământ decât cel din **vidul zero**. În articolul intitulat: „*Câteva lucruri mai puțin știute despre ISS*“, Cheta (2013) chiar spune că această stație se află în partea superioară a atmosferei planetei noastre, ori cunoaștem că straturile (în total de cinci) au o anumită altitudine și cap. 1. *Timpul în spațiul atmosferic al Pământului și în extraatmosferă*, ne arată că de fapt se află în termosferă cu altitudinea între 85 - 500 km (vezi Fig. 1), fiind al patrulea strat din cinci, de la suprafața planetei (troposferă) până la exosferă (ultimul strat cu altitudine între peste 500 - 1000 km). Prin urmare, timpul celor de pe stație este identic cu timpul celor de pe suprafața planetei, deoarece cu toții, se află în **vidul zero al planetei Pământ!** Și chiar dacă să zicem, că reușesc (am subliniat, deoarece în realitate este imposibil) să iasă din exosferă în spațiul extraatmosferic al planetei noastre, timpul celor de pe stație, tot identic rămâne cu timpul celor de pe Pământ. Practic, vorbim de o stație la câteva sute de km distanță în altitudine față de suprafața planetei noastre, nicidecum de câteva mii sau milioane de km, sau chiar zeci, ori sute de milioane de km distanță față de Pământ, pentru ca să se poată măsura timpul, altul decât cel existent, în vidul zero.

Cel de-al treilea principiu al Teoriei Fundamentale a Timpului este următorul:

3. Timpul în viduri compartimentat în extensie pentru alte corpuri (cu altă structură – altele decât cele planetare); cu cât un masa unui corp uman se îndepărtează de masa altui corp (planetă), cu-atât el observă că timpul pe planetă (pe

suprafața acesteia) se scurge identic cu-al său, dar întreaga masă a corpului planetei se rotește mai rapid, cu cât masa corpului uman se îndepărtează de aceasta (planeta). La revenirea înapoi pe planetă a acesteia (masa corpului uman), nu prezintă modificări fizice, atât masa corpului uman plecat (omul nu este mai tânăr), cât și celelalte mase ale corpurilor umane rămase pe planetă (nu sunt mai bătrâne).

4.

TIMPUL GRADAT (ÎN SUCCESIUNI) ÎN SPAȚIUL ATMOSFERIC AL PĂMÂNTULUI ȘI ÎN EXTRAATMOSFERĂ

Timpul are rolul de a monitoriza, măsura, regla și conduce Creația Domnului, întocmai pentru ca El să poată privi atemporal, totul când și ce dorește!

În subiectul anterior, am vorbit despre percepția omului asupra Timpului, despre cum poate fi el perceput în spațiu (de către acesta) dar și cum se manifestă atunci când vorbim despre distanța dintre mase. Până aici, se deduce că Timpul nu cunoaște noțiunea de dilatare, absolut deloc, ci mai degrabă îl putem defini ca un **Timp gradat**, adică compartimentat în viduri astfel încât, fiecare vid prezintă Timpul conform principiilor fizice absolute. Einstein (1905) în *Teoria Relativității* (titlul original: *Zur Elektrodynamik bewegter Körper*, în *Annalen der Physik*) spune că timpul se dilată. Nu se dilată, ci este doar compartimentat, deci absolut. Când spun că nu se dilată, mă refer strict la spațiul din jurul planetei Pământ (cel extraatmosferic) și la cel din Sistemul nostru Solar. Cum este acest Timp?

Dacă spre exemplu, avem masa unui corp care pleacă din vidul zero (adică de pe Pământ; mai putem numi acest timp în **vidul zero: timpul planetar, pământean, atmosferic sau teluric**; pentru celelalte planete care de altfel și ele au fiecare vidul zero, pentru planetele telurice le poate corespunde după caz, denumirea de *timp: venusian, marțian, mercurian*; aceste denumiri fac referire strict la timpul în vidul zero al fiecăreia; iar pentru cele gazoase *timp: jupiterian, saturnian, neptunian, uranian și plutonian*) și ajunge în vidul patru, trecând prin vidurile: unu, doi și trei, aceasta

(masa) percepe Timpul ca o extensie a lui, acest lucru datorându-se numai și numai masei corpului; mai exact, dacă în vidul zero timpul se scurge încet (față de timpul din vidurile următoare), atunci masa corpului observă faptul că, cu cât se îndepărtează de vidul zero (de pe suprafața planetei, inclusiv până dincolo de exosferă), cu-atât ea (masa) observă prin această *extensie a Timpului* și astfel îl percepe ca scurgându-se foarte rapid, prin observarea lui de la distanță față de vidul zero (cel din care a plecat).

Dar Timpul se extinde sau extensia este dată de masă? Dacă vorbim de Timpul pe care masa unui corp îl percepe prin călătoria lui în spațiu, atunci vorbim de Timp în extensie pentru masa respectivă (reamintesc că este vorba doar de masa unui corp, alta decât planetă, stea, satelit, etc.). Ce înseamnă acest lucru? Un corp m_1 , când se află la distanță față de alt corp m_2 , el, m_1 , indiferent că se mișcă sau se află în stare de repaus, știe, cunoaște, observă că Timpul este diferit și de aceea își poate da seama de aceste diferențe ale trecerii lui (ale Timpului).

Și chiar dacă un corp se află în spațiu pe loc repaus sau nu, el tot cunoaște aceeași noțiune a timpului - singurul element de măsurare. Pentru a ușura înțelegerea acestei teorii, să urmărim exemplul următor: avem un om (Gheorghel) plecat în spațiu; el pe toata durata de o săptămână, nu a observat pe nimeni, alt corp (asemănător lui) nu a existat în preajma lui și nici la distanță față de el. Acest observator - Gheorghel, totuși el știe că timpul se scurge, deoarece el măsoară timpul după cel de-aici de pe Pământ, adică astfel el constată în cele câteva minute (sau secunde) cât a stat în spațiu, prin rotirile planetei - șapte la număr că s-a scurs deci o săptămână, însă ulterior la întoarcere, realizează că timpul de când a fost el plecat (de pe suprafața planetei până la întoarcere), s-au scurs tot câteva minute (sau secunde pe Pământ). Cum a știut Gheorghel că a „stat o săptămână” în spațiu? A numărat rotirile Pământului în jurul propriei axe, de la distanța la care se afla în spațiu față de planetă. Așadar, **Timpul** nu se extinde, ci este **fix**, **împărțit** și doar masa unui corp în funcție de viteză și distanță aceasta (masa) cunoaște, înțelege cum se manifestă **Timpul ca o extensie** (repet, doar pentru masa unui corp uman). Practic, a străbătut cu viteza apropiată celei a luminii: unul, două sau chiar mai multe viduri ale Timpului (ca un elastic de care tragi), după care a revenit înapoi pe Pământ, în vidul zero. Un lucru interesant aici trebuie spus că, în funcție de distanțele pe care masa corpului

le-a avut, planeta în rotațiile sale în jurul propriei axe avea anumite viteze; mai lente și/sau mai repezi. Cum este posibil? Tot datorită masei corpului care se îndepărta de Pământ dar și ea de asemenea - planeta, se îndepărta de masa corpului. În principiu, există o regulă în spațiu și anume că: întotdeauna viteza unui corp pornește de la viteze mai mici spre mari și nu invers. Adică: un corp care pleacă în spațiu, va folosi o viteză mai mică sau egală cu cea a vitezei luminii (299,792 km/secundă) sau chiar mai mare decât aceasta, după care este menținută (viteza) astfel. Spațiul între două corpuri după ce acestea se vor distanța, printr-unul dintre cele două corpuri care se îndepărtează sau chiar ambele corpuri unul față de celălalt (mai mult sau mai puțin simultan), acestea niciodată nu se vor apropia suficient încât să se remarce acest lucru. Se pare că este strâns legat de aceste viduri ale Timpului care datorită spațiului, mai mult ca sigur că ține de complexitatea compartimentelor vidate ale Timpului, atunci când vorbim de Sistemul Solar (vezi Fig. 11).

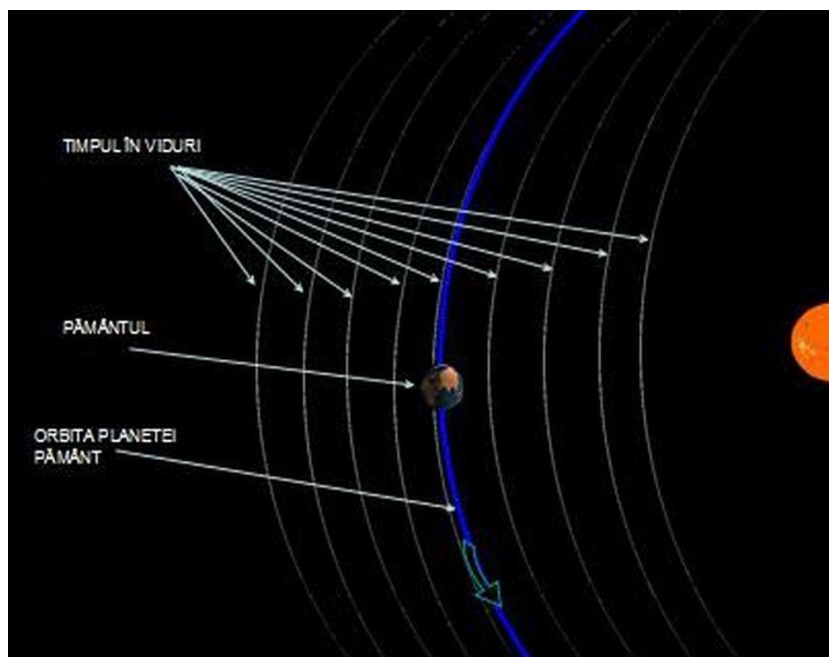

Figura 11. Pământul pe orbita sa în Timpul gradat și compartimentat în viduri

Așadar, dacă astăzi se vorbește despre o dilatare a Timpului, imposibilă de altfel, acesta fiind împărțit, se definește ca fiind **Timpul gradat (compartimentat, în succesiune)**, atunci când ne

referim strict la spațiul extraatmosferic al Pământului și la spațiul întregului Sistem Solar. În lucrarea intitulată: *Necompatibilitatea Teoriilor lui Einstein*, Karl A. Heidinger (2011) consideră că este „paradoxal” anume faptul că: „*dilatarea timpului și a spațiului sunt existente, dar numai ca valori virtuale, ca o consecință a metodei de măsurare folosită*”. Heidinger are dreptate și continuă cu o afirmație cu care sunt întru totul de acord: „*Am spus virtual pentru că, aceste dilatări nu există în realitate, fiind un fenomen aparent colateral de măsurare și de interpretare falsă a rezultatelor acestor măsurători*”.

Dilatarea înseamnă a-și lărgi dimensiunea, însă în acest spațiu nu în acest mod stau lucrurile. În imaginea din Fig. 11 putem observa situații-cheie ale acestui fenomen al Timpului gradat. Mai putem defini **Timpul gradat – planuri întrepătrunse**, asemănătoare corpurilor subtile unde acestea, cu cât sunt mai departe de corpul anatomic (fizic), cu-atât ele se observă mai greu (Blass, 2014, pag. 69). În cazul nostru, Timpul este imperceptibil simțurilor vizuale însă, acesta, cu cât planeta se îndepărtează de Soare, cu-atât îl simțim că se scurge mai rapid (vezi cap. următoare). Tot în imaginea din Figura 11, se mai pot remarca câteva elemente ce țin de planeta noastră privind Timpul gradat, anume: Pământul, Orbita Pământului, sensul de rotație în mișcarea de revoluție și Timpul în viduri. Orbita, după cum se poate observa (Fig. 11), se află la o anumită distanță față de Soare, dar în același sistem de valori ale Timpului. Vidurile Timpului au fost luate pentru o înțelegere mai ușoară a acestui fenomen în număr de nouă (neavând importanță în exemplul nostru, numărul acestora), marcate cu săgeată în Fig. 11.

Fig. 12. Pahar de sticlă Berzelius gradat, de 250 de mililitri

În Fig. 12, avem un pahar de sticlă Berzelius de 250 ml, cu

gradații mai mici și mai mari: 50 ml, 100 ml, 150 ml, 200 ml și 250 ml. Aceste gradații ale unității de măsurare, ne arată că pot exista variante ale umplerii recipientului după caz, astfel: mai întâi umplem cu apă până la 100 ml, apoi până la 200 ml, după care umplem complet recipientul până la 250 de ml, iar la final îl golim până la 150 de ml. Indiferent că turnăm mai încet sau mai repede în recipient conținutul, gradația - rămâne aceeași. Indiferent că doi oameni pleacă simultan dintr-un loc în altul, unul se deplasează mai încet decât celălalt, iar acesta din urmă merge în pas voi, timpul rămâne același adică, dacă unul a ajuns la destinație la orele 3.05 p.m. pentru că a mers încet iar celălalt s-a grăbit și a ajuns la aceeași destinație la 2.45 p.m., aceasta înseamnă că timpul este același, chiar dacă au ajuns la minute diferite. Deci timpul nu este relativ așa cum Einstein a gândit; dacă ambii plecau simultan dintr-un loc în altul să zicem la orele 13.00 și chiar dacă unul mergea mai încet iar celălalt mergea mai repede, aceeași oameni ajungeau la intervale diferite însă (culmea!), când a ajuns în cele din urmă, cel care a mers încet, ceasurile lor arătau aceeași oră: 14.45! Aceasta înseamnă timp relativ, ori așa ceva nu există (la destinație, primul a ajuns la 14.45 iar celălalt a ajuns la 15.05, cu 20 de minute diferență). Timpul este absolut (vezi cap. 14. *Timpul finit sau infinit?*). Alt exemplu de timp absolut este acela că Anul Nou când începe într-o țară, în mod egal toți așteaptă ora 00.00 și nu fiecare hotărăște la ce ore și în ce zi să înceapă Anul Nou pentru ei. Heidinger (2013) spune că „*timpul calendaristic este un timp absolut*“. Anotimpurile sunt de asemenea în timp absolut și toate se succed într-o anumită ordine și nicidecum haotic și/sau relativ; acestea sunt fixe și împărțite pe durate. Așadar, timpul este fix pentru toți, adică absolut. Putem spune că deși pare că Timpul este relativ, nu este așa. Faptul că pentru unii dintre noi Timpul se scurge mai repede, acest fapt se datorează activităților pe care le avem dar Timpul este același pentru toți: cel în **vidul zero** este acel Timp pe care pământeni îl au ca unitate de măsură. Sărbătorirea anilor de naștere, de căsătorie, anumite date importante pentru fiecare om, se află și se măsoară în timp absolut. Niciodată nu se poate folosi (nu există) timpul relativ pentru acestea, dar mai bine să urmărim un alt exemplu pe această temă; se poate remarca celebrarea a 32 de ani în 2016 de când Gheorghe s-a născut. El chiar dacă nu-și serbează ziua de naștere, nu poate trece peste acest an scurs ca să spună că cei 32 de ani îi serbează poate în următorul an, adică va

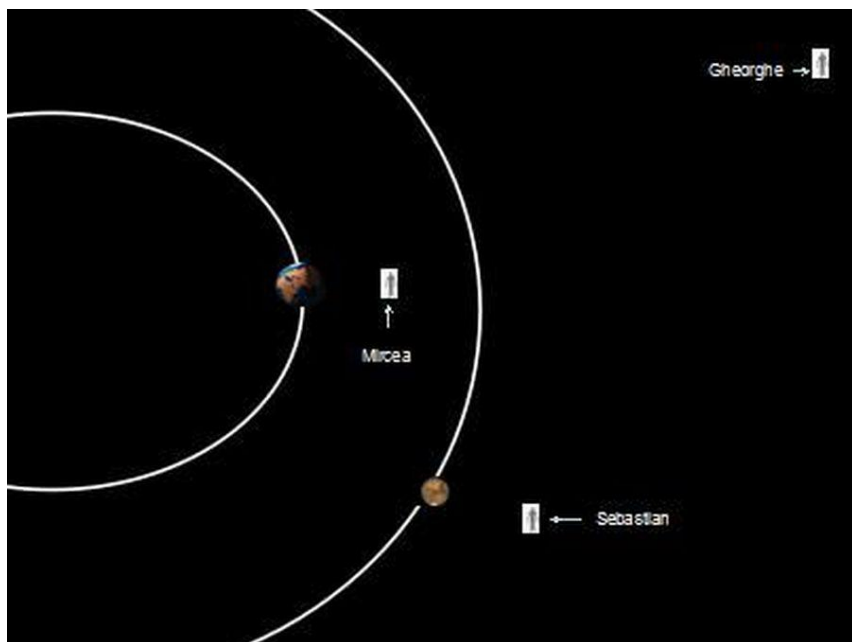
avea 32 de ani poate peste un an, sau poate peste doi-trei ani, când dorește el (poate doar ca o glumă bună spre amuzamentul invitaților). Așa ceva nu se poate! Așadar, Timpul nu este deloc relativ așa cum Einstein a spus.

Am observat împreună în capitolul anterior care este „paradoxul gemenilor“ dar și cum omul nostru plecat în spațiu a înțeles această scurgere a Timpului gradat; pentru om (în spațiu) atunci **Timpul** este **gradat în extensie** (l-am putea numi **Timpul „elastic“**) deoarece la întoarcere el (vezi cap. 11. *Călătorii în timp*) folosește o cu totul altă viteză mult mai mare decât cea a vitezei luminii, anume **viteza infinit** și de aici rezultă noțiunea de **Timp în extensie**, valabil așa cum am mai spus, strict doar pentru om!

O altă situație care să prezinte în mod clar starea unui eveniment în spațiu este următorul (Fig. 13); în spațiul Sistemului Solar există planetele care se rotesc în jurul Soarelui și să presupunem că avem pe lângă observatorul Gheorghe și alți doi observatori, pe nume: Mircea și Sebastian. Aceștia trei se află în jurul acestor planete (Pământ și Marte) și ei observă cum cele două planete sunt în mișcare, toți observatorii noștri în prima fază, aflându-se unul lângă celălalt. Însă observatorii noștri se află de această dată, la diferite distanțe între ei dar și față de planete, în stare de repaus, unii mai aproape de planete, cel de-al treilea mai departe astfel că, aceștia observă mișcarea planetelor diferit, în funcție de distanțele la care se află față de acestea.

Începem cu Sebastian (Fig. 13) și remarcăm că el se află foarte aproape de planeta Marte astfel că, el observă că Marte se mișcă foarte foarte încet (insesizabil) deoarece este prea aproape de aceasta însă, de la aceeași distanță același observator (Sebastian), observă că planeta Pământ se mișcă atât în jurul propriei axe cât și în mișcarea de revoluție (în jurul Soarelui).

Mircea are și el o situație identică cu cea a lui Sebastian adică, el se află foarte aproape față de planeta noastră – Pământ și în acest caz, el observă că planeta se mișcă neasemuit de încet (aproape insesizabil), însă privind planeta Marte, Mircea observă că se mișcă în jurul propriei axe și pe Orbită (acest lucru înseamnă că este sesizabil). Din cele menționate mai sus, reiese că distanța este cea care le conferă observatorilor noștri percepția Timpului așa cum se manifestă el în spațiu.

*Figura 13. Cele două planete în mișcare și observatorii noștri în spațiu:
Gheorghe, Mircea și Sebastian*

Gheorghe prezent și el în această situație (unică de altfel) este observatorul cel mai îndepărtat (Fig. 13) față de cele două planete și implicit față de ceilalți doi observatori (Mircea și Sebastian); astfel, distanța la care se află Gheorghe îi arată că ambele planete se învârt rapid atât în jurul propriilor axe cât și în jurul Soarelui. Ba mai mult; chiar planeta Marte se rotește mai rapid decât planeta Pământ deoarece percepția lui Gheorghe asupra Timpului este dată cum am mai spus, de distanță care aici, observatorul nostru (Gheorghe) este mai îndepărtat de planeta Marte decât de planeta Pământ. Mai mult decât atât. Cu cât masa unui corp este mai mare (Pământul este mai mare decât Marte), cu-atât Timpul planetei noastre (Cristalul Albastru) de la distanța la care se află Gheorghe (în cazul nostru), pare că se scurge cu puțin mai încet decât Timpul planetei Marte, dar tot rapid se scurge pentru că Gheorghe este foarte departe în stare de repaus, față de cele două planete (Pământ și Marte). A nu se uita faptul că: cu cât un observator se află mai departe de masa unui corp precum planetă, cu-atât aceasta din urmă se rotește mai rapid. Dar la o privire mai atentă, putem observa că cele două distanțe între Gheorghe și planete (Pământ –

Gheorghe și Marte – Gheorghe) sunt diferite (vezi Fig. 14), astfel că distanța între Pământ și Gheorghe este mai mică decât distanța între observator (Gheorghe) și Marte, astfel din această cauză, el observă că planeta Marte se învâрте mult mai rapid în jurul propriei axe dar și în jurul Soarelui, față de planeta noastră.

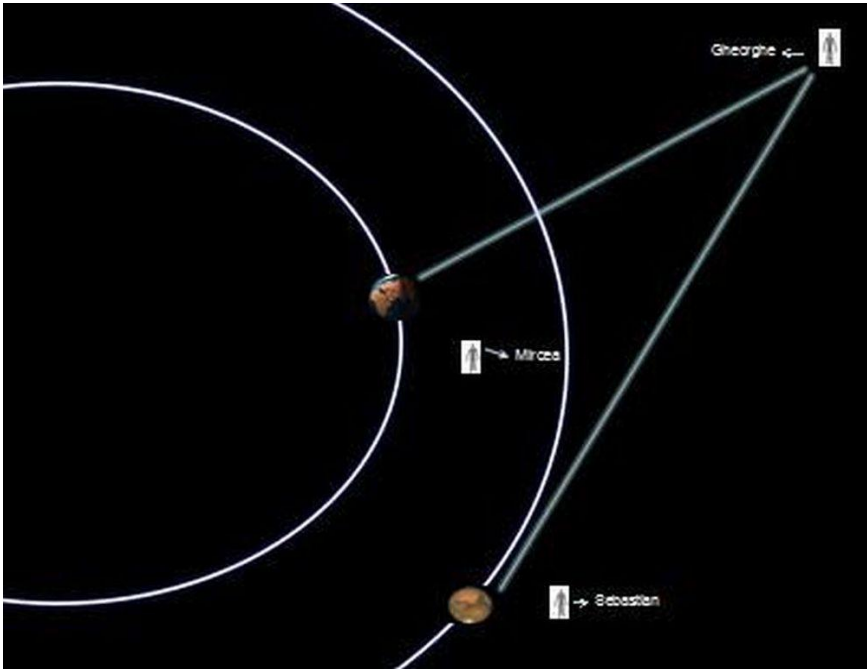

Figura 14. Planetele: Pământ și Marte și observatorii: Gheorghe, Mircea și Sebastian. Gheorghe se află la cea mai mare distanță față de cele două planete, astfel că el percepe mișcările planetelor mult mai rapide în jurul propriilor axe și în jurul Soarelui, față de ceilalți doi observatori: Mircea și Sebastian.

În aceste două imagini (figurile: 13 și 14), trebuie să ținem cont de următoarele:

- masele unor corpuri în spațiu nu se modifică;
- spațiul în care masa unui corp se află (pe loc repaus sau în mișcare) este delimitat;
- spațiul alocat planetei noastre este mărginit pe orizontală (vezi cap. 7. *Marginile planetei Pământ*) și delimitat pe verticală (vezi cap. 9. *Delimitarea spațiului planetei Pământ*);
- masa unui corp este independentă de spațiu și timp;
- fiecare corp are în spațiul în care se află, un Timp vidat în compartimente;

- masa unui corp nu părăsește spațiul alocat acesteia spre spațiul altei mase;
- masa unui corp nu poate fi coordonată și influențată de masele altor corpuri cum sunt: satelitul natural pentru Pământ (Luna) și steaua: Soarele, privind: a) Orbita; b) distanța față de Soare; c) volumul masei; d) viteza;
- spațiul alocat unui Sistem Solar este delimitat și fiecare masă din Sistem are propriul spațiu, timp, distanță și viteză;
- masa unui corp, cum este cea a planetei Pământ, poate folosi Timpul compartimentat în funcție de cauză;
- masa unui corp - cu cât este mai aproape de alt corp (planeta Pământ mai aproape de Soare), cu-atât Timpul de pe suprafața planetei se mărește (adică perioada unei zile este mulțumitoare privind plinătatea Timpului pentru locuitorii acesteia, astfel că le dă acestora senzația de Timp suficient, Timp valorificat; ziua devine mai lungă);
- masa unui corp - cu cât se îndepărtează de alt corp (planeta Pământ mai departe de Soare), cu-atât Timpul de pe suprafața planetei se scurtează (adică perioada unei zile devine insuficientă pentru locuitorii acesteia, astfel că le dă senzația de timp pierdut, timp insuficient, Timpul se devalorifică; ziua se scurtează; vezi cap. 6. *Scurgerea timpului în secolul XXI*).

Singura excepție care există în aceste două imagini prezentate (Fig. 13 și 14) este aceea că, atât Gheorghe cât și Sebastian sunt prezenți într-un spațiu în care în realitate nu le-ar fi fost permis, deoarece se află în afara spațiului alocat planetei Pământ, care este absolut, ori ei sunt pământeni și ca atare nu au posibilitatea sau accesul de a călători în (tot) Sistemul Solar (Sebastian în spațiul extraatmosferic al planetei Marte și Gheorghe, departe de cele două spații extraatmosferice; vezi Fig. 13 și 14). Aceste imagini cu privire la Timp au caracter informativ și la cum este el perceput de masele unor corpuri asupra altor corpuri într-un spațiu limitat, căci așa cum am mai spus, spațiul alocat planetei noastre este limitat, mărginit (euclidian) deoarece Timpul este absolut.

Observație: Întotdeauna trebuie să se țină cont de următorii factori:

1. Notarea vidurilor se face de la suprafața planetei Pământ către exteriorul acesteia, atunci când ne referim la Timpul calculat în raport cu spațiul extraatmosferic;

2. Deoarece, în prezent nu se cunosc câte viduri compartimentate are Timpul, alocate planetei noastre în spațiul său absolut, le putem analiza pe acestea, la nivel de Sistem Solar, doar cu notarea lor de la suprafața planetei (cu tot cu atmosferă; din vidul zero) către extraatmosfera planetei Pământ;

3. În spațiul alocat planetei Pământ, Timpul vidat și compartimentat se calculează dinspre Soare (marginea interioară) către marginea exterioară (către Marte; vezi cap. 7. *Marginile planetei Pământ*) fiecărei planete.

În urma acestor observații menționate mai sus, doresc să întăresc noțiunea căreia spațiul este închis, deci absolut - așa cum Newton a gândit, spunând că: „*spațiul absolut, considerat în natura sa, fără nici o relație cu ceva extern, rămîne totdeauna asemenea și imobil*“ ((Newton (1686), citat după *Principiile matematice ale filozofiei naturale*, 1956, tradus de Victor Marian, pag. 31 (37)).

O schemă privind vidurile Timpului ale planetei Pământ, poziționată la periheliu pe Orbită este următoarea:

<u>(Soare) Marginea P. (M_i)</u>	Pământ	<u>(M_e) Marginea P. (Marte)</u>
<u>Vidurile ...--- -4 -3 -2 -1</u>	Vidul o	<u>Vidurile 1 2 3 4+++ ... T_o</u>

unde,

P. - planeta Pământ;

T_o - Timpul zero;

M_i - Marginea interioară a planetei Pământ;

M_e - Marginea exterioară a planetei Pământ;

Vidurile 1 2 3 4 + + + +... - viduri cu Timp devalorizat; Timp care se scurge rapid; aceste viduri sunt de la planetă (din vidul zero) către marginea exterioară a planetei Pământ, în spațiul alocat acesteia (către planeta Marte);

Vidurile -1 -2 -3 -4 ---... - viduri cu Timp valorizat; Timp care se scurge (mai) lent; aceste viduri sunt de la planetă (din vidul zero) către marginea interioară a planetei Pământ, în spațiul alocat acesteia (către Soare).

Închei această schemă a Timpului scurs în viduri, prin a menționa că există două analize distincte:

a) analizarea tuturor vidurilor compartimentate ale Timpului gradat în perimetrul planetei Pământ, de la marginea interioară **M_i** (spre Soare) către marginea exterioară **M_e** a Pământului (spre

planeta Marte) și

b) analizarea tuturor vidurilor compartimentate ale Timpului gradat de la suprafața planetei Pământ (**vidul zero**) către marginea exterioară M_e a planetei noastre (adică, către planeta Marte).

Mai multe detalii despre aceste margini, găsiți în cap. 7. *Marginile planetei Pământ.*

Notă: Dacă privim atent, vom observa că ar fi fost mai bine ca notarea cu minus să pornească dinspre planeta Pământ (vidul zero) către marginea exterioară (M_e) și notarea cu plus, către marginea interioară (M_i), adică spre Soare. Totuși, motivul pentru care am ales notarea astfel, se datorează extinderii Orbitei și numai prin extinderea sau micșorarea acesteia, vidurile notate cu minus („-“) ne arată că Orbita planetei se micșorează, iar vidurile notate pozitiv („+“) spre M_e (marginea exterioară), deoarece Orbita planetei noastre se lărgeste. În concluzie, se are vedere întotdeauna faptul că, cu cât Orbita se extinde, cu-atât de mult Timpul se comprimă (Timpul se împarte la același număr de zile a unei planete, pentru un circuit complet în jurul Soarelui; vezi cap. 6. *Scurgerea Timpului în secolul XXI*).

Un alt exemplu prezintă masele unor corpuri care se mișcă independent una față de cealaltă, indiferent cât timp stau într-un spațiu și de asemenea prezintă cum este perceput Timpul de către aceste mase dar și motivul.

În imaginea din Fig. 15 ne arată că avem planeta Pământ (la periheliu), un Timp vidat pe interior poziției sale (Vidul -1, adică spre Soare), avem patru Timpuri vidate în compartimente spre exterior (margine), două situații **A** și **B** în care Timpul este personajul-cheie dar și doi observatori: același Gheorghe însoțit de data aceasta de un prieten de-al său pe nume: Ilie - și împreună vor petrece un timp în spațiul din jurul planetei noastre (adică în cel extraatmosferic), Pământ.

Așadar, amândoi pleacă de pe suprafața planetei cu aceeași viteză (apropiată, egală cu c sau mai mare decât c), ajungând împreună și simultan sau aproape simultan, nu foarte departe de planeta Pământ; Gheorghe și Ilie se opresc și rămân în stare de repaus (Fig. 15), iar din această poziție ei pot observa că planeta Pământ nu se mișcă, ci este staționară. De ce există acest fenomen? Știm că planeta noastră se rotește continuu atât în jurul propriei axe cât și

în mișcarea de revoluție (în jurul Soarelui), ori aici este vorba despre o poziție staționară, în repaus. Acest lucru, cum am mai spus, se datorează faptului că masa unui corp de mici dimensiuni (comparabil în exemplul nostru – extrem de mici ale observatorilor față de dimensiunea planetei Pământ), aflat în spațiul Timpului vidat al masei corpului de mari dimensiuni ((în cazul celor doi observatori, în Timpul vidat (vidul zero) al planetei noastre)), sau în spațiul Timpului din vidul unu (mult prea apropiat de vidul zero al Pământului), aceasta (masa corpului mic) nu poate percepe Timpul scurs și ca atare, tot masa corpului mic observă masa corpului mare ca fiind în stare de repaus; până ce masa corpului mic nu se îndepărtează de masa corpului mare suficient de mult, încât să iasă din Timpul din vidul zero al acesteia, aceasta (masa corpului mic) nu poate detecta Timpul scurs, ci doar Timpul ca fiind staționar (stătit, gol, sec).

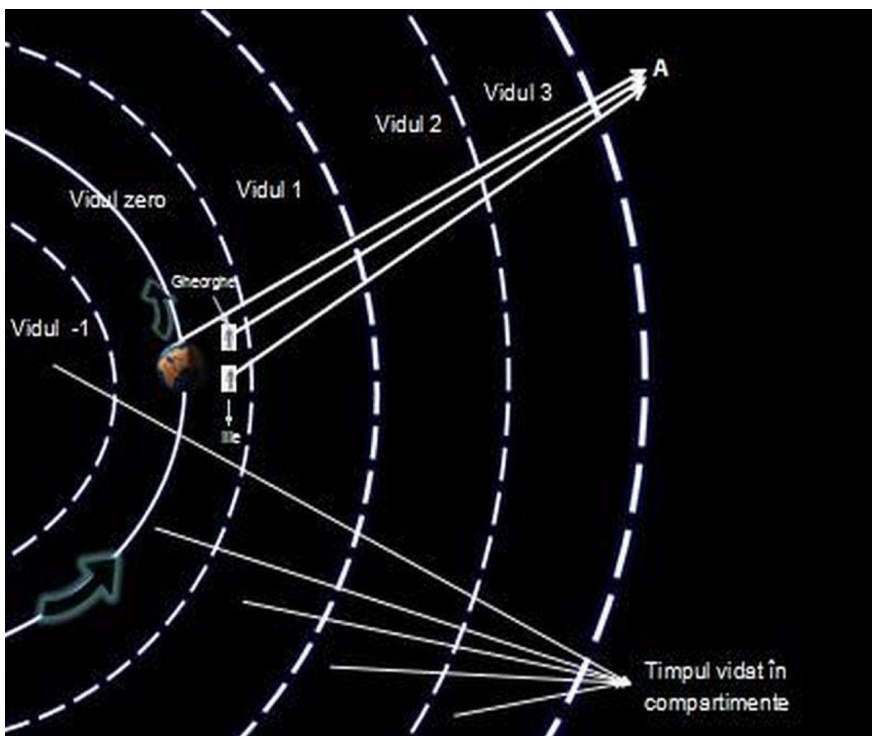

Figura 15. Pământul în Timpul vidat în compartimente împreună cu cei doi observatori: Situația A. Gheorghe și Ilie în stare de repaus, în timpul din vidul zero al planetei Pământ, pentru a ne demonstra cum se scurge Timpul în spațiul alocat planetei noastre.

De asemenea, între vidurile compartimentate și gradate ale Timpului, există un **Timp intervidat**, adică acesta este *pragul* dintre vidurile Timpului. În Timpul **intervidat**, nu se petrece nimic pentru observator; el (observatorul) doar staționează și pentru acesta timpul se scurge simultan (adică: vizual, observatorul observă (sau nu) mișcarea planetei noastre, în funcție de distanța față de planetă, depinde între care viduri ale Timpului se află) cu cel de pe suprafața planetei din care a plecat iar tot observatorul poate veghea, observa, vedea, înțelege - fenomenele naturale ale Timpului, spațiului, masei unui corp, distanței și vitezei în Sistemul Solar.

Revenind la subiecții noștri, care sunt foarte mici în comparație cu planeta noastră - Pământ, aceștia așadar, din poziția lor nu pot vedea Timpul scurs ci doar staționar; acest fapt nu are legătură cu starea lor în repaus, ci doar cu faptul că ei se află prea aproape de planeta Pământ, lângă spațiul Timpului vidat al planetei (adică Timpul în vidul zero) și de aceea ei trebuie să se îndepărteze suficient (de mult) pentru a observa Pământul mișcându-se. Cele scrise mai sus, sunt notate cu A în imaginea din Fig. 15 și cea de-a doua situație B (Fig. 16), reflectă mișcarea din loc a celor doi observatori.

Situația B; pentru că Gheorghe a mai fost în spațiu și cunoaște foarte bine zona, atunci el se mișcă din loc, lăsându-l pe Ilie staționar în **vidul zero**. Totuși, Ilie își face curaj și îl urmează pe Gheorghe, însă doar până în **vidul unu (1)**. Așadar, Gheorghe se îndepărtează cu viteza luminii, apropiată acesteia sau mai mare decât aceasta, până ce trece de vidul unu, ajunge în **vidul doi** unde se hotărăște să rămână staționar (în stare de repaus).

Aici fac două **observații** și trebuie să reamintesc faptul că: notarea vidurilor se face întotdeauna de la suprafața masei unui corp de dimensiuni mari, cum este în cazul nostru - Pământul cu/în vidul zero, ca apoi să crească; de asemenea, să nu uităm de relația spațiu-timp, unde distanța și viteza joacă roluri esențiale. Fără acestea două, măsurarea Timpului ar fi imposibilă pentru observatori.

Am spus anterior că aceștia (Gheorghe și Ilie), fiind în stare de repaus în Timpul din vidul zero al masei Pământului, ei observă că Timpul este static. Dar dacă observatorii noștri, călătoreau în jurul planetei, fără să se oprească, în această condiție, oare cum

percepeau Timpul? La fel, deoarece ei tot în Timpul vidului zero al planetei Pământ se află, și atât Timp cât ei nu ies din vidul zero al Pământului, ei pot mult timp să rămână astfel și tot la fel pot să perceapă Timpul, ca fiind tot staționar!

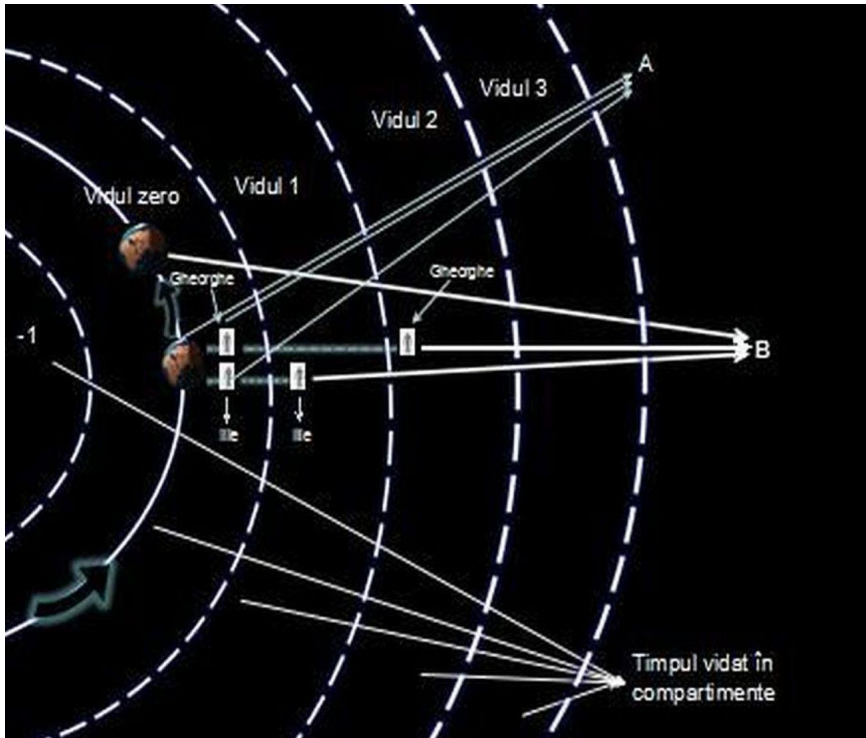

Figura 16. Timpul vidat în compartimente al planetei Pământ, cu cei doi observatori: Ilie și Gheorghe; situația **B**: ambii se află la anumite distanțe față de planetă și ei o observă pe aceasta în mod diferit, în ceea ce privește Timpul scurs.

Prin urmare, Gheorghe în situația notată cu **B** în Fig. 16 se află în **vidul doi** și această imagine ne prezintă aceeași călătorie a celor doi observatori, cu o diferență; Gheorghe, din spațiul Timpului vidat notat cu doi al planetei noastre, observă că aceasta se rotește în jurul propriei axe dar și în jurul Soarelui, ca atare, poziția pe care Gheorghe o are față de planetă îi oferă această percepție a Timpului de data aceasta, scurs. Chiar dacă el (Gheorghe) se află în stare de repaus, de la distanța respectivă ((din vidul doi (2))), el poate observa planeta rotindu-se. Nu același lucru putem spune despre Ilie; acesta ajuns în **vidul unu** (1), rămas în stare de repaus, observă

că planeta se mișcă foarte încet în jurul propriei axe (13-12...10 secunde, dar nu mai mult de aceste secunde în această mișcare de rotație), deci Ilie observă diferit față de Gheorghe. Chiar dacă observatorul nostru – Ilie se află la distanță față de Pământ, totuși aceasta (distanța) este prea mică pentru a observa și număra rotirile rapide ale planetei noastre, cum de altfel Gheorghe o poate face. Cu cât observatorul nostru se află mai aproape de spațiul unei mase a unui corp de dimensiuni mari – adică de spațiul Timpului în vidul zero al planetei Pământ în cazul nostru, cu-atât mai mult acesta (observatorul) întâmpină dificultăți în a observa Timpul scurs. Sigur că Ilie, aflându-se în stare de repaus, planeta îndepărtându-se față de observator, acesta în timp, va observa că planeta se învâрте puțin mai rapid față de secunde menționate anterior.

După cum se constată în aceste imagini (Fig. 15 și 16, dar și Fig. 7, 10 și 30), Gheorghe – omul nostru plecat în spațiu, de fiecare dată și-a întrerupt călătoria pentru staționare între vidurile compartimentate și gradate ale timpului. Acest timp *intervidat* îi oferă observatorului o staționare după cauză, fiind strict în spațiul alocat planetei în Sistemul Solar. Totul este absolut în Sistemul Solar.

În încheierea acestor exemple, se mai poate adăuga faptul că există mai multe tipuri de Timp și anume: timpul scurs mai rapid sau mai încet, timpul static (staționar, sec, gol, în care Timpul nu se scurge), **timpul gradat în succesiuni** și de aici rezultă **Timpul absolut**, pentru că toate se petrec în același spațiu al Timpului compartimentat, indiferent dacă fiecare observator vede diferit; dacă spre exemplu, ei revin în vidul zero ((în timp ce aceasta (planeta) orbitează în jurul Soarelui)), înseamnă că aceștia vor observa planeta Pământ în vidul zero și Timpul iarăși este static; aceleași distanțe ale observatorilor noștri percep Timpul astfel și iarăși trebuie să se îndepărteze, ori ei (observatorii), ori planeta Pământ, sau ambele „tabere” (simultan) adică, atât Ilie și Gheorghe cât și de partea cealaltă - planeta Pământ. Dacă în *Teoria Relativității*, Einstein (1905) spune că nu există timp absolut, s-a putut observa aici în aceste discuții că există un Timp întocmai absolut: foarte bine compartimentat și definit, structurat, mărginit, și indiferent de poziția unei mase (de dimensiuni mari), aceasta în funcție de cauză, astfel își folosește aceste compartimente ale Timpului vidat pentru ca funcționarea acesteia să fie benefică, atât pentru ea însăși cât și pentru cei ce o locuiesc (cum este cazul,

planeta noastră)!

Eugen Ganțolea (2012) spune că: „*nu creația depinde de timp ci timpul depinde de creație!*“. Din cele observate anterior, putem adăuga că totuși creația este făcută într-un **timp absolut, mărginit într-un spațiu bine delimitat ca mărime** astfel încât, tot întregul (Sistemul Solar, în cazul planetei noastre locuite de noi, pământenii) să funcționeze întocmai **și-atât cât dorește divinitatea!**

Am spus anterior că planeta este „împinsă“ către margine. Ce se întâmplă atunci cu Orbita planetei noastre? Dacă Pământul se îndreaptă către margine (vezi cap. 7. *Marginile planetei Pământ*), atunci Orbita se extinde (vezi cap. 6, subpunctul 6.1. *Extinderea Orbitelor Pământului*), aceasta urmând să facă tot același număr de 365 de zile în jurul Soarelui. Revin la ideea lui Ganțolea privind timpul, care spune următoarele: „*nu creația depinde de timp (adică orbita Pământului, mișcarea de revoluție a planetei Pământ în jurul Soarelui ce determină durata anului și mișcarea de rotație a planetei Pământ în jurul propriei axe ce determină durata zilei, nu sunt făcute de Creator să depindă de o durată temporală prestabilită), ci timpul (durata zilei și a anului) e făcut de Dumnezeu să depindă de creație, fiind în strânsă legătură cu aceasta*“ (Ganțolea, 2012). Dacă astfel stau lucrurile, atunci, Dumnezeu n-ar mai fi trimis minunata Lui colecție de pilde și învățături, toate adunate în *Cartea cârților* – Biblia, pentru a ne avertiza că, deși ne naștem pe Pământ cu un scop, lumea de dincolo există prin liberul arbitru pe care-l avem aici, tot pentru omenire însă folosit individual, adică de fiecare om în parte. Deci răspunsul este DA! Creația a fost creată într-un spațiu temporal prestabilit și astfel timpul presupune întreaga creație cu tot ce cuprinde cât și finalul acesteia; chiar dacă timpul și spațiul sunt la discreția creației pentru ca aceasta să fie conform planului și să dureze atât cât se dorește de către divinitate DAR creația niciodată nu va depăși timpul și spațiul în care a fost creată, deci în concluzie, creația depinde până la urmă de timp (și chiar și de spațiu)! Dumnezeu a făcut în așa fel încât, ca Pământul să fie într-un Sistem Solar unde timpul este și el parte integrantă din creație însă, cu rolul de a monitoriza și modifica atât structura Sistemului Solar, cât și viața pe Pământ. Planeta Pământ se află în Timp! Noi, oamenii, astăzi simțim timpul că se scurge neasemuit de rapid și acest lucru se datorează Pământului însuși, deoarece acesta se îndepărtează de Soare către margine (am specificat anterior că

fiecare planetă și mai ales întregul Sistem Solar sunt într-un spațiu închis, cu fiecare planetă având propriile margini, în cazul planetei Pământ: interioară (marginea către Soare; către planeta Venus) și exterioară (marginea către Marte). Timpul are rolul de a monitoriza, măsura, regla și conduce creația Domnului, întocmai pentru ca El să poată privi atemporal totul când și ce dorește! Deci creația depinde de timp! Până la urmă, și noi, pământeni tot creații suntem și chiar depindem într-o foarte mare măsură de aceeași unitate de măsură, denumită: **Timp!**

Fizicianul român Petre Osiceanu (2010) în studiul: *Eminescu și concepte fundamentale ale fizicii moderne: Timp, Spațiu, Univers* este de părere că există discrepanțe între cele două mecanici: cea clasică, care aparține lui Newton și cea relativistă a lui Einstein, iar principala deosebire este legată de legile de transformare în sistemele de referință inerțiale anume, faptul că nu sunt identice când se vorbește despre timp și spațiu (Osiceanu, 2010, pag. 10), astfel: Newton în mecanica sa clasică ((mecanica are ca definiție: „despre o acțiune, un gest, o mișcare. Care nu-i legat de conștiință, executat în mod automat; mașinal” (DLRLC, 1955-1957)), spune că „timpul și spațiul sunt absolute iar viteza este relativă” (Osiceanu, 2010, pag. 10); Einstein îl contrariază, adică din punctul său de vedere „timpul și spațiul sunt relative însă viteza este absolută” (Ibidem, 2010, pag. 10). De fapt, după Luca și Stan (2007, pag. 224), Einstein (1905) prin *Teoria relativității* redă acestor două forme: spațiul și timpul - ideea potrivit căreia sunt dimensiuni care nu pot fi independente, ci numai împreună pot forma un sistem. Vrejoiu (1987) notează că în fizică, noțiunea de sistem de referință inerțial are la bază prima lege a lui Newton: „orice corp își menține starea de repaus sau de mișcare rectilie uniformă atât timp cât asupra sa nu acționează alte forțe sau suma forțelor care acționează asupra sa este nulă” (acesta este principiul inerției). Totodată, „în mecanica clasică (nerelativistă) toate sistemele de referință inerțiale se mișcă unul față de altul cu viteză constantă (mișcare rectilie uniformă)” (Ibidem, 1987).

Totuși, din discuțiile avute până acum în această lucrare, s-a putut observa că Newton are dreptate și prin urmare, Timpul este absolut fără discuție iar cu cât ne îndepărtăm de Soare, cu-atât timpul își va diminua din intensitate, îl vom „pierde”; toate acestea

au un scop foarte precis, anume acela de a ajunge în **Timpul zero**. Cine? Planeta Pământ. Dacă fiecare observator ar avea propria sa măsură a Timpului, atunci sfânta carte, Biblia - nu ar mai avea fundament, nu ar mai trebui luată în serios și ca atare, învățăturile din ea ar fi nule, fără temei și ar trebui considerată ca fiind de domeniul științifico-fantastic. Mai mult decât atât; tot ceea ce înseamnă 365 de zile/an, minut/60 sec., oră/60 min., zi/24h, lună/30 zile, ar fi greșite dacă timpul este relativ ori nu este așa, deoarece timpul aici clar este absolut; dacă luăm în considerare teoria relativității al lui Einstein, așa cum el a prezentat-o, este o situație ambiguă, fără fundament, o eroare și pentru că nu duce la o concluzie rațională, pare a fi o jignire la adresa umanității, dar mai ales, la adresa marelui Tată Ceres!

Ganțolea (2012) în articolul: *Sfânta Scriptură afirmă că timpul este relativ*, consideră că Soarele este responsabil pentru durata anilor și zilelor. Este valabil nu numai pentru planeta noastră, ci și pentru toate celelalte planete din Sistemul Solar (Ibidem, 2012). Sunt de părere mai degrabă (mai mult ca sigur!) că **planetele sunt cele care își reglează durata anilor și zilelor prin masă, volum, dar mai ales - prin elementele pe care le au (metale, rocă, fluide, etc.)** și nu Soarele (Blass, în curs de apariție). Dacă Soarele este responsabil de durata anilor și zilelor, așa cum gândește Ganțolea (2012), atunci acest lucru trebuie simplificat prin a da planetelor telurice cum sunt: Mercur, Venus, Pământ și Marte - aproape la fel durata unui an fiecăreia în parte, iar în ceea ce privește durata unei zile să fie proporțională cu fiecare planetă apropiată Soarelui.

Luăm spre exemplu, planetele telurice; Mercur are dimensiunea de 4879 km, Venus are diametrul apropiat planetei noastre (Pământ), anume de 12104 km, planeta noastră are diametrul de 12756 km iar ultima planetă telurică, Marte - are dimensiunea de 6792 km (date preluate de pe site-ul Observatorului Astronomic „Amiral Vasile Urseanu” www.astro-urseanu.ro). Alte coordonate ale planetelor telurice sunt: Mercur are durata mișcării de rotație în jurul propriei axe - 59 de zile și durata mișcării de revoluție 88 de zile (vezi **tabel 1.**), Venus - în jurul propriei axe - 243 de zile iar un ocol complet în jurul Soarelui este de 225 de zile; Pământul - o zi are 24 ore și un an/365 de zile și ultima planetă telurică, Marte - o zi/25 de ore și un an/687 de zile (Cătrună L. și Cătrună Ghe., 2006).

Tabel 1.**Planetele telurice cu dimensiuni, durata anilor și zilelor**

Planete	Dimensiune (Km)	Durata mișcării de rotație în jurul propriei axe	Durata mișcării de rotație în jurul Soarelui
Mercur	4879	59 ZILE	88 ZILE
Venus	12104	243 ZILE	225 ZILE
Pământ	12756	24 ORE	365 ZILE
Marte	6792	25 ORE	687 ZILE
Centura de asteroizi			

Diferențe foarte mari între planetele prezente în **tabelul 1.** există și nu, în ceea ce privește volumul, durata mișcării atât în jurul propriei axe cât și în jurul Soarelui. Dacă Mercur este cea mai mică planetă, aceasta are o rotație în jurul propriei axe în 59 de zile, urmată de Venus având aceeași rotație dar în 243 de zile. Planeta Pământ (12756 km) este aproape identică în ceea ce privește volumul, cu Venus (12104 km), iar cu Marte, Pământul are în comun durata de rotație în jurul propriei axe ca fiind aproape identică (24h, 25h). În ceea ce privește durata în jurul Soarelui, nu există asemănări, ci fiecare are un număr individual de zile în această mișcare. Revin la noțiunea căreia Soarele este cel care reglează durata anilor și zilelor (Ganțolea, 2012), așadar, propun atunci să se facă în mod egal celor patru planete menționate anterior după dimensiune, durata unui an și durata unei zile, cu precizarea că de fapt, modificările în **tabelul 2.** au fost făcute doar pentru duratele mișcărilor în jurul propriei axe astfel, am ținut cont de volumul maselor planetelor după cum urmează;

Mercur este cea mai mică dintre planetele telurice, ca atare, am adoptat o durată a rotirii în jurul propriei axe, ținând cont de faptul că această planetă este prima lângă Soare și deci la dimensiunea pe care o are, ar trebui să se rotească în cinci zile. De ce? Pentru că orbita acesteia este cea mai mică; ca atare, Mercur are condiții optime de a face un circuit complet în jurul Soarelui mult mai rapid, adică de la 59 de zile, la 5 zile; durata circuitului complet în jurul Soarelui, l-am lăsat nemodificat deoarece la dimensiunea pe care o

are (4789 km), îi este suficient 88 de zile.

Tabel 2.

Planetele telurice cu dimensiuni, durata anilor și zilelor modificate¹

Planete	Dimensiune (Km)	Durata mișcării de rotație în jurul propriei axe	Durata mișcării de rotație în jurul Soarelui
Mercur	4879	<u>5 ZILE</u>	88 ZILE
Venus	12104	<u>21 ORE</u>	225 ZILE
Pământ	12756	24 ORE	365 ZILE
Marte	6792	<u>2 ZILE</u>	687 ZILE
Centura de asteroizi			

¹Modificările duratelor zilelor și anilor sunt subliniate.

Continuăm cu următoarele planete; planeta Venus după cum se observă (**tabel 2.**), are o dimensiune apropiată Pământului, prin urmare, ar trebui dacă Soarele modifică durata anilor și zilelor, să facă o rotație în jurul propriei axe în 21 de ore și nu în 243 de zile. De ce doar în 21 de ore? Deoarece, deși este aproape identică (cu 652 de km mai mică în volum decât Pământ), Venus este mai aproape de Soare față de Pământ, ca atare, din această cauză, Orbita planetei Venus este mai mică decât cea a planetei noastre și din acest motiv am adăugat doar 21 h pentru o rotație în jurul propriei axe. Planeta Pământ nu a fost supusă la modificări privind duratele anilor și zilelor pentru că ea este însăși planeta desăvârșită pe care locuiesc miliarde de ființe și drept urmare, nu are nevoie de modificări.

Ultima planetă telurică, Marte - are durata unui ocol complet în jurul Soarelui în 687 de zile. Deși este cea mai îndepărtată de Soare, și a treia ca volum dintre planetele telurice (6792 km), putem spune că se justifică circuitul complet în jurul Soarelui, respectiv în 687 de zile; această observație vine în ajutorul noțiunii căreia planetele (nu numai cele telurice, dar și cele jupiteriene) își reglează/modifică singure durata zilelor și anilor și nu Soarele. Volumul planetei Marte este la jumătate din volumul planetei Pământ, ca atare, dacă Soarele este cel care reglează durata anilor și zilelor, atunci se poate

modifica doar durata de rotație în jurul propriei axe, de la 25 h la câteva zile, să zicem, două zile. De ce? Pentru că este mai mică decât Pământ și dacă Mercur se rotește în 59 de zile, atunci Marte ar trebui să se rotească (după volum) în câteva zile (două zile în **tabelul 2.**). Presupunând că Soarele este o stea neasemuit de „corectă”, oferă fiecăreia în mod corect, în funcție de volum și distanță față de el (Soare), durata anilor și zilelor. Ori mai sus, s-a putut observa că nu el hotărăște/modifică durata anilor și zilelor planetelor, ci ele însele (planetele) prin volum, distanță față de Soare, dar mai ales, în funcție de materialele pe care fiecare le deține. Cu siguranță că în afară de dimensiunile planetelor, mai sunt și alți factori determinanți care ajută la distribuirea timpului planetelor atât în jurul propriilor axe cât și în mișcările de revoluție (Blass, în curs de apariție).

În *Teoria Fundamentală a Timpului*, se poate observa că Timpul nu este doar un sistem de măsurare, ci și o forță care prezintă o multitudine de aspecte ce țin atât de modelarea întregului spațiu (al său), cât mai ales de masa unui corp. Alt principiu al TFT:

4. a) Timpul în viduri (Timpul vidat) și gradat este compartimentat în succesiuni; acest fapt înseamnă că suprafața masei unui corp are Timpul (care se scurge) în vidul zero, iar spre exterior (în afara suprafeței masei corpului) Timpul crește, adică se scurge mai rapid.

b) Timpul este gradat, deoarece acesta scurs pe suprafața unei mase, nu este identic cu Timpul scurs în extraatmosferă al aceleași mase și nici cu Timpul de pe suprafața altei mase, mase care diferă în funcție de distanță, mărime, greutate; Timpul gradat în succesiuni există deoarece acesta nu poate fi identic în tot spațiul din jurul masei unui corp; dacă masa unui corp m_1 se îndepărtează suficient de masa altui corp m_2 (mult mai mare decât m_1), aceasta (m_1), observă că timpul între cele două mase este perceput diferit însă, când masa m_1 revine mai aproape de m_2 , atunci timpul iarăși prezintă modificări.

5. CALCULAREA TIMPULUI DE PE PĂMÂNT ÎN RAPORT CU TIMPUL DIN SPAȚIUL EXTRAATMOSFERIC

A ocroti creația Marelui Maestru, Părinte al tuturor, într-un timp atât de scurt - este cea mai nobilă slujbă pe care ființa umană o poate avea!

Revenind la spațiu, după cum se cunoaște, planeta Pământ se rotește în jurul propriei axe în 24 de ore, mai exact în 23h, 59 de min. și 4,09 sec. (Bârsan, 1968, pag. 21), după calculele timpului de pe Pământ, adică Timpul scurs în vidul zero. Și aceasta datorită faptului că timpul se măsoară privind de aici: de pe Pământ (adică timpul stabilit pe ceasurile noastre de astăzi). Orologiile atomice sunt acele ceasuri care dau ora exactă cu o precizie de o miliardime de secundă (Goga, 2010, pag. 73); la noi în țară (în România) aceasta (ora exactă) este stabilită prin cele două orologii aflate la Observatorul Astronomic „Amiral Vasile Urseanu” din București, confecționate din cuarț (unul) și celălalt, atomic (Ibidem, 2010, pag.73).

Timpul în spațiul extraatmosferic se scurge în mai multe trepte: mai rapid, lent sau foarte lent, ori chiar deloc. Distanța, masa, spațiul și viteza sunt acele forțe care îi permit unui observator să detecteze timpul ca fiind mai scurt sau mai lung. Timpul are categoric o foarte strânsă legătură cu orbita; de altfel, un lucru pe care deja îl știm și pe care îl menționez aici, este acela că planeta noastră, Pământ, în luna ianuarie se află la periheliu iar în luna iulie - la afeliu, iar orice lună a anului – acest număr de 30/31

de zile la un loc, poate fi altfel privită pentru a ne ajuta mai bine să înțelegem calculele ce sunt prezentate în această lucrare, în următoarele rânduri. De aici, îmi permit să vă prezint câteva calcule ale Timpului, calcule care-mi aparțin și despre care pot spune că odată cu ele (calculele), mi-au schimbat total percepția Timpului. Totuși, pentru a realiza mai ușor următoarele calcule, o să mă raportează doar la cifra rotundă de 24 de ore și nu la 23h, 59 de min. și 4,09 secunde, cât are de fapt, ziua. Mai întâi, o să înțelegem prin parcurgerea calculelor cum se scurge timpul în raport cu distanța și masa unui corp, ca apoi să urmărim câteva calcule ale unor date reprezentative, în ceea ce privește timpul atmosferic (timpul de pe Pământ), în raport strict cu timpul din spațiul extraatmosferic.

5.1. Calcularea timpului prezent

Dar de ce nu este identic Timpul în spațiul extraatmosferic cu cel de aici, de pe Pământ? De ce aici pe planetă, Timpul este altul decât cel din jurul Pământului și nu numai? Care este relația dintre aceste scurgeri ale lui, diferite ca măsură? În următoarele rânduri, vom aborda aceste caracteristici ale Timpului în toată splendoarea rotirii planetei noastre; vom putea urmări cum el (timpul) se întrepătrunde singur și de ce există această majoră diferență în scurgerea lui simultan în diferite zone ale spațiului în Sistemul Solar, astfel, înțelegerea cu privire la timp poate deveni chiar extrem de ușoară. Pentru parcurgerea călătoriei în spațiu, o să presupunem că avem același om (pe care l-am avut în călătoriile anterioare, Gheorghe) și pe care îl vom urmări îndeaproape pe tot parcursul acestei rute. Punctul de plecare se face bineînțeles dinspre interior către exterior, adică de pe suprafața planetei Pământ, către spațiul din jurul ei, anume, către cel extraatmosferic. Această detașare de Pământ în spațiul extraatmosferic începe și astfel Gheorghe o să pornească călătoria; observă cum se îndepărtează de solul planetar, în această ieșire spre cer, dar mai ales dincolo de el. Gheorghe (ce nume frumos!) privește cum devine din ce în ce mai mic până la neobservabil tot ceea ce se află pe Pământ: oameni, case, pomi, câmpii, drumuri, hărți întregi de țări, uscatul, conturul continentelor, al mărilor și oceanelor, astfel

pierzându-se printre nori; pătura cerească este deosebit de vastă, dar în același timp prezintă o limită a ei ca dimensiune, prin urmare, se poate observa acea mărginire care poate fi descrisă ca o „dungă” neagră, pe orizontală, ușor curbată în depărtare ce se delimitează de cerul albastru (orizontul atmosferic); de fapt, de acolo începe spațiul extraatmosferic – acea pătură nemărginită, de un negru extraordinar de clar; pătrunderea dincolo de „dungă” slab arcuită pe laterale și prin negrul absolut, durează dacă poate fi raportat la timpul *pământean* (de pe suprafața Pământului), doar câteva secunde; după un timp de călătorit cu viteză apropiată sau egală cu cea a luminii, ori mai mare decât aceasta, călătorul nostru – Gheorghe se oprește și (de) aici, el poate observa că *timpul* stă pe loc. Da! Ați citit bine! Stă pe loc! Același fenomen despre care am vorbit în exemplele anterioare; redau un scurt istoric al fenomenului pentru a urmări îndeaproape cum există acesta. Când două obiecte aflate la o distanță nu foarte mare una de cealaltă, în cazul nostru Gheorghe (**A**) și Pământ (**B**), timpul este inexistent (vom vorbi despre acest fapt în următoarele rânduri); pentru a putea observa că unul dintre obiecte se mișcă (în exemplul nostru, Pământul), **A** (Gheorghe) trebuie să se îndepărteze de **B** la o distanță suficient de mare încât să poată observa Pământul mișcându-se (deoarece el – Gheorghe, se află în vidul zero al Timpului planetei). Și noi, oamenii pe Pământ, deși locuim aici, planeta noastră în spațiu se mișcă cu o viteză de aproape 30 km/s (Bârsan, 1968, pag. 21), noi însă nu simțim acest lucru, astfel, viteza medie (30 km/s) este ca și inexistentă, pentru ca noi să o percepem. Putea fi mult mai mare decât aceasta (30 km/s) însă era aceeași situație, anume, aceea de a nu simți viteza planetei pe Orbită. Revenind la observatorul nostru - Gheorghe, aflat în stare de repaus, se poate remarca că există un *timp inexistent* în acest loc în extraatmosferă, nu foarte departe de suprafața planetei Pământ unde, împreună cu o anumită distanță față de el, se observă pur și simplu: **timpul care nu există** – sau există acel timp, dar fără trecut și fără viitor. „Măsurarea” acestui timp (care nu există) se datorează planetei Pământ care nu arată că se rotește în jurul propriei axe sau în jurul Soarelui. De fapt, nu Pământul este cel care deosebește acest timp static de cel care se „scurge”, ci această „măsurare” a lui (a timpului) este produsă de **distanța** de la care se observă acest fenomen (al timpului care nu există). Chiar dacă pare greu de perceput ca informație, din cele scrise mai sus, menționez

că fenomenul chiar există. Ce înseamnă această valoare (zero) a timpului static? Aceasta așa cum am mai spus, este **granița** dintre compartimentele timpului **gradat**, graniță pe care am denumit-o: **Timp intervidat**; prin urmare, ca să ne dăm seama că Gheorghe poate observa rotirile planetei noastre, el trebuie să se îndepărteze suficient de planeta noastră și iar trebuie să luăm în considerare faptul că Gheorghe are sub doi metri iar planeta noastră are suprafața de 510.000.000 km² (Bârsan, 1968, pag. 21). De aceea, observatorul nostru percepe Timpul în acest loc ca fiind **inexistent (static, sec, gol)**.

De asemenea, această „graniță” separă vidul zero de vidul unu al planetei Pământ și aflându-se între acestea două, Gheorghe totuși percepe timpul vidului zero al planetei Pământ. Așadar, Gheorghe trebuie să se îndepărteze suficient de planetă pentru ca aceasta să fie observabilă în măsurarea timpului atât prin rotirile sale în jurul propriei axe, cât și prin cele în mișcarea de revoluție. Prin continuarea călătoriei, Gheorghe a mers mai departe menținându-și aceeași rută și aceeași viteză. Se poate observa că, observatorul cu cât se îndepărtează, cu atât devine mai clar faptul că, planeta Pământ datorită masei se mișcă foarte greu, deoarece din acel **timp intervidat** unde timpul nu se scurge, pornirea Pământului este înceată atât în jurul propriei axe, cât și în jurul Soarelui. Lăsăm Pământul acum și îl urmărim pe Gheorghe; acesta își continuă călătoria, îndepărtându-se cu aceeași viteză aproape sau egală cu cea a luminii (sau mai mare); se poate observa că Pământul își mărește viteza atât în jurul propriei axe, cât și în mișcarea de revoluție. Cu cât distanța se mărește între observator și planetă, cu atât se poate observa că Pământul se rotește mai rapid, ajungând de la acel timp static, spre 30 de secunde ..., 20 de secunde ... ajungând la 11, 10 chiar și nouă secunde pentru o rotație în jurul propriei axe.

Până aici s-a observat că, deși obiectele **A** și **B** (Gheorghe și Pământ), la un moment dat acestea au arătat că nu se mișcă, totuși acum, odată cu punerea în mișcare a lui Gheorghe, se observă că ambele se mișcă independent una față de cealaltă, fiecare folosind independent viteza necesară, nefiind condiționate de spațiu și timp. Vitezele sunt și ele independente una de cealaltă (vitezele celor două corpuri în cazul nostru: planeta Pământ și Gheorghe). În continuare, se poate urmări cu ușurință mișcarea planetei noastre - Pământ și astfel se poate măsura rotirea planetei noastre în jurul propriei axe, care ajunge de la stat pe loc (timpul static), la nici opt

secunde, apoi, la mai puține respectiv: șapte, șase, cinci, ..., până ajunge la patru secunde. După un timp, ajunge și la trei secunde - adică în cele trei secunde, planeta noastră parcurge mișcarea totală în jurul propriei axe. Mai exact, cele 24 ore pe care noi le percepem sunt de fapt **trei secunde**. Se poate remarca că o asemenea rotire, cu toate ființele ce trăiesc pe ea, pare imposibilă pentru înțelegerea noastră. Gândul la cei rămași în urmă, pe planeta Pământ, la cum stau ei cât este ziua de lungă (care deja s-a scurs, și nu una, ci mult mai multe - numărul de zile aici nu are relevanță, cel puțin nu deocamdată), iar omul nostru - Gheorghe - aici în spațiu (altul decât cel de pe Pământ), numără secunde în timp ce alții numără orele și chiar zilele (aceasta aici, îmi pot permite să spun că din capitolele anterioare, reiese că este o aberație! (vezi **Notă 1.**, pag. 146). Întregul Pământ se rotește dar pământeni se află în vidul zero al Timpului, ca atare, au timpul identic cu Gheorghe - plecat în spațiu, chiar dacă acesta aflat în extraatmosfera planetei, o observă rotindu-se. De aici, pornind de la aceste magnifice coordonate, îmi pot permite să calculez cu precizie timpul nostru pe Pământ, raportat la timpul - să zicem: din jurul Pământului, adică din spațiul extraatmosferic (sau extraplanetar; din afara scoarței planetare și din afara atmosferei). Ca atare, folosesc ca reper un număr de secunde, spre exemplu, cele trei secunde, secunde pe care planeta noastră le parcurge într-o zi de 24 de ore și calculez pe câteva valori respectiv: o zi, o săptămână, o lună, un an, doi, trei, patru, cinci, 10 ani, 20, 30, 40 și 50 de ani. Ceea ce doresc eu cu/din aceste calcule este aceea de a afla mai exact și de a cunoaște de fapt, de cât timp ne aflăm fiecare aici, pe planeta Pământ?! Având coordonatele prezente, dar și chestiuni ce țin de date biblice, importante cum ar fi: crearea Pământului în șase zile, cât înseamnă un secol de aici (din timpul pământean) calculat la timpul să-i zicem, superior celui de-aici, adică extraatmosferic, ș.a. De ce toate acestea? Pentru a înțelege mai bine mecanismele vieții, soarta oamenilor, destinul ce le-a fost dat, care este scopul omului pe Pământ?! Totodată, pentru a afla (de ce nu?) cât timp mai are aici pe această planetă, omenirea? Există o continuitate constantă pentru Pământ, sau totul se va termina într-o zi? Sunt mult mai multe întrebări, însă ne vom limita doar la o parte dintre cele mai importante, atât cât ne permite lucrarea. Cu privire la calcule, reamintesc că ziua am calculat-o la 24 de ore/ziua, fapt ce permite calculelor o mai ușoară înțelegere, (fără a mai ține cont că real, ziua

are 23h, 59 min. și 4,09 sec.). De asemenea, în ceea ce privește o lună calendaristică, am ales doar 30 de zile iar anul doar 365 de zile (nemailuând în calcul că odată la patru ani sunt 366 de zile - anul bisect; calculele au fost realizate cu ajutorul unui calculator de birou, marca Eagle);

3 SECUNDE = 24 ORE (O ZI)

1 zi (24 ore pe Pământ) scurse, însă în spațiu sunt doar **trei secunde**;

1 săptămână => 7 zile (24 ore/ziua) x 3 secunde = **21 de sec.**;

1 lună (30 de zile) pe Pământ => 30 zile x 3 secunde = 90 de secunde, adică **1 min și 30 de sec.** în spațiul extraatmosferic.

1 AN. 365 zile x 3 sec. (24 ore/o zi) = 1095 de secunde pe care le împart la 60 (câte secunde are un minut), însumează: **18 minute și 25 de secunde.** În acest mod, arată Timpul când ne aflăm într-un vid al Timpului îndepărtat planetei noastre – Pământ.

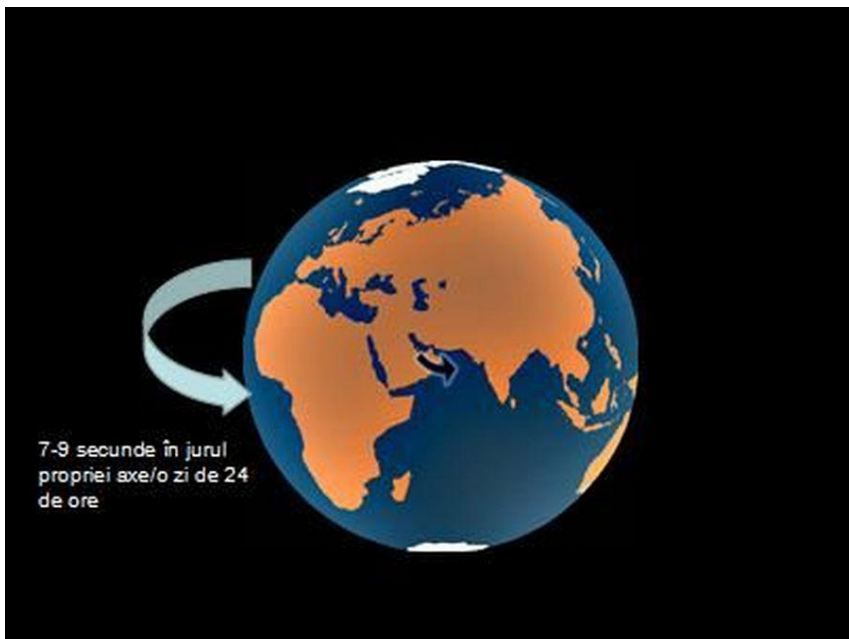

Figura 17. Planeta Pământ, cu rotirea în jurul propriei axe în aprox. 7-9 secunde/o zi de 24 de ore (observată de la o distanță de Pământ între ± 1.100.000 km – 2.100.000 km),

(imaginea planetei Pământ a fost preluată de pe saitul: https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Africa_%28orthographic_projection%29.svg și modificată; de asemenea, se regăsește în toate imaginile prezente, acolo unde este cazul)

Din calculul anterior, reiese că un **an de zile** pământesc calculat la timpul din jurul Pământului – respectiv la **trei sec.** (timpul de rotație al planetei în jurul propriei axe), cele 365 de zile pe care Pământul le parcurge în jurul Soarelui, sunt de fapt câteva minute și anume, planeta Pământ face o rotație completă în jurul Soarelui în mai puțin de-o jumătate de oră, adică în doar: **18 minute și 25 secunde.**

Merg mai departe și calculez pentru a observa cinci ani în cât timp sunt parcurși, atunci când *Gingașa Albastră* face rotația completă în trei secunde/o zi (în jurul propriei axe).

Înseamnă că: $365 \text{ zile} \times 3 \text{ sec.} = 1095 \text{ sec.} \rightarrow 1095 \text{ de secunde} \times 5 \text{ ani} = 5475 \text{ de secunde}$; le împart la 60 de secunde cât are un minut și îmi dă următorul rezultat: **91,25** adică **91 minute și 25 de secunde.**

Probă: iau cele 18 minute și 25 de secunde (cât parcurge într-un an pe orbită Pământul) și le înmulțesc cu cinci (ani) = **91 minute și 25 de secunde.**

Oare îmi iese o oră din aceste secunde? Da, rezultă: **1 oră, 31 de minute și 25 de secunde.** Atât îi ia Pământului să facă un circuit complet în jurul Soarelui (cu o rotație în jurul propriei axe la trei secunde/24h), raportați la **cinci ani** de-ai nostri – calendaristici: **1 oră, 31 de minute și 25 de secunde.**

Rotația Pământului în trei secunde, în jurul propriei axe poate fi stabilită și la alt număr de ani:

2 ani pe Pământ $\Rightarrow 1095 \text{ sec.} \times 2 \text{ ani} = 2190 \text{ de sec.} / 60 = \mathbf{36 \text{ de minute și } 30 \text{ secunde în spațiu;}}$

3 ani pe Pământ $\Rightarrow 1095 \text{ sec.} \times 3 \text{ ani} = 3285 \text{ de sec.} / 60 = \mathbf{55 \text{ de minute și } 15 \text{ secunde în spațiu;}}$

4 ani pe Pământ $\Rightarrow 1095 \text{ sec.} \times 4 \text{ ani} = 4380 \text{ de sec.} / 60 = \mathbf{73 \text{ de minute, adică } 1\text{h}, 13 \text{ de minute.}}$

Pentru cei care acum au 55 ani pot afla într-un mod interesant și altă „vârstă” a lor.

5 ani pe Pământ $\Rightarrow \mathbf{1\text{h } 31\text{min. } 25 \text{ secunde în spațiu;}}$

10 ani pe Pământ $\Rightarrow 365 \text{ zile} \times 10 \text{ ani} = 3650 \text{ zile} \Rightarrow 3650 \text{ zile} \times 3 \text{ sec.} \Rightarrow 10950 \text{ sec.} / 60 \Rightarrow 182,5 \text{ min.} / 60 \Rightarrow \mathbf{3\text{h și } 4 \text{ minute;}}$

20 ani pe Pământ $\Rightarrow 365 \text{ zile} \times 20 \text{ ani} = 7300 \text{ zile} \Rightarrow 7300 \text{ zile} \times 3 \text{ sec.} \Rightarrow 21900 \text{ sec.} \Rightarrow 21900 \text{ sec.} / 60 = 365 \text{ minute adică } \mathbf{6\text{h și } 5 \text{ minute în spațiul extraatmosferic;}}$

30 ani $\Rightarrow 32850 \text{ sec.} / 60 = 547,5 \text{ min.} = \mathbf{9\text{h } 7 \text{ min. și } 5 \text{ sec.}}$

40 ani pe Pământ $\Rightarrow 43800 \text{ sec.}/60 = 730 \text{ min.} \Rightarrow 730 \text{ min.}/60 \Rightarrow$
12h și 10 minute în spațiu;

50 ani pe Pământ $\Rightarrow 365 \text{ zile} \times 50 \text{ ani} \Rightarrow 18.250 \text{ zile} \times 3 \text{ sec.} \Rightarrow$
 $54750 \text{ sec.}/60 \Rightarrow 912,5 \text{ minute} \Rightarrow 912,5 \text{ min}/60 \text{ (1h)} \Rightarrow$ **15h 20**
minute în spațiu;

100 ani pe Pământ $\Rightarrow 109500 \text{ sec.}/60 \Rightarrow 1825 \text{ de min.} \Rightarrow 1825$
 $\text{min.}/60 \text{ (1h)} \Rightarrow$ **30h și 25 minute în spațiu! 30h și 25 minute,**
adică: 1 zi, 6 ore și 25 minute.

Așadar, cei care au acum **55 de ani**, înseamnă că raportat la timpul
 prezent în spațiul extraatmosferic, ei de fapt se află pe Pământ de **16**
h 51 de min. și 25 de sec. Interesant, nu-i așa?

După un timp, planeta Pământ - în toată frumusețea ei
 albastră, plină de viață, ce se rotește grațioasă în jurul propriei axe,
 valsând frumos prin spațiu în jurul Globului Auriu - Soarele, se află
 acum la o distanță mai mare față de Gheorghe și atunci se poate
 observa că și-a mai scurtat timpul cu o secundă (în jurul propriei
 axe). Cu aceasta, continui să calculez folosind de data aceasta la
două secunde pentru o zi, astfel:

2 SECUNDE = 24 ORE (O ZI)

1 AN. $365 \text{ zile} \times 2 \text{ sec.} = 730 \text{ sec.}/60 \text{ sec. (1h)} =$ **12 min. și 16 secunde;**

2 ANI. $365 \text{ zile} \times 2 \text{ ani} = 730 \text{ zile} \Rightarrow 730 \times 2 \text{ sec.} = 1460 \text{ sec} \Rightarrow$
 $1460/60 \Rightarrow 24,33$ **adică: 24 de min. și 20 de sec.;**

5 ANI. $365 \text{ zile} \times 5 \text{ ani} = 1825 \text{ zile} \Rightarrow 1825 \times 2 \text{ sec.} = 3650 \text{ sec.} \Rightarrow$
 $3650/60 = 60,83 \text{ minute} \Rightarrow$ **1h 50 minute;**

10 ANI. $365 \text{ zile} \times 10 \text{ ani} = 3650 \text{ zile} \Rightarrow 3650 \times 2 \text{ sec.} = 7300 \text{ sec.} \Rightarrow$
 $7300/60 = 121,66 \text{ minute} \Rightarrow$ **2h 2 min. și 6 sec;**

20 ANI. $365 \text{ zile} \times 20 \text{ ani} = 7300 \text{ zile} \Rightarrow 7300 \times 2 \text{ sec.} = 14600 \text{ sec.} \Rightarrow$
 $14600/60 = 243,33 \text{ min.} \Rightarrow$ **4h 3 min. 33 sec;**

30 ANI. $365 \text{ zile} \times 30 \text{ ani} = 10950 \text{ zile} \Rightarrow 10950 \times 2 \text{ sec.} = 21900 \text{ sec.}$
 $\Rightarrow 21900/60 = 365 \text{ min.} \Rightarrow$ **6h și 5 min.;**

50 ANI. $365 \text{ zile} \times 50 \text{ ani} = 18250 \text{ zile} \Rightarrow 18250 \times 2 \text{ sec.} = 36500 \text{ sec.}$
 $\Rightarrow 36500/60 = 608,33 \text{ min.} \Rightarrow 608,33 \text{ min.}/60 = 10,13 \text{ ore} \Rightarrow$ **10h 8**
min. și 33 sec.;

100 ANI. $36500 \text{ zile} \Rightarrow 36500 \times 2 \text{ sec.} = 73000 \text{ secunde} \Rightarrow 73000/60$
 $= 1216,66 \text{ min.} \Rightarrow$ **20h 17 min. și 6 sec.**

1 SECUNDĂ = 24 ORE (O ZI)

1 AN. $365 \text{ zile} \times 1 \text{ secundă} = 365 \text{ secunde} \Rightarrow 365/60 = 6,08 \text{ minute,}$

adică **6 min. și 8 sec;**

2 ANI. 365 zile x 2 ani = 730 zile => 730 x 1 sec. = 730 sec. => 730 /60 = 12,16 min., adică **12 min. și 16 sec.;**

5 ANI. 365 zile x 5 ani = 1825 zile => 1825 x 1 sec. = 1825 sec. => 1825/60 = 30,41 min., rezultă: **30 de minute și 25 de secunde;**

10 ANI. 365 zile x 10 ani = 3650 zile => 3650 x 1 sec. = 3650 sec. => 3650/60 = 60,83 min. => **1h 50 sec.;**

20 ANI. 365 zile x 20 ani = 7300 zile => 7300 x 1 sec. = 7300 sec. => 7300/60 = 121,66 min. => **2h 2 min. și 6 sec.;**

30 ANI. 365 zile x 30 ani = 10950 zile => 10950 x 1 sec. = 10950 sec. => 10950/60 = 182,5 min. => **3h 2 min. și 5 sec;**

50 ANI. 365 zile x 50 ani = 18250 zile. 18250 zile x 1 sec. = 18250 sec. => 18250/60 = 304,16 min. => **5h 4 min. și 16 sec.;**

100 ANI. 365 zile x 100 ani = 36500 zile. 36500 x 1 sec. = 36500 sec. => 36500/60 = 608,33 min. => **10h 8 min. și 33 sec.**

În următorul tabel, sunt prezentate calculele pentru o perioadă de 100 de ani, fiecare calcul fiind raportat la: trei secunde, două secunde și o secundă/un circuit complet al planetei noastre în jurul Soarelui (**tabel 3.**).

Tabel 3.

Conversia zilelor și anilor pământeni la rotația Pământului în jurul propriei axe, în raport cu Timpul scurs în spațiul extraatmosferic al aceleiași planete

ANI PE PĂMÂNT	ÎN SPAȚIU 3 SECUNDE/ O ZI	ÎN SPAȚIU 2 SECUNDE/ O ZI	ÎN SPAȚIU O SECUNDĂ/O ZI
1 zi (24 ore)	3 secunde	2 secunde	1 secundă
1 săpt. (7 zile)	21 secunde	14 secunde	7 secunde
1 lună (30 zile)	1min 30 sec	1 minut	30 secunde
1 AN*	18min 25sec**	12min 16sec**	6min 5sec**
2 ANI*	36min 50sec**	24min 20sec**	12min 16sec**
3 ANI*	55min 15sec**	36min 5sec**	18min 25sec **
4 ANI*	1h 13min 40sec**	49min 6sec**	24min 33sec**
5 ANI*	1h 31min 25sec**	1h 50min**	30min 25sec**

10 ANI*	3h 2min 5sec**	2h 2min 6sec**	1h 50sec**
20 ANI*	6h 5min**	4h 3min 33sec**	2h 2min 6sec**
30 ANI*	9h 7min 5sec**	6h 5min**	3h 2min 5sec.**
40 ANI*	12h 10min**	8h 7min 6sec**	4h 3min 33sec**
50 ANI*	15h 20min 5sec**	10h 8min 33sec**	5h 4min 16sec**
100 ANI*	1zi 6h 25min**	20h 17min 6sec**	10h 8min 33sec**

* Numărul de ani este luat ca exemplu pentru a calcula și a avea o (altă) viziune în cifre asupra timpului real, scurs în jurul spațiului planetei Pământ (extraatmosferă), în raport cu timpul scurs pe suprafața Pământului, adică în vidul zero;

** Calculele realizate sunt variabile, deoarece am extras (din calcule) cele șase ore în plus pe care anul le are și care sunt atribuite odată la patru ani, sub forma zilei de 29 februarie. Cu alte cuvinte, toate calculele au fost raportate la 24 de ore și respectiv, 365 zile.

În concluzie, un an luat ca exemplu în cele trei ipostaze ale scurgerii timpului ne arată că, cu cât distanța este mai mare a observatorului față de masă (planetă), cu-atât timpul se scurge mai rapid. La o rotație de trei sec./o zi pământeană, un an (365 zile) înseamnă 18 min. și 25 sec.; la o rotație de două sec./o zi pământeană - același an (365 zile) înseamnă 12 min. și 16 sec. iar la o sec./o zi de 24 de ore în jurul propriei axe, Pământului îi ia doar șase min. și cinci sec. să facă un ocol complet în jurul Soarelui. Ce înseamnă această scurgere a timpului? Aceasta înseamnă că observatorul nostru s-a îndepărtat suficient, cât să poată observa rotirile planetei noastre în jurul propriei axe dar și în jurul Soarelui. Sigur, că și planeta prin rotirile sale pe Orbită, s-a îndepărtat suficient de observator, motiv pentru care, acesta a putut măsura timpul. Dar, dacă și-ar fi mărit și cu mult mai mult distanța față de Pământ, oare ar mai fi putut Gheorghe al nostru să măsoare Timpul? Putem spune atunci, că observatorul ar fi ajuns în incapacitatea măsurării timpului deoarece Pământul s-ar fi rotit precum cuva la o mașină de spălat, unde numai manualul de instrucțiuni ne poate arăta exact, câte rotiri sunt pe minut (la mașina respectivă), fiind imposibil de măsurat, doar privind cuva învârtindu-se.

5.2. Calcularea datelor reprezentative

5.2.1. Crearea Pământului – scurt istoric

Sistemul Solar din care noi facem parte prin locuirea uneia dintre planete anume, Pământul, este definit ca având o stea mare numită Soare și fără de care viața nu ar exista fără ea; planete de diferite dimensiuni cu sau fără sateliți naturali, stele dar și acea centură de asteroizi, roiesc în jurul Soarelui (aparent) datorită forței gravitaționale a fiecăreia dar și datorită Soarelui. Se mai cunoaște că planetele sunt împărțite în două categorii: cu conținut teluric și cu conținut gazos.

Deseori, s-au pus nenumărate întrebări cu privire la rotația planetelor și a Soarelui, prin urmare, încă mai există unele disconcordanțe între părerile împărțite. Se precizează de-a lungul anilor că planetele se învârt în jurul Soarelui și nu invers (adică Soarele în jurul planetelor). De asemenea, toate planetele au orbite și se învârt atât în jurul Soarelui dar și în jurul propriilor axe (singura variantă adevărată). Mai există totuși teorii care nu au fundament, după părerea mea, iar una dintre acestea este următoarea; teoria potrivit căreia Soarele (cu toate planetele, adică - întregul Sistem Solar), se învârt în galaxia din care face parte, iar aceasta din urmă și ea la rândul ei se învârt; este o teorie relativ nouă.

O altă teorie apărută și anume, aceea că totuși planetele nu se învârt în jurul Soarelui și că Pământul este în centrul Universului iar Soarele este cel care se învârt în jurul Pământului; această teorie însă așa cum am mai spus, nu are fundament. Oamenii pasionați de astronomie își pun întrebări având astfel de idei (care sunt mai puțin plauzibile), rezultând răspunsuri proprii. O teorie recent apărută este aceea că planetele Sistemului nostru Solar se rotesc în jurul Soarelui „îmbrăcându-l” din toate direcțiile, în timp ce acesta își continuă neconținut un traseu prin galaxie. Eu personal, sunt sceptică în privința Soarelui, anume aceea că el (Soarele) călătorește împreună cu planetele după el și/sau primprejurul lui prin galaxie, iar galaxia însăși la rândul ei circulă nestingherită prin spațiu. Din moment ce Sistemul Solar se află în Timp absolut cu spațiu și masă absolute, distanță absolută și chiar viteză absolută în

funcție de masa unui corp (vezi cap. 10. *Viteza luminii*), cu greu s-ar putea crede că Sistemul Solar astfel descris anterior, funcționează. Dacă informația potrivit căreia Dumnezeu a creat Pământul în șase zile este adevărată, atunci înseamnă că El atât a stat - șase zile aici în acest spațiu al Sistemului nostru Solar pentru a-l crea. Din calculele anterioare, o zi în spațiu nu este identică cu o zi pământească (aici în vidul zero). S-a putut observa în capitolele anterioare, că o zi în spațiu (adică o zi de 24 de ore) înseamnă 80 de ani (80 de rotații complete în jurul Soarelui și 29.200 de zile a 365 de zile/an. Calculul este luat din **tabel 3.**, calculat la 3 sec./o zi astfel: 40 ani/12h 10 min.; $40 \text{ ani} \times 2 = 80 \text{ de ani}$; de aici, rezultând o zi în spațiu/80 de ani).

Din cele scrise până acum, reiese că Timpul lui Dumnezeu nu este același cu Timpul de pe suprafața planetei Pământ.

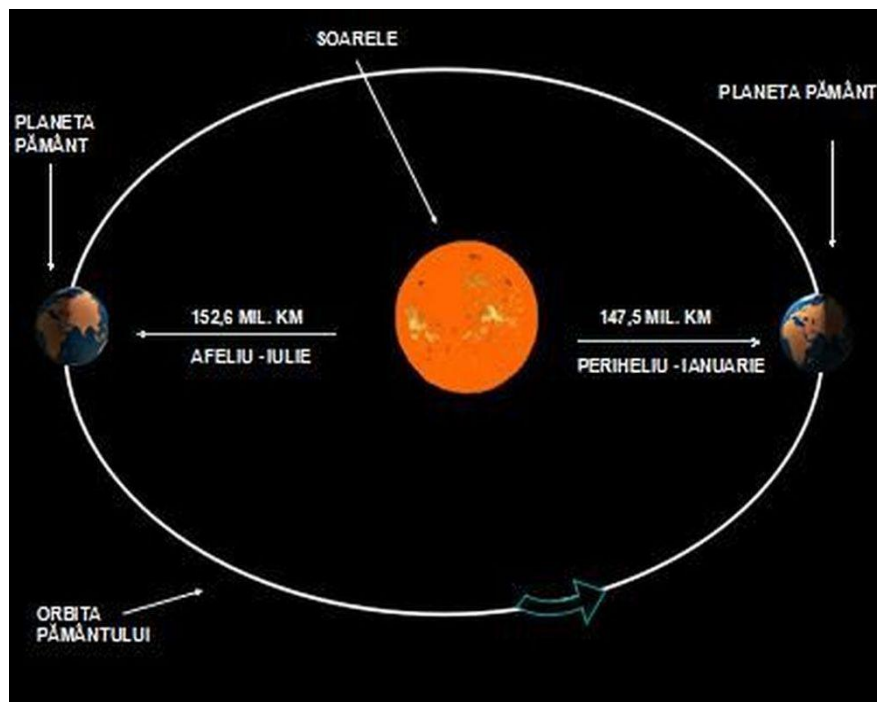

Figura 18. Orbita planetei Pământ și distanțele extreme față de Soare, la afeliu și periheliu (imaginea Soarelui este preluată de pe <http://www.astro-urseanu.ro> și modificată)

În următoarele rânduri, confirm existența Pământului în toată frumusețea și unicitatea lui, având ca scop planul lui

Dumnezeu, ca fiind folositor pentru evoluție, deși, chiar dacă pare mai degrabă un test, un experiment, totuși el (Pământul ca existență, cu tot ce cuprinde) este un plan foarte bine pus la punct, ce are ca fundament conștiința, nivelul ei, dar și aspecte ce țin de evoluția firească umană, în prim plan fiind iubirea, cunoașterea de sine și nu în ultimul rând, pragul cel mai înalt: fericirea.

Ne întoarcem la Sistemul Solar și despre planete se spune că au orbitele eliptice, motiv pentru care, în anumite momente ale anului, planeta Pământ se află mai aproape de Soare și altădată se află mai departe. Planeta Pământ are în fiecare lună de ianuarie orbita cea mai aproape de Soare sub noțiunea de periheliu, la o distanță de 147,5 milioane de kilometri (vezi Fig. 18), iar în luna iulie distanța cea mai mare față de Soare denumită afeliu, de 152,6 milioane de kilometri (Asociația Astronomică Astroclubul Borealis, Cluj-Napoca, <http://borealis.astroclubul.org>). Totuși, pentru o înțelegere mai bună a *cine, cum, unde, de ce* se învârt și în jurul *cui*, putem analiza prin următoarele pasaje din Biblie, pasaje pe care mulți dintre noi nu le interpretăm cum trebuie și de asemenea, acestea ne vor ajuta să înțelegem mai bine **noțiunea fundamentală a Timpului**, de aceea, încep cu primele pasaje din *Geneză (Biblia sau Sfânta Scriptură, 1990)*, unde sunt scrise următoarele versete:

Facerea lumii

1:1. *La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul.*

Din această expresie rezultă că nu exista nimic înainte. Cel puțin nu în acest loc al Universului. Ca atare, Dumnezeu s-a hotărât să facă cerurile (– acestea sunt straturile cerului) și Pământul, adică planeta Pământ cu tot învelișul protector, format din aceste straturi. Aici, putem menționa câteva: troposfera, stratosfera, termosfera și exosfera (Lungu, 2003).

1:2. *Pământul era pustiu și gol; peste fața adâncului de ape era întuneric și Duhul lui Dumnezeu se mișca pe deasupra apelor.*

Din acest verset (1:2) rezultă că în afară de ape, care erau în întuneric (materia din spațiu este neagră), nu avea lumină și era de nelocuit.

1:3. *Dumnezeu a zis: „Să fie lumină“. Și a fost lumină.*

1:4. *Dumnezeu a văzut că lumina era bună; și Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric.*

1:5. *Dumnezeu a numit lumina zi, iar întunericul l-a numit*

noapte. Astfel, a fost seară, și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua dintâi.

Din ultimele trei versete (3, 4 și 5), se înțelege că i-a făcut Pământului lumină despărțind-o de întuneric, ca apoi să numească lumina: zi și întunericul: noapte. Apoi, după ce acestea două respectiv: ziua și noaptea s-au scurs, a socotit ziua întâi.

Cerul

1:6. Dumnezeu a zis: „Să fie o întindere între ape și ea să despartă apele de ape.”

1:7. Și Dumnezeu a făcut întinderea, și ea a despărțit apele care sunt dedesubtul întinderii de apele care sunt deasupra întinderii. Și așa a fost.

1:8. Dumnezeu a numit întinderea cer. Astfel, a fost o seară, iar apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a doua.

Pământul

1:9. Dumnezeu a zis: „Să se strângă la un loc apele care sunt dedesubtul cerului; și să se arate uscatul!” Și așa a fost.

1:10. Dumnezeu a numit uscatul pământ, iar grămada de ape a numit-o mări. Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun.

1:11. Apoi Dumnezeu a zis: „Să dea pământul verdeață, iarbă cu sămânță, pomi roditori, care să facă rod după soiul lor și care să aibă în ei sămânța lor pe pământ.” Și așa a fost.

1:12. Pământul a dat verdeață, iarbă cu sămânță după soiul ei, și pomi care fac rod și care își au sămânța în ei, după soiul lor. Dumnezeu a văzut că lucrul acesta e bun.

1:13. Astfel, a fost o seară, și apoi o dimineață: aceasta a fost ziua a treia.

Din versetele de mai sus reiese faptul că toate apele s-au strâns la un loc și lăsând uscatul să se observe. Toată harta lumii arată foarte clar că uscatul, cei aproape 30% (29,2%) (Bârsan, 1968, pag. 21) din suprafața planetei a fost ca un singur petic. Apoi, s-a dezintegrat în ceea ce numim noi astăzi *continente*. Uscatului i s-a dat denumirea de *pământ* și a cerut să dea iarbă cu sămânță, pomi roditori cu soiuri și sămânță. Practic, Tatăl Cerească a făcut în așa fel să nu-i lipsească nimic în conformitate cu Planul Său! Următorul text, și anume *capitolul 1*, versetul 12, exemplifică foarte clar că „Pământul a dat verdeață, iarbă cu sămânță după soiul ei, pomi roditori după

soiul lor“ (Geneza, 1:12), după care a considerat că trecând o zi și încă o noapte, aceasta era ziua a treia. Este extrem de interesant de unde Dumnezeu a privit și făptuit acestea, luând în considerare faptul că timpul este diferit ca scurgere (cu siguranță că din afara Sistemului Solar, sau cel puțin acesta nici nu exista la începuturi; privind scurgerea Timpului - vezi capitolele anterioare).

Așadar, prin cele scrise anterior, din versetele 1-13 ale *capitolului 1* din Geneză, reiese faptul că, Dumnezeu și-a început lucrarea din interior către exterior, dacă vorbim strict de Sistemul Solar (Pământ, Soare și restul). Iar dacă ne referim la planeta Pământ așa cum este, anume, cu miliarde de ființe ce trăiesc laolaltă, atunci putem spune că El a creat planeta, tot de la interior către exterior. Adică, întâi a făcut planeta (masa), lumina separând-o de noapte, fără a avea amestec Soarele în prima etapă. Când spunem o zi, noi ne referim la timpul calculat de aici, de pe suprafața Pământului, nicidecum de unde Creatorul ne observă și ne veghează! Continuăm acum cu următoarele piese dintr-un întreg (Sistemul Solar) ale lui Dumnezeu, privind Pământul.

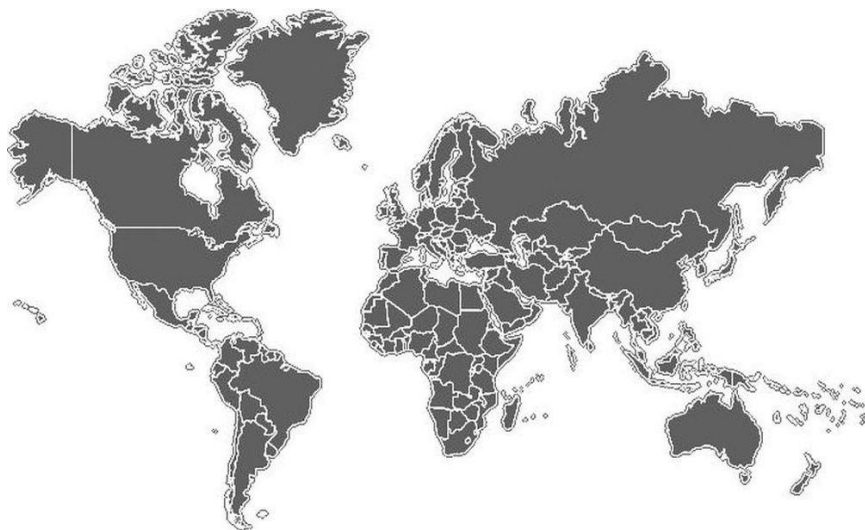

Figura 19. Harta lumii (variantea Mercator) cum se prezintă astăzi
(imagine preluată de pe saitul: www.ourtrips.se)

Soarele, luna și stelele

1:14. Dumnezeu a zis: „Să fie niște luminători în întinderea cerului, ca să despartă ziua de noapte; ei să fie niște semeni care să

arate vremile, zilele și anii.

1:15. și să slujească de luminători în întinderea cerului, ca să lumineze pământul.“

1:16. Dumnezeu a făcut cei doi mari luminători și anume: luminătorul cel mare ca să stăpânească ziua și luminătorul cel mai mic să stăpânească noaptea; a făcut și stelele.

1:17. Dumnezeu i-a așezat în întinderea cerului ca să lumineze Pământul,

1:18. să stăpânească ziua și noaptea, și să despartă lumina de întuneric. Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun.

Înainte de a face un scurt rezumat al acestor versete (1:14-18), doresc să revin mai sus la versetele 1:3-5, unde ni se prezintă o situație, alta decât ne putem imagina. Dumnezeu a cerut „*Să fie lumină*“ (1:3) dar aici nu vorbește deloc despre luminător, ci doar în versetele 15-18 din același cap. 1. *Geneza*, chiar despre doi luminători. Să înțelegem că, altfel decât prin stea sau satelit natural, Dumnezeu prin puterea Sa a „putut“ să aibă lumină? Sigur, fiind Dumnezeu – orice este posibil!

Revin la capitolul 1 versetele 14-18 și observăm că Soarele a apărut după crearea Pământului, a prins „viață“ după planeta noastră și nu invers! Ca un necesar de lumină pentru a conecta ziua să fie zi, iar „becul“ cel mic numit: *Lună*, să vegheze noaptea. Astfel că i-a așezat în așa fel încât să reflecte întru totul planeta Pământ, dar și prin mișcarea de rotație în jurul propriei axe. După ce a creat Soarele, Luna și stelele, a creat viețuitoarele apelor și păsări deasupra Pământului pe de-a întregul cerului, acestea din urmă respectiv, speciile marine și păsările, doar după soiul fiecăreia.

Din aceste versete, privind descrierea începuturilor Pământului se poate interpreta faptul că da! Planeta se află în centru, dar nu în centrul Universului. Pământul se află în centru, în contextul în care există ca singura planetă care are viață (cel puțin până acum nu s-a descoperit nici o ființă pe celelalte. De fapt, celelalte planete nici măcar nu sunt pomenite în Biblie ca existență), ci doar planeta Pământ pe care conviețuiesc împreună miliarde de ființe, precum: animale, păsări, târătoare, specii marine, insecte, oameni, etc. Planetă pentru care Soarele și Luna au fost create în mod special, pentru ca viața pe Pământ să curgă armonios și acest plan al Tatălui Ceresc, necunoscut nouă (în totalitate), să fie generator continuu de viață, mai precis, pentru ființele superioare din noi.

Medicul român Ilie Piticar (1941) a precizat faptul că de-a

lungul timpului, mulți oameni de știință și filozofi precum „Platon, Kepler sau Newton priveau omenirea ca făcând parte dintr-un plan sau proiect.” Asemenea unui lucru bine conceput, așadar planeta noastră a fost creată de la interior către exterior, apoi a creat viețuitoare pe ea aducându-l și pe om în ultimă fază și nu încape nici o îndoială că acest proiect aparține, așa cum scrie în Biblie: „*Al Domnului este Pământul cu tot ce este pe el, lumea și cei ce o locuiesc!*” (Psalmi 24:1). Din cele prezentate anterior, în mod cert, Dumnezeu nu are același timp cu-al nostru și de aici se poate concluziona că Pământul cu tot ce cuprinde este parte dintr-un plan al Lui și nimeni nu știe cât va dura, sau în ce circumstanțe (sau dacă) vom continua (de-acum încolo), această viață, aici pe Pământ! Ca o concluzie, din calculele anterioare putem spune că peste 99 % din populația lumii, nu are mai mult de o „zi” (vezi **tabel 3.**) pe Pământ, având în vedere la cât de repede se scurge Timpul privind din extraatmosferă, dar mai ales prin „privirea” lui Dumnezeu.

5.2.2. Crearea Pământului în șase zile

În vechiul testament se vorbește despre crearea planetei Pământ, anume faptul că a fost făcută în șase zile. Pentru a scoate în evidență de fapt mișcarea planetei Pământ din spațiu, luând în considerare doar cele trei tipuri de secunde (menționate anterior), respectiv: una, două și trei, calculez cele șase zile folosite pentru creație, după cum urmează;

Mai întâi, ca să aflăm timpul acestor șase zile trebuie să știm cât are o zi, astfel, ne raportăm la cele trei tipuri de scurgeri ale timpului (trei, două secunde și o secundă - o rotație în jurul propriei axe - 24 ore pământene), folosindu-ne de calculele din **tabelul 3.**, ținând cont cu precădere de ore și mai puțin de minute și secunde (pentru o parcurgere mai ușoară a calculelor), astfel;

A) trei secunde: am luat din **tabelul 3.**, calculul făcut pe **20 ANI** – adică în spațiu de la o anumită distanță a observatorului față de planeta Pământ înseamnă doar **6h 5 min.** (adică 20 de circuite complete în jurul Soarelui pe Orbită), pe care le înmulțim cu **4 (zile)** = **24h 20min** (pentru a completa până la 24h/o zi). O zi pămâneană petrecută în spațiu are 24 h, de aici rezultă $\rightarrow 20 \text{ ANI} \times 4 = 80 \text{ ANI}$.

Așadar, pentru a se scurge **o zi pământeană (în 3 secunde – o rotație în jurul propriei axe) în spațiu** durează **80 ANI** pe Pământ.

O zi în spațiu = 80 ANI;

Șase zile în spațiu – $6 \times 80 \text{ ANI} = \underline{480 \text{ ANI}}$.

Atât durează pe Pământ (480 ani) ca să se scurgă în spațiu șase zile de-ale noastre, calculate la **3 secunde/o rotație** în jurul propriei axe.

În concluzie, pentru a parcurge **șase zile în spațiu** (calculate la 24 de ore/zia), observatorul va vedea prin rotirile planetei Pământ că se scurg de fapt **480 de ani**, adică **480 de ocoliuri complete în jurul Soarelui**. Este necesar a se ține cont de distanța avută față de planetă pentru a observa o rotație în jurul propriei axe/3sec. (vezi capitolele anterioare).

B) două secunde: 100 ANI – 20h 17 min. +

20 ANI – 4h 3min. 33sec.

Total: 120 ANI – 24h 20min. 33sec.

O zi pământeană de 24h (două secunde/o zi) petrecută în spațiul extraatmosferic este echivalentă cu 120 de ANI scurși pe Pământ.

O zi în spațiu = 120 ANI;

Șase zile în spațiu – $6 \times 120 \text{ ANI} = \underline{720 \text{ ANI}}$.

C) o secundă: 40 ANI – 4h 3min. 33sec.

4h 3min. 33sec. $\times 6 = 24\text{h } 18 \text{ min. } 198 \text{ sec. (mai exact, } 24\text{h } 21 \text{ min. } 18 \text{ sec.)} \rightarrow 40 \text{ ANI} \times 6 = \underline{240 \text{ ANI}}$.

O zi (o secundă/rotația în jurul propriei axe) în spațiu petrecută, înseamnă pe Pământ 240 ANI;

O zi în spațiu = 240 ANI;

Șase zile în spațiu – $6 \times 240 \text{ ANI} = \underline{1440 \text{ ANI}}$.

Șase zile (pământene calculate la timpul nostru în vidul zero) $\times$ trei, două, o secunde pe zi (24 ore), înseamnă astfel:

Șase zile petrecute în spațiu, calculate la trei secunde pentru o zi (24h) $\Rightarrow \underline{480 \text{ ani}}$.

Șase zile petrecute în spațiu, calculate la două secunde pentru o zi (24h) $\Rightarrow \underline{720 \text{ ani}}$.

Șase zile petrecute în spațiu, calculate la o secundă pentru o zi

(24h) => **1440 ani.**

Înainte de a nota câteva concluzii, doresc să reamintesc că este foarte important de știut condiția pentru a putea observa cele trei tipuri de secunde (una, două, trei) pentru o rotație completă a planetei noastre în jurul propriei axe; este vorba așa cum am mai spus, despre **distanță**, anume, că distanța este cea care îi conferă observatorului poziția planetei atât pe Orbită cât și rotirea acesteia (în jurul propriei axe). Fără păstrarea distanței a observatorului față de un corp, Timpul nu ar putea fi măsurat.

Aceste trei variante pot fi acceptate și „digerate“ destul de ușor deoarece, informația potrivit căreia Dumnezeu a creat lumea în șase zile (informație care există cum am mai spus, în Biblie, *Geneză*), a fost venită spiritual din ceruri, adică din spațiul extraatmosferic (nu are importanță dar, totuși ca fapt informativ, nu se cunoaște din care spațiu extraatmosferic, adică din cel al planetei noastre? Sau din cel al Sistemului Solar?), ca apoi să fie scrisă pe lângă alte informații despre omenire și începuturile ei în această *Carte a Cărților*. Dumnezeu există sub orice formă atât timp cât cuvântul Lui cât și El în ființă înseamnă **iubire și tot ce este și cum este pe Pământ și mai ales de ce este!**

Mai mult decât atât; Dumnezeu în a șaptea zi s-a odihnit și prin această afirmație, se dovedește clar că Dumnezeu chiar a stat în această parte a Universului pentru a crea Pământul cu tot ce-i trebuie pentru a putea exista viața. A sta șase zile în spațiu așteptând dezvoltarea unei creații (să-mi fie iertată remarca, dar trebuie să fie destul de greu, în sensul că nu faci altceva decât să aștepți), să treacă perioada dezvoltării acesteia, de aici, rezultă informația potrivit căreia Dumnezeu s-a odihnit în a șaptea zi.

Când însămânțezi porumb, durează procedeul de încolțire, apoi aștepți să crească, să dea roade; trec câteva luni până să ai mămligă pe masă din momentul însămânțării, darămite să crezi o astfel de **Viață**, precum planeta: **Gingașa Albastră!** De asemenea, trebuie ținut cont de faptul că, atunci când Vechiul Testament a fost scris, nu se cunoaște exact ce calendar exista, după care oamenii se ghidau la vremea respectivă (calendarul nostru gregorian folosit astăzi nu este identic cu cel folosit atunci când au fost transmise și notate aceste *informații*). Poate că nici nu exista un calendar anume oficial, însă astăzi este folosit cel gregorian și ca atare, trebuiesc interpretate textele biblice astfel încât, să se țină cont de timpul din vremea respectivă (care nu este identic cu cel de astăzi, a.c.), având

în vedere totodată și timpul care se scurge în extraatmosferă, altfel decât aici pe suprafața planetei, adică exact așa cum a fost transmisă informația despre *Facerea lumii* pentru Geneză, la momentul respectiv. Totuși, dacă scrierile biblice (cărțile Vechiului și Noului Testament) au fost scrise între anii 1230 î.d.Hr - 96 d.Hr. (*Biblia sau Sfânta Scriptură*, 1990, pag. 1413), atunci înseamnă că astfel o parte din aceste cărți au fost consemnate atât pe timpul calendarului iulian, cât și pe timpul celui gregorian.

Figura 20. Imagine a unui elicopter în mișcare. Se poate observa elicea elicopterului, dar nu se pot măsura rotirile acesteia; (imagine preluată de pe saitul: <http://www.pichost.me>)

Dar dacă Pământul se învâрте mult mai rapid decât o secundă în jurul propriei axe? Se poate atunci descrie această rotire, precum o cuvă a unei mașini de spălat cu centrifugarea între 800 și 1200 rpm (rotații pe minut), mai mult sau mai puțin? Desigur că Pământul se poate roti în mult mai puțin de o secundă în jurul propriei axe, însă în cea mai mare măsură, depinde de unde o privim (de cât de departe)!

Arborii și plantele au nevoie de timp pentru a se dezvolta; orice insectă, pasăre și animal - au nevoie să se adapteze în funcție de climă și de loc. Chiar și omul în același timp, are nevoie de această adaptare – toate acestea necesită timp și atunci mai mult ca posibil, ca acest Tată Minunat să fi creat lumea în șase zile (dacă

privim de sus – adică din spațiul extraatmosferic, căci informația așa cum am mai spus, a fost transmisă de sus), adică în 480 ani pământeni (trei secunde/24h) sau 720 de ani (două secunde/24h), ori chiar mai mult: 1440 ani (o sec./24h), sau vă las pe dumneavoastră, cititorii, să vă folosiți imaginația, calculând la patru, cinci, șase, ..., etc. secunde (precizând spre exemplu, că unor cireși sau a altor pomi, și nu numai, le iau timp să crească pentru a se dezvolta până la maturitate și apoi la a da roade). În acest sens, mai putem lua ca exemplu, robotul de bucătărie și dacă privim cuțitul cum mărunțește legumele, putem număra câte rotiri pe minut sunt? Nu, ci doar citind prospectul aparatului. Alt exemplu este cel al elicelor unui elicopter (vezi Fig. 20). Sau, rufele aflate în cuvă sunt stoarse de apă, atunci când centrifugarea are loc; astfel puteți face o paralelă în ceea ce privește Timpul - între cel care se scurge la nivel de spațiu extraatmosferic și cel la nivel de planetă (Pământ).

Figura 21. Planeta Pământ văzută din spațiu de la o distanță între ± 800.000 km – $1.300.000$ km. Privită de la această distanță, rotația Pământului în jurul propriei axe este de aproximativ ± 10 -15 secunde.

Dumnezeu ne privește acum. Ne poate privi din spațiul Lui absolut, unic și perfect, pătrunzând prin toate tiparele timpului

până în pânza pământeană, văzând evoluția tuturor creațiilor Lui aici pe Pământ, în timp real. Nu are nevoie să aștepte pentru a pătrunde în fiecare pătură a Timpului, ci pur și simplu „străpunge” într-o clipită cu viteza infinit (nu cu cea a luminii), care de asemenea este absolută - toate treptele timpului astfel că, oricând și oricât poate privi cerul oricărei planete și inclusiv pe cel al planetei noastre, Pământ. În această situație, putem defini oarecum privirea lui Dumnezeu în aceea că deja a văzut sfârșitul vieților ființelor noastre pe Pământ; ale noastre vieți s-au scurs deja, privind planeta noastră la cât de rapid se rotește. Suntem aici pentru o scurtă viață – chiar foarte scurtă, după care plecăm! Trebuie privită viața nu numai din prisma percepției noastre ca individ de aici de pe Pământ, în sus spre cer, ci și invers - schimbând poziția privirii și astfel, privind din spațiu înspre Pământ. Să privim Pământul, poate nu chiar de unde Dumnezeu ne privește căci nu se poate, ci mai de-aproape și tot vom avea o altă viziune asupra scurgerii Timpului și mai ales asupra vieții noastre, a fiecăruia pe Pământ! Despre Dumnezeu se spune că este omniprezent și deci ne este alături oricând, în orice moment, doar să-L chemăm; până și Timpul din cele scrise anterior ne arată această nobilă și frumoasă atitudine a Tatălui nostru, aceea de a fi alături de noi, pământeni, oriunde și mereu!

5.2.3. Iisus pe Pământ – acum 2000 de ani

Omenirea de 2000 de ani înapoi a trecut prin schimbări majore iar unul dintre cele mai importante, poate chiar cel mai important este acela că Dumnezeu a trimis pe unicul Său Fiu – Iisus (denumirea cu doi de „ii” se regăsește în *Biblia sau Sfânta scriptură*, 1990) pe Pământ, pentru a ne arăta Calea, Adevărul și Viața și pentru a putea plăti pentru păcatele noastre.

Notarea calendaristică de astăzi se face din timpul lui Iisus; în ceea ce privește nașterea lui Iisus există mai multe variante, astfel, una dintre acestea a fost făcută de Dionisiu (Goga, 2010, pag. 75) denumit și Dionisie Exiguul sau Cel Mic, călugăr originar din Scitia (Matei, 2001, vol. II, pag. 125), actuala Dobrogea. Iisus s-ar fi născut în timpul domniei împăratului Augustus (Ibidem, 2001, vol. II, pag.

124). Nepot al lui Caesar, Gaius Octavius Thurinus este adoptat de către acesta (Dr. Pețu și Torja, 2011, pag. 22); Caesar, unchiul său este asasinat în anul 44 î.Hr. (<http://www.britishmuseum.org>). Devenit împărat, Gaius Octavius Thurinus primește numele de „Octavius” până în anul 27 î.Hr. (Fears, 2005) iar un alt titlu, cel onorific de: „Augustus” însemnând „cel venerat” din anul 27 î.Hr. (Dr. Pețu și Torja, 2011, pag. 23). Augustus a trăit între anii 63 î.Hr.-14 d.Hr (Fears, 2005), ca atare, perioada 63 î.Hr.-27 î.Hr. este notată sub domnia lui Octavius iar perioada 27 î.Hr.-14 d.Hr. este atribuită lui Augustus, de aici reiese că este unul și același împărat. Revenind la data nașterii lui Iisus, Goga (2010, pag. 75) consideră că, conform cercetătorilor în domeniu, Dionisie a stabilit greșit deoarece nașterea lui Iisus a avut loc în timpul domniei lui Octavian (Octavius), adică același Augustus și există o diferență de patru ani. În același timp, se au în vedere anumite situații - cheie privind nașterea Mântuitorului astfel, una dintre acestea îi prezintă pe cei trei magi călăuzind (menționați în biblie), prin planeta Jupiter considerată „steaua regilor”; prin aceasta, întărește ziua de naștere al lui Iisus pe data de 17 aprilie anul 6 î.Hr., deși în lume, creștinii sărbătoresc nașterea lui Iisus pe 25 decembrie (Ibidem, 2010, pag. 75). În ajutorul acestei variante a nașterii lui Iisus este legat de această „stea”, denumită și „Steaua magilor” și despre care astronomul german Johannes Kepler în 1606 (Matei, 2001, vol. II, pag. 131) este de părere că, deși este un fenomen ce se petrece odată la câteva sute de ani, a fost de fapt o triplă conjuncție a planetelor Jupiter și Saturn în constelația Peștilor și deci nu o stea, fenomen care ultima dată a avut loc din august 1940 până în februarie 1941 (în constelația Berbecului) iar următorul va fi în anul 2198. În concluzie, câteva dintre date precum: tripla conjuncție, decesul lui Irod, erorile lui Dionisie și pruncii omorâți prin ordin în Betleem, atestă ca anul de naștere al lui Iisus să fie în anul 7 î. Hr. (Ibidem, 2001, vol. II, pag. 131-132) sau 6 î.Hr.

Referitor la timpul scurs pe Pământ de 2000 de ani raportat la timpul care se scurge în extraatmosfera planetei noastre, vom calcula la trei, două secunde și o sec./o rotire a Pământului în jurul propriei axe, astfel:

Pentru trei secunde/o rotație: $365 \text{ zile} \times 2000 \text{ ani} = 730000 \text{ zile} \Rightarrow 730000 \times 3 \text{ sec.} = 2190000 \text{ secunde} \Rightarrow 2190000 \text{ sec.}/60 (1 \text{ min.}) \Rightarrow 36.500 \text{ min.} \Rightarrow 36.500 \text{ min.}/60 (1\text{h}) = 608,33 \text{ ore, adică } 608\text{h} \text{ și } 33 \text{ min.} \Rightarrow 608\text{h}/24\text{h} (\text{cât are o zi}) = 25,34 \text{ zile. În final, } \underline{\underline{2000 \text{ de ani}}}$

calculați la o rotație de **trei secunde** - o rotație în jurul propriei axe (ziua pământeană) sunt de fapt doar **25 de zile**.

La o rotație în jurul propriei axe în **două secunde, 2000 de ani** se comprimă în aprox. **17 zile** ($(365 \text{ zile} \times 2000 \text{ ani} = 730000 \Rightarrow 730000 \times 2 \text{ sec. (o rotație)} = 1460000 \Rightarrow 1460000 \text{ sec.}/60 \text{ (1 min.)} = 24333 \text{ min.} \Rightarrow 24333 \text{ min.}/60 \text{ (1h)} = 405,55\text{h} \Rightarrow 405,55\text{h}/24 \text{ (o zi)} = 16,89 \text{ zile})$)).

Și la o rotație de **o secundă** a planetei noastre în jurul propriei axe, **2000 de ani** înseamnă **8 zile** ($(365 \text{ zile}/1 \text{ an}) \times 2000 \text{ ani} = 730000 \Rightarrow 730000 \times 1 \text{ sec. (o rotație)} = 730000 \text{ sec.} \Rightarrow 730000 \text{ sec.}/60 \text{ (1 min.)} = 12166,66 \text{ min.} \Rightarrow 12166,66 \text{ min.}/60 \text{ (1h)} = 202,77\text{h}; 202,77\text{h}/24 \text{ (o zi)} = 8,44 \text{ zile})$)).

Așadar, pentru Iisus au trecut doar 25 de zile de când a fost pe Pământ și dacă privim atent la cele trei variante ale calculelor anterioare (secunde: trei, două și una), observăm că de fapt pentru Iisus poate fi cu mult mai puțin decât **25 de zile**, respectiv **17 zile** sau chiar **8 zile**. În final pentru Iisus, Timpul există în mod infinit!

Dar totuși planeta noastră minunată pe care noi o locuim alături de cei dragi se află în acest spațiu negru și adânc, se învâрте încontinuu în jurul propriei axe și în jurul Soarelui. Oare până când? Până la infinit? Nu are și ea un moment de repaus? Sau a fost special creată pentru noi, oamenii – ființe supreme pe Pământ, pentru ca noi să putem avea o viață minunată?! Dar ce era dacă nu se mai rotea în jurul propriei axe, ci doar în jurul Soarelui? Forța gravitațională o ajută enorm în mișcarea de revoluție și astfel, la fel ca toate celelalte planete din Sistemul nostru Solar au același rol – de a se învâрте în jurul propriilor axe (pentru a-și menține continuitatea). Ziua și noaptea sunt cele două puteri ale planetei care ne ajută pe noi să distingem când să ne odihnim și când să ne bucurăm de ziua. De sus (din spațiu), observând Pământul cum se mișcă, atât de rapid prin pătura vastă de un negru ceaun, Tatăl Ceresc pătrunde vizual ozonul și ajunge să privească planeta Pământ văzând în același timp absolut al Său - activitățile oamenilor pe planetă. Este fascinant cum **timpul este altul – în același timp – în funcție de unde privești!** Pare incredibil cum acest minunat Părinte al tuturor, a proiectat timpul în diferite stadii de scurgere a lui. De asemenea, aceste calcule nu trebuie să sperie pe nimeni și cu nimic, însă, putem să înțelegem mai bine acest fenomen uluitor al Timpului, pe care deopotrivă îl trăim zilnic și se epuizează în fiecare secundă. Alt aspect interesant este acela că

Timpul nu este doar raportat doar la aceste măsuri de: una, două, trei sec./24h. Sunt zeci și mii de măsuri ale Timpului pe care omenirea nu le poate descifra și considera ca fiind parte integrantă din spațiul nostru planetar, în funcție de cauză. Dumnezeu știe exact ce a făcut și chiar dacă omenirea nu poate privi dincolo de hublourile spațiului planetar, pentru că nu i se îngăduie ori nu este (deocamdată) posibil sau pregătită, ori suficient de evoluată sau poate că nu este necesar să cunoască, totuși putem remarca minunata creație: *Gingașa Albastră*, și cu toții rămași acum și următorii veniți, să ne bucurăm din plin de bogățiile Pământului, bucuria de a respira aerul inepuizabil și de a trăi armonios, indiferent de cât timp parcurge fiecare pe acest Pământ. Este foarte clar că acest program aparține însuși Marelui Domn și așa cum scrie în Biblie (*Biblia sau Sfânta Scriptură*, 1990, Ioan 3:16), anume că: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică” și atunci să profităm din plin de acest unic dar pe care-l avem!

Cu toate acestea, putem spune luând în calcul și alți parametri ai Timpului, precum calcularea la mai mult sau mai puțin de o secundă/24h fiind convinși că, nimeni de pe întreaga planetă cu nici un aparat ultramodern, nu poate ști când de fapt vine sfârșitul lumii! Sau dacă vine! Și dacă da, cum acesta vine! Nimeni în afară de Tatăl Cerească! Din cele menționate mai sus, se poate trage concluzia că Timpul lui Dumnezeu nu este același cu Timpul nostru. Timpul de pe suprafața planetei nu este același cu cel din jurul planetei noastre – Pământ (din extraatmosferă).

Observație: De asemenea, trebuie specificată neapărat o condiție care necesită foarte mare atenție și anume: atunci când vorbim de entități pământene superioare, pentru acestea Timpul există altfel decât cel al Unicului Dumnezeu – Tatăl al tuturor, de aceea este necesar a nu se crea confuzie între Timpul lui Dumnezeu și cel al ființelor umane, care sunt evolute din punct de vedere spiritual și care au rarele ocazii la cererea divinității, de a călători în spațiul din jurul Pământului și/sau de a călători în alte lumi!

Un alt principiu al TFT este acela că:

5. Timpul lui Dumnezeu nu este același cu timpul nostru! Timpul pământenilor este inferior Timpului lui Dumnezeu.

6. SCURGEREA TIMPULUI ÎN SECOLUL XXI

*„Timp, încotro mergi?
Spre ce meleaguri noi, grăbit, alergî?
Cum, poţi într-o zi
Să schimbi în oameni mari nişte copii?”*
Saşa Georgescu

Dacă luăm în considerare calculele din capitolul anterior, vom realiza că Timpului îi este necesar doar câteva ore pentru ca nişte copii să ajungă la maturitate, adică în mai puţin de o zi, totul depinde de la ce distanţă faţă de planetă privim.

Totuşi dacă pe Pământ, pentru milioane de oameni - timpul măsurat în muncă, activităţi stresante, necazuri, etc., se scurge din ce în ce mai greu, de data aceasta vorbim de măsurarea Timpului astăzi, în acest secol pe Pământ, care se scurge foarte rapid! De ce? Acest fapt se datorează unui fenomen şi anume acela că Orbita planetei Pământ se extinde. Pentru a fi uşor de înţeles fenomenul, prezint mai întâi în următoarele rânduri câteva aspecte ce ţin de Pământ şi de Orbita sa, pentru a ne putea apoi folosi de acestea, privind explicaţia procesului de extindere a Orbitei.

În lucrarea intitulată: *Mic atlas geografic, ediţia a doua*, A. Bârsan (1968, pag. 21) ne arată că: durata de rotaţie a Pământului în jurul propriei axe este de 23h, 56 de min., 4 sec. şi 09 milisecunde, durata de rotaţie în mişcarea de revoluţie – 365 de zile, 6 ore, 9 minute, 9 secunde şi 9 milisecunde; lungimea Orbitei este de 939.120.000 de kilometri, viteza medie pe Orbită este de 29,78 km/s, distanţa medie dintre Pământ şi Lună – 384.404 km, suprafaţa

totală a Pământului – 510.100.000 km², suprafața uscatului este de 148.600.000 km², echivalentul a 29,2% iar suprafața apei - 361.500.000 km², adică echivalentul a 70,8%. Sensurile de rotație ale planetei noastre în jurul propriei axe și în jurul Soarelui au sens levogir (invers acelor de ceasornic; vezi **tabel 4.**).

Tabel 4.**Date privind planeta Pământ**

Durata de rotație a Pământului în jurul propriei axe	23^h 56^m 4^s 09
Durata de rotație a Pământului în jurul Soarelui	365 zile 6^h 9^m 9^s 8
Lungimea Orbitei	939 120 000 km
Viteza medie de mișcare pe Orbită	29,78 km/s
Distanța medie Pământ – Soare	149 598 500 km
Distanța medie Pământ – Lună	384 404 km
Suprafața totală	510 100 000 km²
Suprafața uscatului	148 600 000 km² (29,2%)
Suprafața apei	361 500 000 km² (70,8%)
Sensul de rotație al Pământului în jurul propriei axe	levogir
Sensul de rotație al Pământului în jurul Soarelui	levogir (invers acelor de ceasornic, trigonometric)

În stânga, în dreapta, auzim adeseori expresia: „*ce-a trecut timpul!*“, „*iată, s-a scurs și anul acesta atât de repede!*“, „... *acum vin Sărbătorile!*“, etc.; oamenii spun aceste lucruri cu un simț dezvoltat al pierderii timpului. Regretul că acesta se scurge rapid pentru mulți dintre noi există, deoarece se pare că timpul se devalorifică și îl percepem ca fiind unul irosit, fără substanță. Fenomene care în ultimii ani au apărut pe acest *Cristal Albastru*, cum sunt: în nenumărate locuri, pomii înfloresc de două ori pe an, anotimpurile nu mai sunt aceleași, încălzirea globală se datorează într-adevăr și calamităților umane dar și mai ales timpului care „forțează“ activitățile naturale să se dezvolte în mod rapid, în

conformitate cu timpul scurs rapid (Blass, în curs de apariție) și multe altele. În următoarele rânduri, unul dintre fenomene este acela de extindere a Orbitei planetei noastre, afectând în mod cert însăși viața pe Pământ prin modificarea timpului, atât la nivel de rotire în jurul propriei axe al acestuia (Pământ), cât și la nivel de mișcare al lui în jurul Soarelui.

Observație: Trebuie specificat faptul că **Timpul zero** nu este același (identic) cu **Timpul static (intervidat)**, (vezi capitolele anterioare); sunt două lucruri total diferite care au la bază sensuri ale Timpului, altele decât cele de curgere al său.

6.1. Extinderea Orbitei Pământului

Mărirea Orbitei Pământului a început de câțiva ani buni (ani pământeni) și va continua până va ajunge în **timpul zero**. Efectele sunt deja vizibile pentru noi, oamenii, prin scurgerea timpului neasemuit de rapid, și vom simți și mai mult aceste efecte ale lui. În asemenea situație, deși măsurăm astăzi timpul după calendarul gregorian cum am mai specificat anterior (din cauza calendarului iulian care întârzia 14 zile, țara noastră a adoptat noul calendar – gregorian, la data de 14 octombrie 1924 ((Goga, 2010, pag. 74), împărțindu-l pe luni - 12 la număr și zile – 30, respectiv 31 (cu excepția lunii de doar 28 de zile, februarie)), automat în momentul extinderii, cele 12 luni ale unui an pe Pământ trebuie să-și împartă aceeași perioadă gregoriană de 365 de zile care, acum se pare că datorită lărgirii Orbitei planetei noastre, Timpul se scurge mai rapid. Prin urmare, să urmărim în continuare cum se scurge acest Timp, centrându-ne atenția asupra felului în care aceasta se extinde (Orbita) dar și la ființele umane, la modul în care acestea îl percep (pe Timp) în acest secol XXI (vezi 6.2. *Timpul perceput de ființe pe Pământ*).

În schema din Fig. 22 observăm Orbita Pământului în mișcarea de revoluție (în jurul Soarelui), sub formă eliptică, în sensul levogir (sensul invers acelor de ceasornic). Pentru a înțelege mai bine ce înseamnă lărgire, Orbita în această imagine (Fig. 22) se prezintă în trei ipostaze luate ca exemplu, pentru a arăta îndepărtarea planetei Pământ dinspre Soare către margine.

Distanțele Orbitei (cele trei situații) în jurul Soarelui sunt diferite și se poate observa cum același „drum” parcurs al Pământului este deplasat și modificat prin lărgirea Orbitei de la un timp la altul. Așadar, se pot observa trei tipuri scurse ale Timpului pe Orbită.

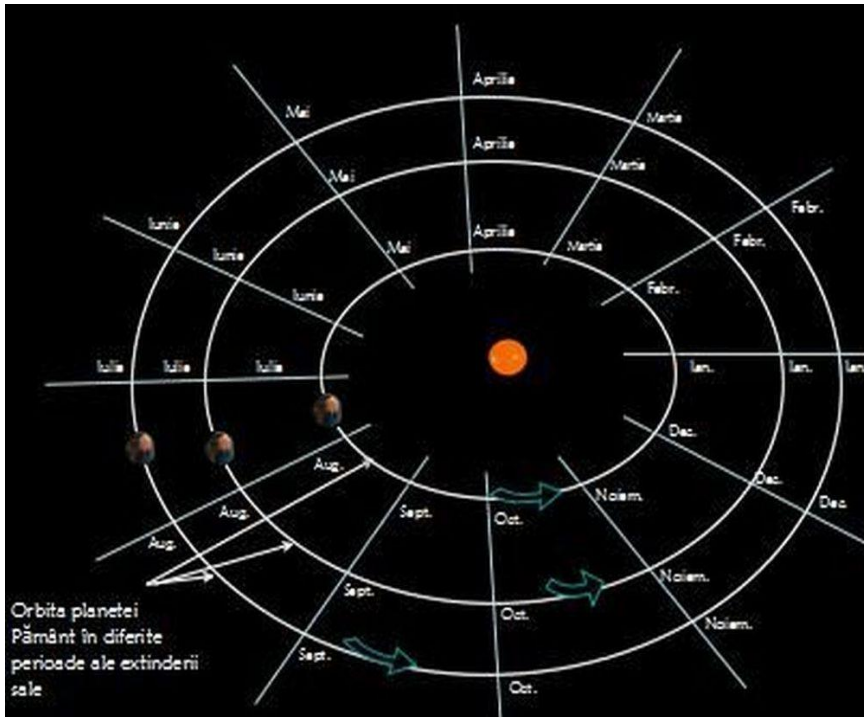

Figura 22. Orbita planetei Pământ în diferite perioade ale extinderii sale

Am luat luna iulie pentru exemplificare (Fig. 23), iar parcurgerile planetei Pământ pe cele trei ipostaze ale Orbitei, le-am notat cu: **A**, **B** și **C**. Se poate observa că, perioada **A** pe care Pământul a parcurs-o în luna iulie este diferită de perioada **B** parcursă de aceeași planetă a noastră în aceeași lună, dar perioada **A** este diferită și față de perioada **C**. De asemenea, se poate urmări faptul că treptat, la anumite intervale de timp, Orbita extinzându-se, perioada **B** parcursă de Pământ pe Orbită este mai mică decât perioada **C**; de aici se înțelege foarte clar că Pământul, el însuși este supus unor modificări majore atât la exterior cât și în interior. Se remarcă totodată că, perioada **C** este dublă ca distanță a parcurgerii planetei noastre în jurul Soarelui față de perioada **A**. Desigur că această figură are caracter orientativ și nu se poate ști cu exactitate cu cât

(mai precis) s-a deplasat (lărgit) Orbita Pământului față de Soare, de-a lungul ultimilor (zeci de) ani. Cert este faptul că, acest fenomen există și va continua. În aceste circumstanțe, privind această imagine al Orbitei în extindere (Fig. 23), putem deduce că: planeta Pământ pentru a parcurge același număr de zile, respectiv 365 de zile pe an, ea (planeta) va avea nevoie de mai multă forță, în mișcarea de revoluție (adică în jurul Soarelui) și atunci la nivel interior, nucleul planetei se modifică, ajutând-o astfel să-și poată mări viteza.

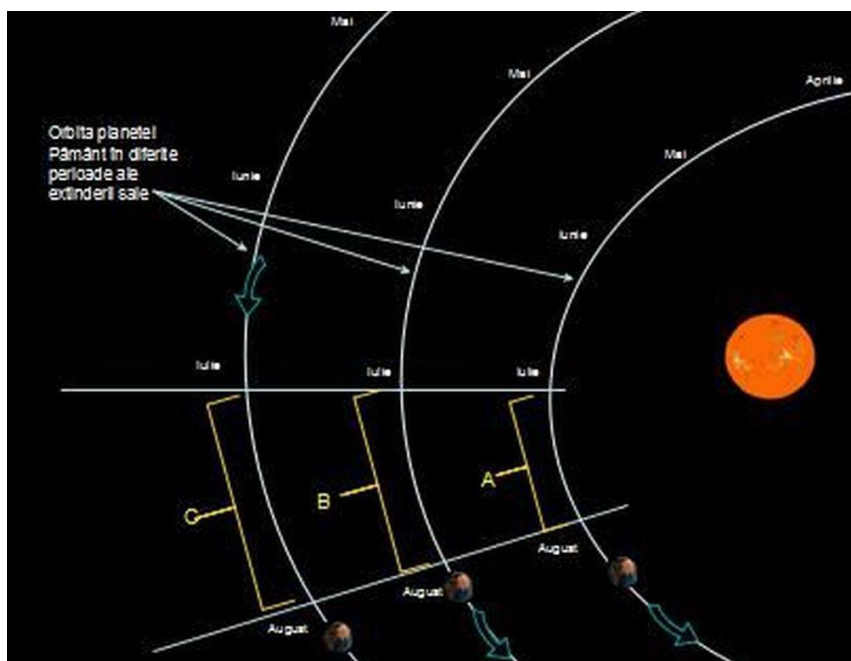

Figura 23. Orbita planetei Pământ în extindere. Luna iulie luată ca exemplu și timpul parcurgerii Pământului pe Orbită notate cu *A*, *B* și *C*, pe cele trei perioade ale lărgirii Orbitei

De asemenea, deși Pământul s-a îndepărtat suficient de Soare, totuși nu într-atât încât pe noi, ca oameni să ne afecteze atât de mult. Dacă Pământul este nevoit să „valseze” în jurul Soarelui cu forță mai mare (pentru același circuit complet de 365 de zile) sau altfel spus, să-și „mărească pasul”, în mod automat **ziua se scurtează** prin micșorarea duratei rotației în jurul propriei axe și astfel Timpul pentru *Cristalul Albastru* devine din ce în ce mai rapid în spațiu, asemenea la ceea pământeni simt aici, pe planetă.

De fapt, Pământul este cel care prin lărgirea propriei Orbite, intră în alt vid al Timpului compartimentat și gradat - în spațiul alocat planetei noastre. Deoarece, această lărgire a Orbitei pare greu de crezut ca informație, doresc ca în continuare să vă prezint (alte) câteva posibile variante;

1. Dacă Pământul prin lărgirea Orbitei face un ocol complet în jurul Soarelui, în mai multe zile decât 365 la număr (pe an)? Cum s-ar modifica? Ce-am simți noi, oamenii?

- Anotimpurile ar fi mult mai lungi, timpul s-ar scurge mult mai lent decât cel de-acum 20-30 de ani, adică, chiar mult mai valoros ca unitate de măsură - ziua ne-ar fi suficientă și nu am mai simți timpul în defavoarea noastră ca astăzi (a.c.), iar tot omenirea s-ar „pricopsi” cu mai multe luni decât 12 câte sunt în prezent. Această variantă este exclusă. Motivul? Nu sunt mai lungi anotimpurile, timpul nu se scurge mai încet pe zi (dimpotrivă!) iar zilele anului sunt aceleași - 365 la număr.

Unul dintre principiile mecanicii absolute este acela că într-un spațiu absolut, o masă se adaptează conform spațiului respectiv iar dacă aceeași masă își modifică traseul, aceasta (masa) se adaptează după noul traseu, astfel modificându-și mișcările (rotirile) și nu numai. În concluzie, în acest spațiu absolut, cum este spațiul Sistemului nostru Solar - nu există relativitate, din acest motiv, dacă Orbita Pământului se extinde, planeta noastră nu-și poate păstra aceleași coordonate ale mișcărilor sale (atât în jurul propriei axe, cât și în jurul Soarelui) avute pe rutele anterioare (altele de altfel; în cazul nostru, Orbita planetei Pământ era mai mică decât este astăzi), pe alte „rute”. În ultimă concluzie, planeta Pământ se adaptează noilor „rute” (extinderea Orbitei în Timpul vidat, compartimentat și gradat), conform principiului absolut menționat anterior.

2. Știm că planetele Sistemului nostru Solar, pe orbitele acestora, au vitezele crescătoare dinspre marginea Sistemului Solar către Soare, altfel spus, cu cât orbitează în jurul Soarelui mai aproape de acesta, cu-atât viteza pe orbită este mai mare. Câteva exemple de viteze medii pe orbite (Observatorul Astronomic „Amiral Vasile Urseanu”) ale acestor planete sunt: Mercur - 57,87 km/s; Venus - 35,02 km/s; Pământ - 29,78 km/s și Marte - 24,13 km/s. Așadar, există diferențe între vitezele orbitelor planetelor telurice (cele menționate mai sus) și se observă o scădere a vitezelor în funcție de distanța față de Soare - cu cât este mai mare față de acesta, cu-atât scade viteza pe

Orbită. Această variantă nu este convingătoare (vezi mai jos punctul 4.).

3. Varianta aceasta are la bază lărgirea Orbitei planetei noastre și în același timp, viteza medie de 29,78 km/s (a planetei noastre) rămâne aceeași. În aceste circumstanțe, atunci ar trebui ca în mod automat ziua să fie mai lungă și în mod normal să simțim că ne este suficient timpul. Este exclusă și această variantă.

4. Mai mult decât atât; planetele Sistemului Solar sunt împărțite în cele două categorii (telurice și jupiteriene), astfel că cele jupiteriene au la bază două structuri ce le deosebesc de cele telurice: a) sunt mai mari ca dimensiune față de cele telurice și b) sunt gazoase față de cele telurice - care sunt compuse din roci. De aici, înțelegem foarte clar anume faptul că, planetele jupiteriene fiind atât de mari, nu au viteză mare pe orbită în jurul Soarelui ((Jupiter – 12 ani, Saturn – 30 ani, Uranus – 84 ani și Neptun – 165 ani (Cătrună și Cătrună, 2006)) și fiind atât de ușoare, mișcarea în jurul propriilor axe este rapidă ((Jupiter – 10h, Saturn – 10h, Uranus – 18h și Neptun – 19h (Ibidem, 2006))), în timp ce la polul opus, planetele telurice fiind cu structură grea (rocă) au nevoie de viteză pentru a putea orbita în mișcarea de revoluție ((Mercur – 88 zile, Venus – 225 zile, Pământ – 365 zile și Marte – 687 zile (Ibidem, 2006)) și fiind mai mici ca dimensiune și formate din roci, ele se rotesc în jurul propriilor axe mai greu ((în zile, respectiv: Mercur – 59 zile, Venus – 243 zile, Pământ – o zi și Marte – o zi și 1h (Ibidem, 2006))). Această variantă (punctul 2.) nu poate exista deoarece, dacă planetele gazoase sunt atât de ușoare, ar fi trebuit să se rotească în jurul Soarelui în câteva ore sau zile (pământene) și nicidecum în ani. Un exemplu în acest sens; luăm un om cu înălțime de 1,80 și greutate de 70 de kilograme și un copil de cinci ani care are înălțimea sub un metru cu greutate de 20 de kg și îi rugăm să plece simultan din punctul A în punctul B. Vom observa că omul matur va avea mersul lin și ușor în timp ce copilul va merge mai repede (fiind atât de mic) și deci va pași de mai multe ori pe sol decât omul până va ajunge în punctul B, însă tot omul va ajunge mai repede în punctul B. La planete totuși, trebuie cont și de distanțele acestora față de Soare și nu numai (Blass, în curs de apariție), de aceea, cele jupiteriene se rotesc în ani în jurul Soarelui (și nu numai).

Așadar, un factor decisiv în viteza planetelor pe orbite este „materialul” din care fiecare este compusă; roca (planetelor telurice) are nevoie de mai multă forță decât gazul.

În concluzia acestor posibile variante, rezultă că cea mai corectă este aceea menționată anterior și anume, varianta în care Pământul se îndepărtează de Soare, modificându-și mișcarea de revoluție prin mărirea ei (Orbita) și în mod automat pentru a putea avea același număr de zile într-un circuit complet în jurul Soarelui, aceasta (mișcarea de revoluție, mai bine spus, viteza acesteia) scurtează viteza mișcării de rotație în jurul propriei axe, de unde rezultă faptul că ziua devine mai scurtă iar anul se scurge mai rapid **dar** repet: își păstrează acel ocol complet în jurul Soarelui în numai **365 de zile. Numărul de ani nu se modifică!**

Totodată, aceste variante ne arată cât de absolute sunt: Timpul, spațiul, masa, distanța și viteza, în acest Sistem Solar din care facem parte ca pământeni - locuitori ai Pământului!

Observații: - Fiecare planetă are un Timp vidat al său. Planeta noastră trece la un alt nivel al Timpului vidat și fiind compartimentat și gradat de la „+“ (ziua se mărește) dinspre Soare către „-“ (ziua se scurtează) spre margine, în consecință, Pământul se îndreaptă către **Timpul zero**.

- Când spunem mișcare de rotație – cele două, ne referim la două viteze: *viteza în mișcarea de revoluție și viteza în mișcarea de rotație în jurul propriei axe* (pentru a se roti în jurul propriei axe, Pământul are nevoie de viteză; o mai putem numi: *viteză „mică“*.

O altă latură clară a acestui fenomen pe care Pământul îl trăiește și l-am menționat anterior este acela că datorită creșterii vitezei pe Orbită (sau vitezelor), există o parte interioară a planetei care ajută la creșterea vitezei planetei. Se cunoaște că nucleul planetei se încălzește. Cauza? Știm cu toții că există o **gravitație** a fiecărei planete, care le ajută să orbiteze în jurul Soarelui și se pare că aceasta (gravitația) este susținută de nucleu care, în funcție de cauză și schimbări, astfel, el (nucleul) se modifică prin răcire sau încălzire. De data aceasta, viteza pe Orbită pe care planeta noastră o are acum este mai mare decât acum 20-30 de ani, deci înseamnă că nucleul se încălzește. De ce se întâmplă acest lucru? Acesta se datorează faptului că odată cu îndepărtarea față de Soare, ea, planeta - prin „mărirea pasului“ pe Orbită produce o încălzire a nucleului pentru ca întregul *Cristal Albastru* – Pământul, să poată orbita în condiții optime în jurul Soarelui și chiar dacă acum se află

mai departe de acesta. Este ca și cum l-am ruga pe Gheorghe – observatorul nostru, proaspăt întors pe Pământ din spațiu să alerge; corpul său se încălzește dar nu atunci când se află în stare de repaus, ci împins de cauză (noi l-am rugat!), el aleargă și astfel în mod automat corpul său se încălzește. Mai mult ca sigur că și Soarele are o parte interioară care fuzionează gravitațional cu părțile interioare ale planetelor. De asemenea, consider că Soarele însuși este susținut în Sistem de planete, mai exact de gravitația acestora care toate împreună, îi păstrează echilibrul și astfel întregul Sistem Solar se menține constant în același loc, în aceeași structură, fără ca mase străine (precum: planete, sateliți, etc.) să pătrundă în Sistem și de asemenea, fără ca planetele „noastre“ să iasă din același Sistem (Blass, în curs de apariție). Doresc aici să fac o remarcă, anume aceea că, înclin să cred că, deși toate celelalte planete în afară de Pământ sunt lipsite de viață, ele în mod categoric sunt parte din sistem, în ordinea în care se află (cele jupiteriene la margine și cele telurice – în interior), mărimea lor, distanțele una față de cealaltă, distanțele lor față de Soare, centura de asteroizi care nu pare deloc întâmplătoare între cele două tipuri de planete (telurice și gazoase), compoziția, etc., totul pentru a putea menține acest echilibru al întregului Sistem Solar, cu un **scop foarte precis și absolut!**

Pământul așadar, trebuie să facă o rotație completă în jurul Soarelui în același număr de zile. Practic, planeta Pământ rămâne conectată la această forță gravitațională și se mulează conform principiilor fizice absolute după care a fost creată în acest Sistem Solar. Se spune că satelitul natural al Pământului - Luna, în urmă 900.000.000 de ani, era mai aproape de Pământ, durata unei zile era de 18 ore; astăzi, odată cu îndepărtarea Lunii față de Pământ cu trei cm pe an, produce încetinirea rotirii planetei noastre cu două secunde pe secol (Observatorul Astronomic „Amiral Vasile Urseanu“). Oare poate influența Luna rotirea planetei? Într-adevăr, ziua astăzi (a.c.) este mai scurtă. De asemenea, dacă durata unei zile era de 18 ore atunci, înseamnă că planeta noastră era îndepărtată de Soare. Totuși, Luna nu are influență asupra timpului unei zile a unei planete. Sunt multe planete în Sistemul Solar care nu au satelit natural și-atunci întreb: cum este posibil ca acestea să aibă x ore sau x zile după caz, dacă nu au sateliți naturali? Este clar că satelitul natural nu influențează durata unei zile. Totodată, mă îndoiesc că știm noi ce s-a întâmplat acum 900.000.000 de ani cu Pământul și Luna, când noi nu stăpânim atâtea lucruri ce țin de

condiția umană și evoluția acesteia, dar mai ales de planeta Pământ. În concluzie, eu consider că, dacă Luna se îndepărtează de Pământ, atunci se datorează demagnetizării planetei îndepărtând astfel Luna; în aceste condiții, planeta își afectează stabilitatea privind distanța sa față de Soare și implicit modificarea timpului rotirii atât în jurul Soarelui, cât și în jurul propriei axe. De fapt, sunt de părere că Pământul este cel care după **cauză**, modifică poziția Lunii și nicidecum invers!

Referitor la Orbită; cum am spus anterior, Pământul este supus modificărilor atât de mari încât el este „împins“, sau mai bine spus, se îndepărtează de Soare către margine. Cauzele sunt multe care duc la această depărtare. Ca atare, îndrăznesc să spun că datele informative din **tabel 4**, nu mai corespund realității de astăzi (cu excepția sensurilor de rotație), deoarece fiecare modificare a unei forțe, implică automat pe celelalte forțe (viteză, masă, etc.), așadar, modificând Pământul ca acesta la rândul său să-și reechilibreze ruta pe Orbită (și nu numai), astfel încât, să poată avea continuitate, indiferent de schimbările interioare și exterioare pe care planeta le suportă. Un mic exemplu: dacă unui pacient i se extrage sânge mai mult decât este necesar pentru analize, chiar foarte mult (nu menționez că tot), acesta moare. Pământul are altă structură. Planeta noastră, în toată perfecțiunea ei, își reglează după legile fizice mecanice absolute, singură această structură, proporționând echilibrul în așa fel încât să aibă această continuitate și pentru ca viața să existe pe Pământ. Dar și-așa, este nevoită să-și modifice „traseul“, orbitând spre margine iar echilibrul Pământului este în mod direct strâns legat de Soare, dar și de celelalte planete. Practic, ea prin aceste elemente pe care eu le definesc ca fiind **energie** pentru Pământ (petrol, gaze, metale, etc.), „comunică“ prin acestea cu celelalte planete dar mai ales cu Soarele, menținându-și astfel poziția în Sistemul Solar, ajutând-o să orbiteze, să-și mențină axa dar și să-și parcurgă încontinuu traseul. Acești factori menționați anterior, din păcate distrug „ambientul“ solar (întregul Sistem Solar), în sensul că lipsa acestora sau cantitatea din ce în ce mai mică modifică structura masei, apărând în mod automat disconcordanțe în „comunicarea“ prin acești factori cu celelalte planete și Soare și implicit într-o foarte mare măsură, omenirea are de suferit. Pământului practic, își suportă propriile consecințe. Extragerea metalelor, a gazului, a gazului de șist, a petrolului -

provoacă în interiorul Pământului traume ce țin de structura interioară a sa. Spațiul rămas gol în urma extragerii minereurilor și a marilor cantități de petrol și gaze (și nu numai) este sau ar trebui să fie un semn de întrebare pentru omenire și nu numai atât; modificările exterioare precum: poluare, distrugerea naturii, etc., (Blass, în curs de apariție).

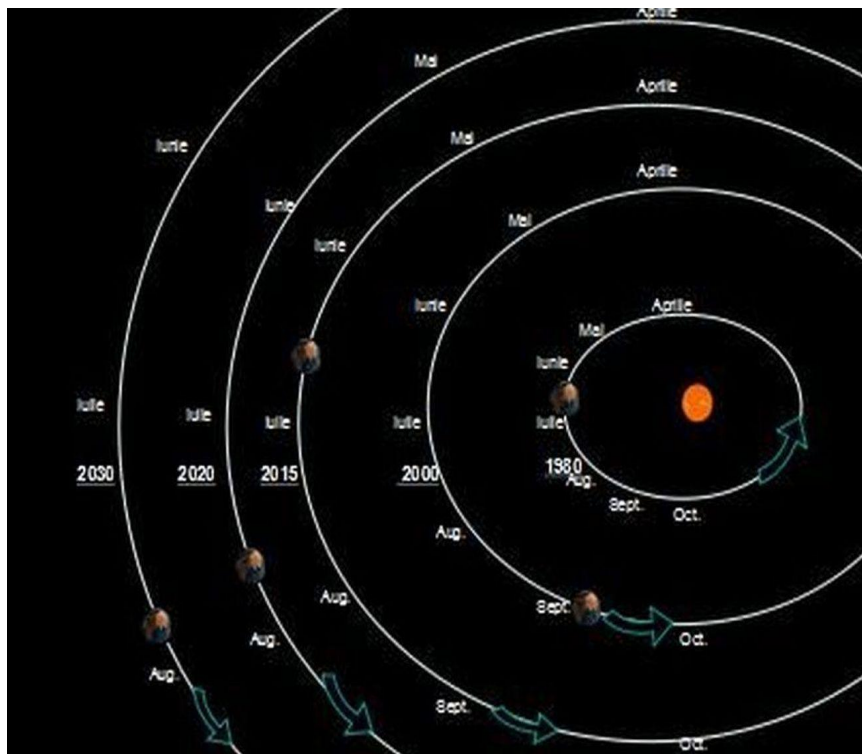

Figura 24. Orbita Pământului în cinci perioade ale extinderii sale

Așadar, asistăm la o modificare majoră a Pământului. Timpul este cu siguranță o măsură specială - poate cea mai importantă pentru om dar și cea mai prețioasă valoare pentru omenire; în această situație, Timpul aici se va comprima astfel încât ziua va deveni oră, luna - zi iar anul - lună. Timpul pe care îl va atinge într-o zi planeta noastră, va fi **Timpul Zero**. Se poate observa în imaginea din Fig. 24, cum Orbita Pământului a parcurs mai multe etape în Sistemul Solar, lărgindu-se. În această schemă (Fig. 24), am mărit numărul de perioade ale extinderii Orbitei la cinci și am adăugat ani (anii aici sunt cu caracter orientativ, la fel și

perioadele extinderii) pentru a înțelege mai bine acest tablou al scurgerii Timpului pe care deja îl trăim. În această imagine (Fig. 24), se poate observa lărgirea Orbitei, de la interior către exterior (dinspre Soare către margine), ea fiind din ce în ce mai mare. După o perioadă, Orbita Pământului se extinde ajungând spre exemplu, ca în anul 2000, să fie substanțial lărgită; de aici, se poate trage concluzia că pe Pământ lucrurile evoluează în sens negativ, omul consumând în neștire și fără cunoastere aceste „energii“ de care planeta are nevoie și practic ea este supusă acestei modificări a Orbitei sale. Este foarte puțin probabil ca omul să conceapă o redistribuire a masei planetei prin repunerea la loc a celor extrase, de-a lungul anilor de către om. Cu alte cuvinte, Pământul nu se va reîntoarce mai aproape de Soare.

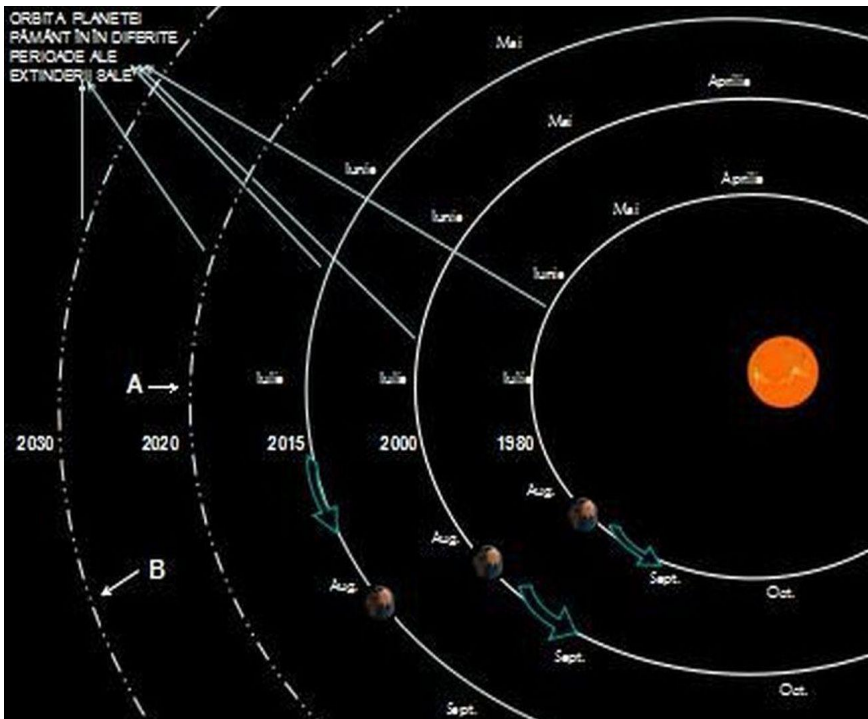

Figura 25. Planeta Pământ cu extinderea Orbitei

În figura 25, am luat ca exemplu două (pot fi mai multe sau mai puține) viitoare lărgiri ale Orbitei planetei noastre pe care le-am notat cu A și B (liniile întrerupte); acest fenomen este inevitabil deoarece lărgirea se va face până atinge **Timpul zero** și implicit noi,

pământenii vom simți acest lucru prin Timpul care se va scurge mult mai rapid decât astăzi (a.c.). Totodată, trebuie menționată următoarea **observație**: Timpul din vidul zero al planetei noastre (suprafața planetei) preia o părticică din „eterul“ Timpului din vidul compartimentat pe care Pământul îl parcurge, așa rezultă că deși tot 24 de ore avem, el se scurge mult mai rapid decât acum 20 de ani.

Alte principii ale TFT:

6. a) Masa unui corp indiferent de modificările interioare sau exterioare, aceasta se află în Timpul și spațiul absolute, cu distanță și viteză absolute, de aici rezultă că și masa este absolută.

b) Orice masă într-un spațiu compartimentat cu Timpul în vidul zero (pe suprafața masei), întotdeauna va prelua o părticică din „eterul“ Timpului din vidul compartimentat pe care masa îl parcurge. Astfel, în vidul zero adică pe suprafața masei, deși va părea același timp scurs pe ceasuri, acesta totuși va fi în mod automat modificat.

6.2. Timpul perceput de ființe pe Pământ

În acest caz, având acest tablou al Timpului scurs, acum putem realiza de ce timpul aici pe Pământ nu ne mai ajunge nouă locuitorilor, de ce a devenit insuficient și îl simțim devalorizat, acela că îl „pierdem“. Dacă în anii '80 – '90 era un timp care se scurgea normal (față de zilele noastre), însă astăzi, în acest secol XXI, conștientizăm de către majoritatea dintre noi că timpul este altul și aceasta se datorează tot planetei noastre; cu cât Pământul își modifică Orbita și se îndepărtează de Soare, cu-atât noi simțim că Timpul se scurge mult mai rapid. Chiar dacă nu realizăm acest fapt (îndepărtarea față de Soare), noi o percepem cu toții în același mod. Cum se explică acest fapt? În Sistemul nostru Solar, Soarele este cel mai mare obiect (are din toată suprafața Sistemului Solar 99,86% masă (Goga, 2010, pag. 92) și din această cauză, el are puterea cea mai mare (prin gravitație) motiv pentru care, în jurul lui orbitează atât planetele (cu sateliții naturali, după caz) cât și centura de asteroizi. Din acest motiv, odată cu ieșirea din (sau îndepărtarea față de) „Timpul“ Soarelui, el (Timpul) ne dă senzația aceasta

prezentă de devalorificare, pierdere a lui, însoțită de regret că nu este timp suficient pentru a face (tot) ceea ce ne-am propus. Sistemul Solar are Timpul lui, planetele fiecare au Timpul lor, sateliții naturali – Timpul lor de asemenea, iar Pământul are Timpul lui, toți și fiecare individual au **Timpul gradat și compartimentat**, **DAR** totul este încastrat în **Timpul absolut!**

O altă interesantă chestiune; dacă Timpul se scurge mai rapid, să înțelegem că noi pe Pământ întinerim? Ce pot să spun, decât că este un lucru fantastic! Totuși, posibil să simțim acest fapt, deoarece ceasul biologic al materiei omului în asemenea timp scurs mai rapid, prezintă modificări, **DAR** Timpul este același, adică nu vom număra mai puțini ani; spre exemplu, nu există ca observatorul Gheorghe să aibă vârsta de 32 de ani de mai bine de cinci ani. Este exclus! Dacă ziua are 24 de ore, noi simțim că se scurge mult mai rapid, totuși, ziua se notează tot ca având 24 de ore, nicidecum mai puțin. Milisecundele au într-adevăr o altă viteză, motiv pentru care, secunda se scurge mai rapid. Este valabil atât pentru luni, cât și pentru ani.

Se cunoaște că viața unui fluture este foarte scurtă. El înțelege timpul din lumea lui mică, inocentă și plină de culoare și îi este suficient încât să-și săvârșească scopul pentru care a fost creat. El vine în ajutorul Pământului prin polenizarea florilor plantelor și ale pomilor de pe întreaga planetă. Păsările, animalele, târătoarele, chiar și omul, sau mai bine spus, mai ales omul - cu toții facem parte dintr-un întreg mecanism bine definit și pus la punct, în mod special creat pentru **dezvoltarea spirituală a umanității**. Cu toții suntem piese dintr-un întreg, în acest aparat planetar și chiar dacă moartea este prezentă, nașterea îi ia locul și astfel se creează un echilibru pentru continuitate.

Viața unui om este înțeleasă din prisma intelectului spiritual și astfel, omul consideră că el trăiește prea puțin și nu-i ajunge timpul să facă tot ceea ce-și dorește, în viața lui scurtă pe care o are. Dar oare știe omul ce înseamnă viața scurtă? Dar dacă s-ar fi îngăduit să fie mult mai lungă ziua, să zicem, de 48 de ore? La fel, omul împărțea prin muncă, odihnă și alte activități zilnice ziua, astfel că tot scurtă i s-ar fi părut (și tot nemulțumit ar fi fost; cu alte cuvinte, nici astfel nu era bine, pentru că așa este omul! Vă regăsiți aici, nu-i așa?), ca atare, dacă Timpul pe care îl trăim aici pe planetă

este raportat la 24 de ore/o zi, putem considera că este suficient pentru a ne dezvolta spiritual, a ne clădi fericirea prin simțire și intelect!

Principiu al Teoriei Fundamentale a Timpului:

6. c) Masa unui corp în spațiul Timpului absolut, poate determina în funcție de cauză prin modificările sale (interioare și/sau exterioare), Timpul său dar și pe cel al ființelor ce o locuiesc, în funcție de compartimentele vidate ale Timpului pe care le parcurge.

7.

MARGINILE PLANETEI PĂMÂNT

Nemurirea există în (și pentru) fiecare dintre noi, însă depindem de felul în care ne lăsăm Timpul să se scurgă aici, pe Pământ!

Marginile spațiului alocat Pământului sunt: marginea interioară notată cu M_i – cea apropiată de Soare și marginea exterioară notată cu M_e – marginea dinspre sensul contrar Soarelui și care de altfel, planeta noastră se îndreaptă către ea (adică spre planeta Marte). Vidurile timpului - cu cât sunt mai îndepărtate de Soare, cu atât sunt mai mari (vezi Fig. 26) în spațiu și în mod automat, masa unui corp (planetă) percepe timpul din vidul respectiv în care a intrat; Pământul în cazul nostru, am precizat anterior că ea se rotește mai rapid (rămâne mai puțin timp) în jurul propriei axe din cauză că își mărește „pasul” în mișcarea de revoluție (adică se rotește mai rapid în jurul Soarelui). Dilatarea în acest caz, nu poate exista ca termen pentru Timp deoarece după cum se constată, Timpul este supus unor reguli stricte de compartimentare și singura care se dilată (se mărește) este Orbita planetei.

În Fig. 26 se poate observa planeta Pământ cu marginile sale dar implicit și vidurile compartimentate ale Timpului. Așadar, zilele nu se înmulțesc și nici nu crește ziua, din contră, aceasta se scurtează; spațiul pe Orbită între zile se mărește și astfel viteza mișcării de revoluție crește însă, dacă facem un exercițiu de gândire, putem înțelege că și viteza în jurul propriei axe crește, astfel că timpul devine mai scurt în jurul propriei axe, de unde rezultă că timpul îl percepem ca fiind de scurtă durată. Cele câteva viduri (nouă la număr) în Fig. 26 sunt marcate cu săgeți (doar opt, pentru a nu crea

confuzie cu orbita planetei Pământ; vezi Fig. 11 și Fig. 28). De asemenea, aceste viduri ale Timpului sunt luate întâmplător, pentru a arăta cum există aceste margini ale planetei noastre și implicit, ale fiecărei planete din Sistemul nostru Solar. Marginile Pământului în Fig. 26 sunt marcate cu săgeți astfel, în stânga se află marginea exterioară M_e a planetei noastre (către Marte) iar în dreapta se află marginea interioară M_i (către Soare). De asemenea, se mai pot observa: Orbita planetei noastre (Fig. 26), sensul de rotație în jurul Soarelui, Pământul pe Orbita sa și Soarele.

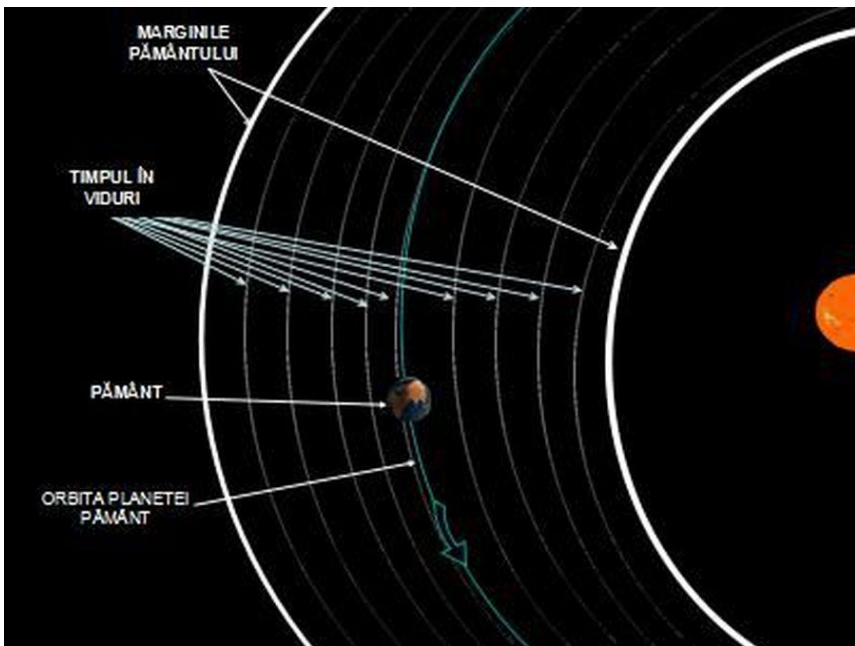

Figura 26. Pământul cu marginile sale: interioară (spre Soare) și exterioară (către planeta Marte)

În Fig. 27, avem trei lărgiri ale Orbitelor și deși în realitate sunt 365 de oculuri complete în jurul propriei axe (365 de zile), în această imagine am limitat la doar 11 zile pentru a putea urmări mai ușor cum se mărește Orbita planetei noastre; se poate remarca faptul că, cu cât se lărgeste orbita într-un circuit complet în mișcarea de revoluție, cu-atât Pământul trebuie să-și mărească viteza pe Orbită astfel că, timpul în rotirea „mică” (în jurul propriei axe), în mod automat se micșorează adică, planeta nu va sta prea mult în mișcarea de rotație „mică”, deoarece trebuie să se „încadreze” în

timp, în așa fel încât **circuitul complet în jurul Soarelui** să fie făcut **tot în 365 de zile**. Cele trei Orbite ale planetei noastre în Fig. 27 prezintă modificări astfel că: cea dinspre Soare (pe Orbita cea mai mică; interioară; apropiată Soarelui) este mai mică, ca atare ziua notată aici cu un „cerculeț“ este mai lungă. Următoarea Orbită, cea din mijloc, arată că aceasta se lărgște odată cu îndepărtarea planetei față de Soare, astfel, ziua se micșorează, se scurtează; ultima Orbită în Fig. 27, ne arată că este suficient de departe față de Soare, motiv pentru care, planeta prin viteza sa mărită pe Orbită, este forțată în mod automat (prin legile principiilor mecanicii absolute) să-și scurteze ziua; practic viteza pe Orbită o generează pe cea mică și de acolo, rezultă ziua din ce în ce mai scurtă.

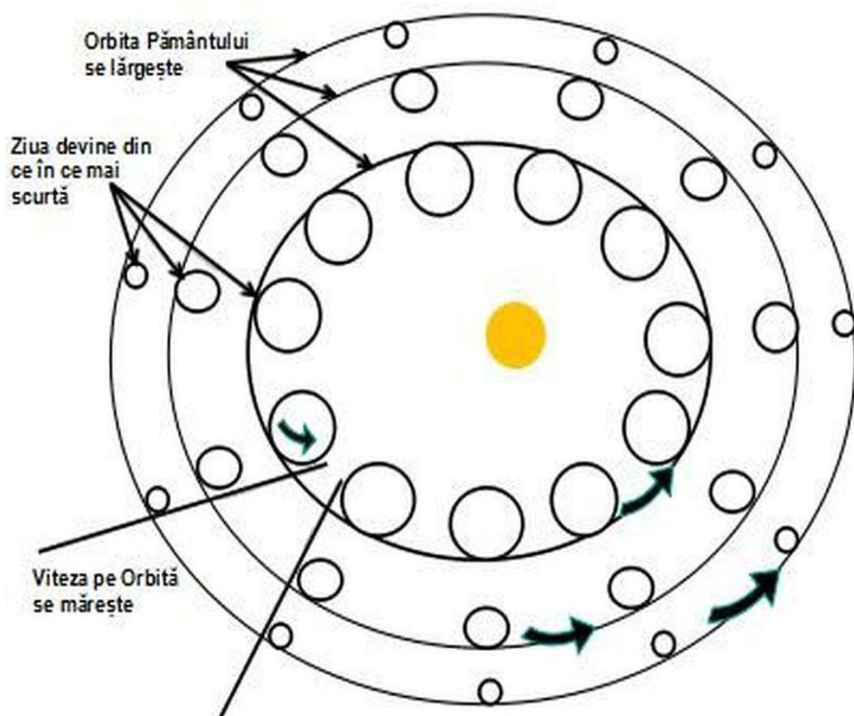

Figura 27. Lărgirea Orbitei planetei Pământ în jurul Soarelui; ziua devine mai scurtă odată cu creșterea vitezei pe Orbită în mișcarea de revoluție

Săgețile pe cele trei Orbite (Fig. 27) arată sensul de rotație al planetei în jurul Soarelui, sens pe care nu și-l modifică, anume rămâne în sensul invers acelor de ceasornic, trigonometric. Este valabil și pentru celălalt sens, unde se poate observa în aceeași Fig.

27, un „cerculeț” cu săgeată, reprezentând planeta în sensul de rotație „mică”.

În Figura 28, am adăugat planeta Marte pentru a avea o viziune mai clară privind o părticică din Sistemul Solar, unde există aceleași particularități și la celelalte planete, în ceea ce privește Timpul. Dacă este valabil pentru Pământ, atunci este valabil pentru absolut toate planetele din Sistemul nostru Solar. Acestea după cum se observă, au un spațiu bine delimitat în care ele (planetele) în funcție de necesitate, își pot modifica ruta de la o margine la alta.

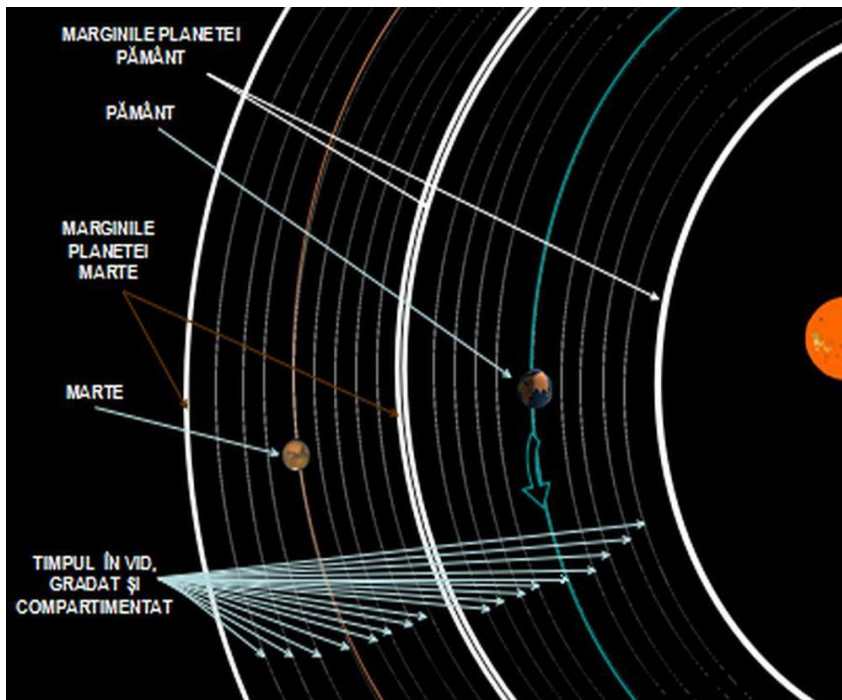

Figura 28. Planetele: Pământ și Marte. Vidurile compartimentate ale Timpului pentru fiecare planetă individual cu marginile interioare și exterioare ale fiecăreia

După cum se poate urmări în această imagine (Fig. 28), nu există posibilitatea ca acestea să-și părăsească „frontierele” – spațiile alocate lor, deoarece au margini interioare și exterioare; nu este posibil ca o planetă să iasă din spațiul său. Marginile planetelor: Marte și Pământ - sunt special create pentru ca fiecare planetă să poată avea continuitate prin schimbul reciproc de energii, laolaltă cu toate celelalte planete (telurice și gazoase) și de a se putea roti în

mod corespunzător atât în jurul propriilor axe cât și în mișcarea de revoluție și de asemenea, ca absolut toate așa cum am mai spus, să poată păstra o armonizare în întregul Sistem Solar. Chiar dacă Soarele este nucleul acestora, el împreună cu „grațioasele” planete fac un sincron perfect, calculat cu o precizie uluitoare conform planului pentru care a fost creat acesta (Sistemul Solar). Totodată, planetele nu sunt perturbate de factori externi precum: alte planete, sateliți naturali, etc., deoarece marginile au și acest scop, acela de a nu permite intrări sau ieșiri ale maselor. Newton afirma în 1686 despre mase că *„mișcările corpurilor închise într-un spațiu dat sunt aceleași între ele, fie că acel spațiu se află în repaus fie că el se mișcă rectiliniu și uniform fără mișcare circulară”* ((Newton (1686), citat după *Principiile matematice ale filozofiei naturale*, 1956, tradus de Victor Marian, pag. 41 (48)). Într-adevăr, masele se mișcă într-un spațiu închis, în care fiecare masă are propriul său spațiu și prin urmare, marginile existente nu le permit ieșirea din propriul lor spațiu. Niciodată nu o să observăm planete sau sateliți care să se intercaleze între ele; asemenea „situații” nu există datorită timpului, spațiului dar și maselor care sunt absolute.

Sistemul Solar se prezintă ca fiind nucleul său - Soarele, așadar, Timpul în tot Sistemul din acest motiv, dau un exemplu pentru a înțelege mai ușor principiul mecanicii absolute astfel, îl putem asemui cu o ... „ceapă”, deoarece are multe foi, de la nucleu (miez) către exterior. Cu cât sunt mai departe de nucleu, foile își pierd proprietățile astfel acestea devin niște foițe subțiri, uscate. Dacă desfacem o ceapă, observăm că foile din mijloc sunt groase, pline de proprietăți, foarte succulente, pe când cele de la exterior, sunt fade, fără substanță, seci, uscate. Foile exterioare, odată ce s-au veștejit, uscat, nu există ca acestea prin anumite metode să redevină cum au fost: succulente, pline de vitamine, etc. În acest fel, Timpul astfel este asamblat în mod automat prin legile mecanicii absolute, unde indiferent de situație, fiecare planetă se modelează după aceste legi, în care timpul este compartimentat, gradat în vid și, cu cât planeta Pământ se îndepărtează de Soare, cu-atât Timpul își pierde din valoare, devine sec, fără substanță, devalorizat. Acest tablou al „cepei” prezintă cel mai ușor pentru înțelegere acest fenomen de Timp scurs rapid, în aceste vremuri (a.c.).

Pentru a putea avea un tablou complet al întregului Sistem Solar, privind aceste schimbări majore, trebuie să marcăm niște

concluzii:

Ce știm:

- Planetele nu-și pot părăsi zona spațială atribuită fiecăreia prin aceste margini;
- Planetele comunică între ele prin energiile pe care le emit (totodată, sunt **independente** prin alte aspecte legate de: durata pe orbită, viteză, etc., de planetele vecine dar și de celelalte îndepărtate lor);
- Toate planetele au margini: interioare (către Soare) și exterioare (contrar Soarelui);
- Pământul se îndepărtează de Soare;
- Pământul și-a modificat Orbita prin lărgire (extindere, dilatare);
- Pământul și-a scurtat ziua;
- Pământul și-a mărit „pasul“ (a crescut viteza) pe Orbită în mișcarea de rotație, în jurul Soarelui;
- Pământul și-a mărit „pasul“ (a crescut viteza) în mișcarea de rotație, în jurul propriei axe.

Ce nu știm:

- Nu se cunosc câte viduri ale Timpului au fiecare planetă;
- În care dintre viduri ale Timpului compartimentat și gradat se află Pământul în momentul actual (a.c.)?
- Cât de aproape suntem de marginea exterioară?
- Cât timp durează această extindere (lărgire) a Orbitei Pământului?
- Ce distanță are Pământul față de Soare acum (a.c.)?
- Care este lungimea reală, cu aproximație a Orbitei Pământului astăzi (a.c.)?
- Care este lățimea spațiului unui vid compartimentat al Timpului, al planetei Pământ, a.c.?
- Câte viduri compartimentate ale Timpului mai sunt până în Timpul zero?
- Cât timp durează trecerea de la un Timp în vid la altul a planetei Pământ?

Ce ar trebui să știm:

- Timpul se va scurge mai rapid decât astăzi (a.c.);
- masa Pământului se va schimba simțitor (Blass, în curs de apariție);
- Orbita Pământului va fi mai mare decât este astăzi (a.c.);

- Pământul va continua să-și scurteze rotirea în jurul propriei axe (ziua);
- Viteza Pământului pe Orbită (în mișcarea de revoluție) se va accelera;
- Viteza Pământului în jurul propriei axe se va accelera.

O altă chestiune importantă și de reținut este următoarea;

Dacă privim atent la imaginea Fig. 28, putem observa că aceste margini nu-i permit planetei Pământ o lărgire continuă (la infinit), deoarece este lesne de înțeles că odată cu îndepărtarea prea mult față de Soare, aceasta n-ar putea supraviețui. Suntem cu toții de acord că Soarele joacă un rol important în dezvoltarea vieții și menținerea acestora în condiții optime, ca atare o „separare” sau „desprindere” totală de Soare a planetei, mai ales a noastră care susține viață, ar fi fost nefastă și în asemenea circumstanțe, chiar erau necesare niște **margini**. Totodată, la polul opus, o apropiere prea mare a planetei noastre față de Soare, iarăși nu era una potrivită. Dacă Pământul s-ar fi aflat în locul să zicem, al planetei Venus (nu chiar a planetei Mercur, era prea aproape!), astfel viața pe Pământ ar fi fost un calvar; de fapt, nici nu se putea susține aceasta! Ca atare, totul este creat cu o precizie extraordinară, unde toate sunt conform unui plan perfect, am putea spune și am putea fi de acord; aceste margini sunt în favoarea planetei noastre și nicidecum în defavoarea ei. De asemenea, nu există masă în Sistemul Solar care să nu aibă asemenea margini; mai mult ca sigur că și sateliții naturali au asemenea margini, însuși Sistemul Solar este mărginit și acesta este motivul pentru care alte planete nu sunt atrase de planetele noastre, alți sateliți nu se atrag către acestea, totul este închis, deci absolut!

Cu privire la mișcarea de rotație în jurul propriei axe; am spus anterior că această viteză „mică” se mărește odată cu viteza mișcării pe Orbită în jurul Soarelui, astfel, de aici putem deduce de ce timpul într-o zi de-a noastră (pământeană) se scurtează și practic, minutele devin secunde, timp în care noi, pământenii - tot 24 de ore avem ca unitate de măsură a unei zile.

În încheiere, mai pot adăuga faptul că va trebui să ne obișnuim cu acest timp din ce în ce mai scurt, să ne mulăm după timpul acesta, care pur și simplu simțim că ne „aleargă”, odată cu lărgirea din ce în ce mai mult a Orbitelor; este inevitabil acest fenomen, rămânând totodată, același număr de zile – 365 pentru circuitul complet al

planetei noastre în jurul Soarelui, până va ajunge în margine, unde se află **Timpul zero**.

Principii ale TFT:

7. a) **Masa unui corp, indiferent unde se află aceasta singură sau în raport cu alte mase, are structura spațiului mărginit astfel că, cele două margini: interioară și exterioară - există pentru fiecare masă individual și în funcție de dimensiunea acestora - spațiul este proporțional, deci absolut.**

b) **În Timpul absolut, întotdeauna masa a unui corp, prin schimbările ce țin de interiorul și exteriorul acesteia, va fi supusă la modificări privind timpul, implicând în mod direct și alți factori care stau la baza continuității masei în jurul altui corp, dar niciodată nu-și va părăsi spațiul mărginit alocat acesteia.**

8. MASA UNUI CORP ȘI TIMPUL

Poți schimba slujba, casa, orașul în care locuiești, însăși viața cu una mai bună și armonioasă, dar nu poți schimba timpul!

Un om ajuns în spațiul extraatmosferic, percepând Timpul acolo ca fiind altul decât cel de-aici de pe planeta Pământ, prin distanța pe care o are față de aceasta, stând în spațiul din Sistemul Solar o perioadă de timp, deducem că masa unui corp aflată în stare de repaus este independentă de spațiu și timp, masa unui alt corp aflat în mișcare este la fel de independentă de spațiu și timp dar și de celălalt corp prezent, ca atare, putem detecta logic că: $T = d \cdot m$, unde T este timpul, d este distanța și m este masa. Viteza are conotații constante, dar se pot lua în calcul acele viteze aproape sau egale cu viteza luminii (c) sau chiar viteze zero (statice). Dacă distanța nu ar exista și nici masa, T (timpul) ar fi definit ca fiind inexistent; deci, nu am mai putea vorbi de scurgere, ci de timp stătut, sec, gol; de aici, rezultă că masa unui corp, indiferent despre ce corp este vorba (planetă, satelit natural, corp uman, etc.), existând într-un anumit spațiu al Timpului împreună cu masa altui corp în același spațiu, Timpul are valoare și astfel el continuă să existe ca unitate măsurabilă, chiar și ca valoare statică; masa este cea care îi conferă statutul de timp finit, infinit, static, prin celelalte dimensiuni: spațiu, distanță și viteză. De fapt, acestea sunt atât dimensiuni cât și forțe. Cele patru dimensiuni ale Timpului sunt: trecut, prezent, viitor, staționar; în continuare se mai poate adăuga faptul că greutatea unei mase nu are efect asupra Timpului, deoarece indiferent de poziția, dimensiunea și greutatea acesteia

(ale unei mase), importantă este **cauza** (scopul) mișcării în spațiu și practic, Timpul din spațiu nu este modelat după scopul masei; aceasta, masa - se mișcă prin compartimentele vidate ale Timpului astfel că, poate avea diferite viteze, poate percepe Timpul în trei dimensiuni (prezent, staționar și viitor) și ca atare, îl poate măsura în funcție de locul unde se află în raport cu altă masă (a altui corp). Masa după **scop** își modelează distanța în așa fel încât Timpul este perceput exact cum este el (în vid și gradat) în spațiu. Un exemplu în acest sens este legat de Pământ – planeta noastră care, în acest moment pe Orbita sa are de parcurs un drum mai lung decât a avut acum 20 de ani; așadar Pământul parcurge în jurul Soarelui 365 de zile pe o distanță mai mare a Orbitei, astfel ea – planeta, se află într-unul dintre vidurile alocate Timpului planetei Pământ și noi pământeni de aceea percepem Timpul că se scurge mai rapid; dacă și-ar micșora Orbita (ar veni mai aproape de Soare), atunci tot noi – locuitorii planetei am simți că Timpul ne este suficient.

De asemenea, un lucru important de reținut este acela că, deși anterior nu am menționat de dimensiunea Timpului: *trecut*, atunci când vorbim de un observator aflat în spațiul extraatmosferic, noțiunea aceasta nu există deoarece, după cum cunoaștem din capitolele anterioare anume, faptul că Timpul pentru observator - este identic cu Timpul din vidul zero, ca atare, nu putem discuta despre *trecut*. Practic, *câteva minute* scurse în spațiu pentru observator în raport (în același timp) cu câteva săptămâni scurse (observate din spațiu) pe Pământ, deci nu se poate vorbi despre *trecut*.

Timpul, spațiul, masa și distanța - fiind absolute, mai trebuie precizat că, Timpul în vidurile compartimentate nu se modifică și numai Pământul dacă ar ieși să zicem, din vidul patru (spre marginea Pământului) și ar intra în vidul doi (adică Orbita planetei noastre s-ar micșora), atunci Timpul pentru noi ar fi mai lent, l-am percepe mult mai bine și ne-ar mulțumi pe deplin. În concluzie, masa unui corp își „sculptează” timpul său (în cazul planetei noastre, Pământul ne „sculptează” timpul nostru, al pământenilor) din Timpul vidat (**doar în funcție de vidul în care se află**, mai bine spus, se conformează), scopul său proiectându-i Timpul, dându-i forma celor patru dimensiuni amintite mai sus; Timpul vidat în compartimente și gradat este parte din **Timpul absolut**; masa unui corp indiferent unde/cum se află, pentru cât timp stă în

spațiu, rezultă în așa fel încât tot pentru ea (ca masă) să aibă efectul. Cum noi, oamenii ne aranjăm timpul, asemenea și masele unor corpuri în spațiu își „modelează” timpul DAR ne conformăm timpului absolut, toate acestea, în funcție de cauză. Așadar, în astrofizică, legile naturale (mecanice absolute) sunt corelate în relația scop-cauză; de aici rezultă că: $m = T \cdot d$, unde m este masa, T – timpul și d – distanța și de asemenea, luând în calcul importanța distanței care joacă un rol extraordinar în acest ansamblu de forțe sau dimensiuni (masă–timp–distanță), atunci poate fi și: $d = m \cdot T$, unde d este distanța, m – masa și T – timpul, deoarece distanța (d) are rolul de a le conferi masei și Timpului suport; fără distanță masa nu poate măsura Timpul; fără distanță și fără masă Timpul nu poate exista ca Timp scurs iar distanța nu poate fi măsurată fără Timp (și masă).

Dacă vorbim de masă și energie, printre primii care au emis o legătură între acestea două este matematicianul german Gottfried W. Leibniz în perioada anilor 1676-1689, privind teoria conservării energiei $\Sigma_i m_i v_i^2$ (Mackie, 1845).

Energie există în orice ființă dar și în metale, sol, aer, apă, etc. Ideea potrivit căreia materia este transformată în energie și invers, datează de la fizicianul și omul de știință englez Sir Isaac Newton (1642-1727), când în anul 1704 a dezvoltat această idee de posibilitate a convertirii materiei în lumină și invers: „*Un corp greu și lumina nu sunt convertibile unul în altul?*” (Newton, 1704).

Savantul și teologul suedez Emanuel Swedenborg (1688-1772) în lucrarea *Principia* (1734) a formulat principiul potrivit căruia, materia este compusă în cele din urmă din puncte adimensionale de „*mișcare pur și totală*”. Acest principiu are în vedere masa, anume că mișcarea acesteia „*are potențial de forță, direcție și viteză peste tot în ea*” dar tot Swedenborg afirmă că aceeași masă „*în același timp este fără forță, direcție sau viteză*” (Swedenborg 1734, 1845). În continuare, se poate remarca faptul că structura masei cu toate atribuțiile, a fost dezvoltată de-a lungul vremii și printr-o formulă care a apărut în etape, astfel:

Samuel Tolver Preston a gândit cu privire la materie, anume, că aceasta poate fi transformată în energie – $E \propto \Delta mc^2$ (Preston, 1875).

Jules Henri Poincaré (1854-1912) a lansat (1900) o expresie „*impulsul de radiații*” („*momentum of radiation*”) M_R . Pentru această noțiune denumită de el: $M_R = S/c^2$, unde S reprezintă

fluxul radiației și c – viteza luminii obișnuită, astfel printr-un calcul, Poincaré (1900) a ajuns la formula $mv = (E/c^2)c$, unde c preia rolul unui număr de „masă” asociată cu radiația, de aici rezultând de fapt: $E = mc^2$. Auffray (1999) notează că Poincaré dacă s-ar fi preocupat cu mai mult interes asupra acestei formule, i-ar fi redat o nouă formă, anume: U (energie potențială) – K (energie cinetică) = $m(c^2 - v^2/2)$, cu rezultatul final: $U = mc^2$. Bizouard (2004) notează, de altfel, că energia totală este scrisă astfel: $E = mc^2 + \frac{1}{2}mv^2$ și de aici, reiese că Poincaré în mod automat dă formula energiei de repaus a unui electron în forma: $E = mc^2$ (Bizouard, 2004). Brown (1967) în lucrarea intitulată: *What is wrong with relativity? (Ce nu este în regulă cu relativitatea?)*, relatează că: „A apărut astfel treptat formula $E = mc^2$, recomandat fără dovadă generală de Poincaré în 1900”.

Olinto de Pretto (1903 - 1904) – $E = mc^2$ (Pretto, 1904; Bartocci, 1999). Industrialistul italian Olinto de Pretto (1857-1921) a publicat în două etape lucrarea (în italiană): *Ipotesi dell'Etere nella Vitta dell'Universo* (în traducere: *Ipoteza Eterului în Viața Universului*); întâi la data de 23 noiembrie 1903 la Institutul Regal de Științe, Arte și Litere, apoi la același Institut în februarie 1904 (Pretto, 1904, Vol. LXII, Part II). Pretto (1903) a concluzionat că „dezintegrarea radioactivă de uraniu și toriu au fost exemple de conversie ale energiei de la masă la energie”. Pretto în acest mod a lansat formula $\frac{1}{2}mv^2$, unde m este masa și v este viteza luminii (Pretto, 1904); (<http://www.nordfront.se/stulen-formel.smr>).

Prima expresie derivată pentru conversia masă-energie aparține fizicianului austriac Fritz Hasenöhlrl (1904) și care este scrisă: $m = 4E/3c^2$ (Ohrl și Sitzungen, 1904; Ohrl, 1905).

Albert Einstein (1905) – $(\Delta m = L/c^2 \text{ sau } E = mc^2)$ (Einstein, 1905). Această formulă apare la data de 27 septembrie 1905 în lucrarea intitulată: „*Inerția unui corp depinde oare de energia înmagazinată?*” (citată după Iancu, 2002, pag. 15). Ca o informație, tot Iancu (2002, pag. 15) notează că aceasta a fost a doua lucrare publicată de Einstein în 1905, după prima la data de 30 iunie, în același an.

Despre fizicianul german Max Planck (1907) se consideră că a făcut un studiu mult mai amplu și mult mai complet decât fizicianul austriac Hasenöhlrl pe tema energiei „limitate” într-un corp, Planck folosind impulsul (momentum) radiațiilor al lui Poincaré (Planck, 1907). Astfel, Planck a reușit să pună în valoare împreună: energia termică și masa, prin formula: $m - M = E/c^2$,

atașându-i următoarea explicație: „*Masa inerțială a corpului este schimbată prin absorbție sau emisie a energiei termice. Creșterile masei corpului sunt egale energiei termice împărțită la pătratul vitezei luminii*” (Planck, 1908).

Cu privire la formula $E=m \cdot c^2$, totuși, dacă masa (m) eliberează energie în urma vitezei luminii, poate elibera energie și la o viteză mult mai mică sau chiar în stare de repaus. Am mai precizat că m este independentă de spațiu, timp, viteză și în această situație m este ea însăși energie. Deci $E = m$ și-atât. Mai mult decât atât; energia, dacă este produsă de m (masa) înmulțită cu c^2 , întrebarea este: cine îl produce pe c^2 ? Viteza luminii - în ce raport este abordată? Înțelegem până aici, că viteza ca și celelalte (masa, spațiul, distanța și timpul) sunt forțe, dar c^2 ? Putem să fim de acord cu faptul că viteza luminii, indiferent unde se află, ea există mai mică ($<$) sau mai mare ($>$) decât 299.792 de km/secundă, ca atare, ea nu are nici un efect în mod direct asupra masei. Cu alte cuvinte aici, viteza luminii la pătrat nu are relevanță. Iar însăși viteza este produsă de masă. În același timp, masa este determinată (împinsă) prin relația cauzo-efect. Ce înseamnă acest lucru? Înseamnă că masa unui corp poate avea mai multe opțiuni atât în ceea ce privește viteza (luminii), cât și dimensiunile Timpului, respectiv: prezent, staționar, viitor. Despre trecut – poate fi vorba aici doar ca reper, vidul zero al Pământului unde subiectul nostru Gheorghe în exemplele anterioare a avut această „opțiune” de a se întoarce înapoi pe planetă (vezi cap. 11. *Călătorii în timp*). Mai precis, masa (m) unui corp aflat în spațiu păstrează efectul în funcție de cauză (scop). Mai corect era, dacă tot folosim această viteză la pătrat să fie energia la pătrat egală cu masa la pătrat înmulțită cu viteza luminii la pătrat: $E^2 = m^2 \cdot c^2$ și în această formulă, de asemenea putea fi scos pătratul, rămânând doar: $E = m \cdot c$. Dar în concluzie, masa unui corp nu este condiționată de viteza luminii pentru a genera energie, deci poate rămâne doar $E = m$. Totodată, trebuie adăugat faptul că: **masa** este cea care produce viteza și nu invers. Masa este superioară ca forță și dimensiune față de viteză (care este de asemenea tot forță și dimensiune, dar la scară mai mică).

Un alt factor important atunci când vorbim de masa unui corp este acela că, poate avea greutatea a doar 10-15 kg cu un metru înălțime și nicidecum nu are nevoie de n . tone pentru a se deplasa în spațiu, chiar cu viteza mai mică, egală sau mult mai mare decât

cea a vitezei luminii. Aici, deducem iar că masa este independentă de spațiu, timp și mai ales de viteză. Totodată, putem adăuga o formulă a forței unei mase, astfel:

$$F_m = d_{Or} \cdot v,$$

unde:

F_m = forța masei;

d_{Or} = distanța Orbitei;

v = viteza.

Prin urmare, forța Pământului (a masei acestuia, F_m) este egală cu distanța (lungimea) Orbitei înmulțită cu viteza, adică: Orbita – cu cât se mărește, cu atât viteza în jurul Soarelui crește exponențial astfel, forța Pământului (F_m) este mai mare; dacă Orbita planetei noastre se micșora, acest lucru însemna că forța planetei (F_m) noastre era mai mică decât este astăzi și în mod automat viteza (în mișcarea de revoluție) încetinea; viteza în creștere nu mai era necesară în mișcarea de revoluție (în jurul Soarelui); de aici, rezultă cum am mai spus anterior, că în zilele noastre, cealaltă forță a Pământului - în jurul propriei axe („mică”) crește și din această cauză - ziua devine mai scurtă; așadar, cu cât se mărește Orbita, rezultă acel efect menționat anterior, anume acela că nucleul planetei se încălzește, conform legilor naturale ale fizicii mecanice absolute. Iarăși aici ne întâlnim cu aceeași situație a masei unui corp și anume, faptul că masa Pământului, în funcție de scop își schimbă viteza, Orbita prin mărire (în cazul de astăzi, a.c.) și în mod automat Timpul, adică planeta intră în alt compartiment al Timpului vidat. Pentru a completa noțiunea căreia la baza Timpului stau toate aceste forțe ((fără ele: masa, distanța, viteza și spațiul, timpul ar fi inexistent (fără trecut, prezent și viitor); sec, static)), mai întâi să urmărim ce înseamnă fiecare; **masa** – „nume dat unui tot unitar format din mai multe elemente” (DLRLC, 1955-1957); în *Dicționarul universal al limbei române*, **distanța** este definită ca un: „spațiu sau interval ce separă obiecte, locuri, timpuri”, (Șăineanu, 1929). **Viteza** prezintă „rapiditate în deplasare; iuțeală, repeziciune” (Academia Română, 1998) iar **spațiul** este: 1. „formă fundamentală a existenței materiei, inseparabilă de aceasta, având aspectul unui întreg neîntrerupt cu trei dimensiuni și care exprimă ordinea în care sunt dispuse obiectele și procesele existente concomitent” și 2. „loc, suprafață, întindere limitată” (Marcu, Maneca, 1986).

Așadar, dacă Timpul este baza tuturor forțelor (viteză, spațiu, masă,

distanță), putem avea relația:
$$T = \frac{(m \cdot v)/d}{s},$$
 unde T – timpul, m – masa, v – viteza, d – distanța și s – spațiul, de aici rezultă că m (masa) este înmulțită cu v (viteza), rezultatul împărțit cu d (distanța) totul împărțit la s (spațiu) - însumează la un loc unitatea temporală și chiar dacă pare că spațiul este cel predominant ca forță, totuși Timpul este cea mai mare dimensiune și forță, fără de care celelalte n-ar putea exista. Chiar și spațiul (ar fi inexistent). Timpul le asimilează pe toate; de fapt acestea (enumerate anterior) se află mai bine spus, în **timp** și mai puțin în spațiu. Cum putem înțelege mai clar acest fenomen? Prin acela că Timpul care poate exista și fără spațiu, și fără masa unui corp, poate la fel de bine să existe și fără distanță și fără viteză – toate duc la timpul inexistent (ca unitate de măsură).

Totodată, mai trebuie adăugat faptul că Timpul poate fi definit și ca un **fluid** ce dă formă unui spațiu, care acesta la rândul lui permite prin compoziția materiei, condiții (optime) unei mase sau mai multora să existe prin **cauzalitate**; masa folosește distanța în spațiu prin viteza astfel și ea condiționată de Timp, adică, ce înseamnă toate acestea? Acestea împreună și/sau separat, înseamnă că sunt condiționate de Timp prin modelarea: unui spațiu, a unei mase a unui corp, distanța este și ea condiționată (am mai spus anterior că Sistemul Solar se află într-un spațiu limitat; vezi Fig. 38) și implicit viteza – toate aceste dimensiuni sunt cu un scop bine definit, atunci când vorbim de Sistemul nostru Solar și de „incredientele” acestuia ce-l țin viu; pentru a înțelege mai bine cum se prezintă această situație în mecanica absolută, luăm pe rând fiecare „incredient”; masa unui corp, să zicem o stea precum Soarele nostru, dar o stea de o mie de ori mai mare decât steaua noastră – Soarele, deci un alt Soare. Acest Soare ar încăpea în Sistemul nostru Solar? Firește că nu! Soarele din Sistemul nostru Solar are dimensiunea potrivită spațiului în care ne aflăm. Mai exact, Soarele, când a fost creat după planeta Pământ (vezi subpunctul 5.2. *Calcularea datelor reprezentative*), acestuia i s-a dat dimensiunea potrivită care să-i permită să fie luminator pentru planeta noastră. Dacă știm din Biblie că în paradisul numit de altfel Rai, acesta este veșnic, știm atunci că aici pe Pământ, Timpul pentru tot ce înseamnă viață este finit, deci putem spune că Timpul este „mâna dreaptă” a Celui de Sus și prin acesta (Timpul), tot El, Tatăl Ceresc - hotărăște cât timp să dureze viața în anumite locuri din Univers.

„Marele Croitor“ adică Dumnezeu croiește cu „foarfeca“ (adică Timpul) „stofa“ (Creația), dându-i acesteia „croiala“ dorită de Dumnezeu. Așadar, Timpul se află la discreția Marelui Domn – Părinte al tuturor și parte integrantă din viețile noastre, iar dacă Dumnezeu hotărăște să se încheie acest ciclu al vieții pe Pământ, o poate face prin unicul și minunatul sfetnic bun – Timpul și astfel El „prelucrează“ planeta în așa fel încât, aceasta treptat să se ducă spre îndeplinire. Practic, Timpul presupune: spațiu, distanță, viteză, masă; toate acestea patru lucrează împreună prin și pentru Timp (adică, întru totul pentru Dumnezeu!), și chiar dacă se spune că Timpul este la discreția Creației (Pământ) este tocmai invers, deoarece planeta noastră a fost creată într-un spațiu al Timpului absolut, unde fiecare masă (Soarele, planetele, sateliții naturali, centura de asteroizi, etc.), contribuie la îndeplinirea dorinței lui Dumnezeu. Timpul cum mai spus, le asimilează pe toate și fiecare independent - este o dimensiune și o forță. **Timpul** este așa cum am mai precizat anterior, **absolut**.

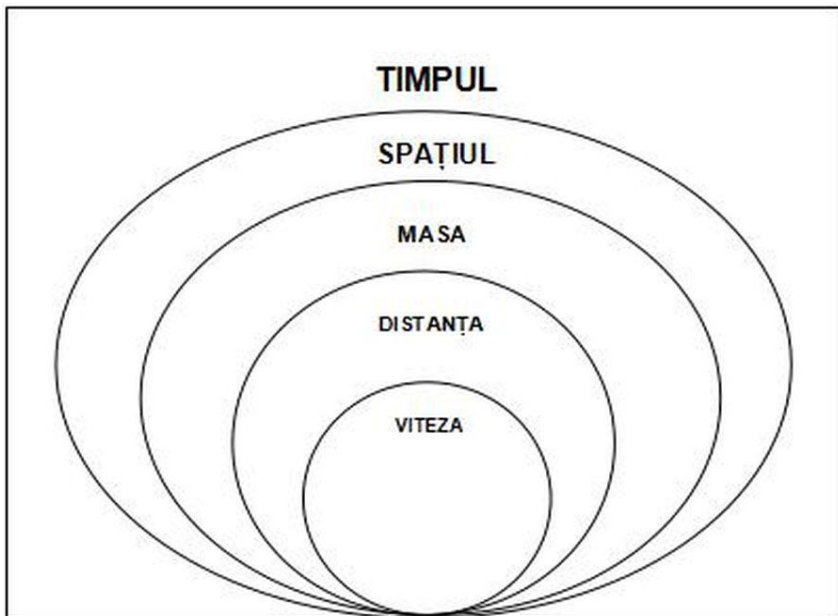

Figura 29. Timpul absolut și celelalte dimensiuni încastrate în el: spațiul, masa, distanța și viteza - toate absolute.

În fig. 29 putem observa că cele patru forțe (dimensiuni): spațiul, masa, distanța și viteza sunt încastrate în Timp; fără timp - spațiul

nu poate fi măsurat; masa nu poate exista fără spațiu și timp; distanța nu poate fi măsurată fără masă, spațiu și timp iar viteza este cea mai mică dimensiune deoarece fără: timp, spațiu, masă și distanță ea (viteza) este inexistentă. Legat de masă, ca fiind **masă absolută** redau ideea lui Newton prezentă în mecanica sa clasică, potrivit căreia are ca fundament următoarele: *„considerând că masa este independentă de mișcare, iar distanțele se măsoară la fel în orice sistem de referință, mecanica clasică operează cu noțiunile de timp absolut și masă absolută”* (citată după Luca și Stan, din *Mecanica clasică*, 2007, pag. 224).

Am spus anterior că aceste dimensiuni sunt absolute. În această Fig. 29 se poate remarca faptul că, dacă spațiul este încastrat în Timp, înseamnă că nu poate depăși dimensiunea Timpului în acest Sistem Solar; masa este la rândul ei tot o dimensiune și tot o forță însă, la fel ca și în cazul spațiului, aceasta (masa) nu poate depăși dimensiunea Timpului prin spațiul limitat pe care îl are. Distanța; aceasta nu poate fi mai mare decât lungimea Sistemului Solar, ca atare, niciodată o masă nu va putea părăsi spațiul său absolut, dar mai ales pe cel al Sistemului Solar. Viteza este și ea tot o forță și dimensiune așa cum am mai spus, însă aici în acest Sistem are o valoare diferită, anume, mai mică decât toate celelalte menționate anterior, deoarece vorbim de mase precum: planete, stele, sateliți, etc. și în acest caz, o masă (precum: planetă, stea, etc.), nu poate folosi o viteză mult mai mare decât viteza luminii (nici măcar până la jumătatea acesteia nu o poate folosi), deoarece depinde de distanță, spațiu, dar mai ales de Timp. În concluzie, toate dimensiunile sunt încastrate în Timp, deci aceste forțe sunt absolute!

De asemenea, mai trebuie adăugat faptul că, dacă **Timpul** este un **fluid**, el devine mai concentrat în funcție de energia primită și mai slab, când primește mai puțină energie. Îndepărtarea planetei față de Soare, va afecta în mod cert timpul atât pentru planetă cât mai ales pentru noi, ca locuitori. Cum explic acest fenomen? Explic prin prezentarea unei situații reale, anume; Soarele are energie, ca drept dovadă că noi pământeni cheltuim miliarde de lei ca să stăm pe plajă la Soare și cu cât este mai însorită vremea, cu-atât și banii mai mulți se scurg din buzunar (în funcție de locația unde se prezintă vremea frumoasă, fără nori). Timpul în preajma Soarelui, mai exact noi, oamenii - ne aflăm în această energie (timpul

concentrat) și ne simțim extraordinar de bine, prin urmare, timpul fiind un fluid, aici devine și este concentrat, adică se scurge normal și fără să se devalorifice. Ne bucurăm din plin de Soare și simțim că trăim! Revenind la Timp și Soare, de asemenea, trebuie spus faptul că Pământul, odată cu lărgirea Orbitei sale și implicit, îndepărtarea lui față de Soare, Timpul - un fluid aparte - nu mai este atât de concentrat ca atunci când se află în preajma Soarelui, deci cu timpul, acest fluid îl vom simți ca fiind un Timp și mai mult devalorizat, fără substanță, lipsit de energie și vom constata că nu mai are acea esență în simțire, trece ca și cum nici n-a existat! În același timp, la polul opus, muncile angoase, care nu dau satisfacție, depresia, boala, supărarea, necazurile - slăbesc fluidul (Timpul) și astfel acesta se scurge greu, apăsător, fără valoare. Fluidul se dispersează, pe măsură ce stările bune ne părăsesc și le iau locul, cele neplăcute. Exemple pe această latură a Timpului fluid sunt multe, însă unul dintre acestea este următorul: se pune într-un pahar de 200 de ml cu apă, un calciu efervescent pentru a-l dizolva. Apoi, se pune într-o oală de doi litri apă și se dizolvă un alt calciu efervescent (o singură pastilă). Astfel, vom constata că în cele două recipiente (paharul și oala) există o diferență mare, având în vedere faptul că în pahar, calciul efervescent s-a dizolvat conform modului de utilizare pe când în oală, același calciu și-a pierdut din proprietăți, astfel că efectul nu este cel dorit. Cu alte cuvinte, cum se spune pe la noi, rezultatul din oală este „apă chioară“.

În concluzie, **masa** unui corp este **energie**, forță și dimensiune într-un **timp absolut**.

Principii privind masa în raport cu timpul în TFT/mecanica absolută:

8. În astrofizică, întotdeauna masa unui corp va fi într-un Timp delimitat cu compartimente și în succesiuni datorită cauzei.

Spațiul, masa, distanța și viteza sunt forțe și dimensiuni integrate în Timpul absolut și deci, și acestea sunt absolute, ca atare, toate împreună constituie: mecanica absolută.

9.

DELIMITAREA SPAȚIULUI PLANETEI PĂMÂNT

Omul

- *Ce bine îmi este! - Timpule, nu pleca!*
 - *Ce obositor este la locul de muncă! - Of, ce greu trece timpul!*
 - *Ce fericire simt! - Timpul de l-aș putea opri!*
 - *Ce rău îmi este! - De-ar trece mai repede timpul!*
 - *Ce frumos este să vezi oameni bucuroși și plini de viață! - Timpule,*
rămâi pe loc!
 - *A trecut și anul acesta și n-am avut timp să fac ce mi-am propus! - Ce*
repede trece timpul!

Timpul

- *Omule, cine să te mai înțeleagă?! Ba să nu plec,*
ba trec greu, ba să mă opresc, ba să mă grăbesc, ba să rămân pe loc, ba
mă scurg prea repede... hotărăște-te odată!
Voi continua să mă scurg în fel și chip, atât timp cât tu îți crezi aceste
stări!

Există în spațiul extraatmosferic alocat planetei noastre o delimitare; de fapt, întregul Sistem Solar are această delimitare. Spuneam în capitolele anterioare despre Timpul în viduri compartimentat și în succesiuni. În Fig. 30 avem o prezentare a acestor viduri, sau mai bine spus, a Timpului scurs în compartimentele lui vidate și în care se poate observa planeta Pământ notată cu **A**, omul nostru – Gheorghe cu **B**, cu litera **C** a fost notată distanța dintre **A** și **B**, dar și **delimitările** Timpului (despre care vom vorbi în următoarele rânduri) notate cu **De_s** și **De₁** și vidurile Timpului notate cu **V**. Așadar, un alt lucru foarte important este acela că, fiind pe plan orizontal tot ce înseamnă spațiu – timp în Sistemul Solar (al nostru, din care facem parte; masele prezente în Sistemul Solar se rotesc în plan orizontal) există o **delimitare**.

Această delimitare denotă că există o limită a fiecărui spațiu alocat fiecărei planete, ca atare, în imaginile din Fig. 30 și 31, delimitarea a fost notată cu De_s – partea superioară a spațiului Orbitei Pământului și cealaltă parte – inferioară acesteia, notată cu De_i . Delimitarea are caracter individual în sensul că, practic fiecare planetă în parte are propriul spațiu închis (pe orizontală), în funcție de dimensiunea și masa fiecăreia; întregul Sistem Solar cu propria sa mărginire are delimitări (superioare și interioare), în care corpuri exterioare nu pot intra în acesta și nici corpurile prezente aici, nu pot ieși.

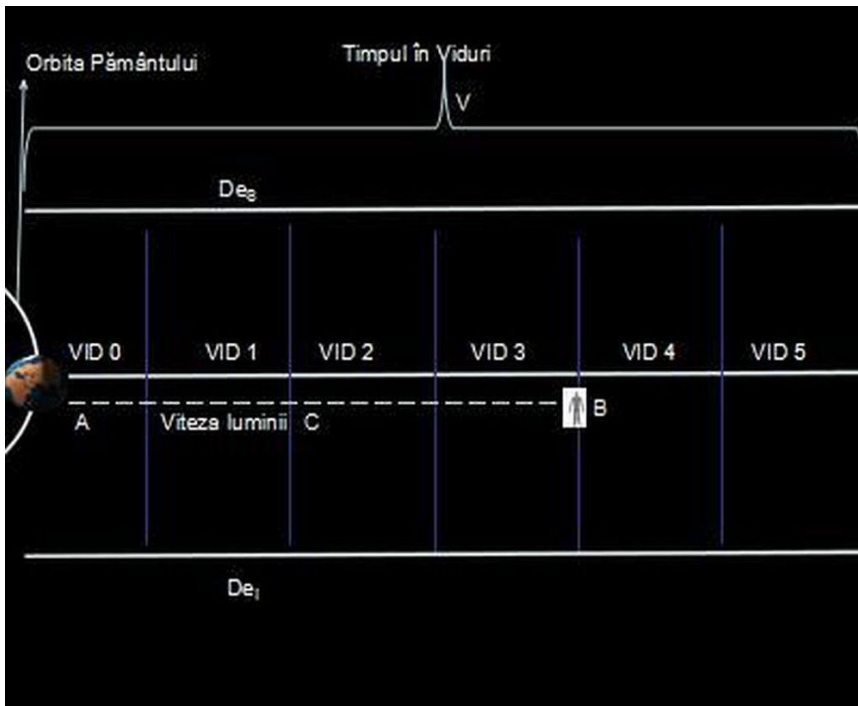

Figura 30. Observatorul Gheorghe în spațiu, trecând prin câteva viduri compartimentate ale Timpului planetei Pământ cu delimitările: superioară (De_s) și inferioară (De_i)

De altfel, în Sistemul Solar toate planetele - indiferent că vorbim de cele jupiteriene (gazoase) sau cele telurice, având fiecare propriul Timp compartimentat și gradat în viduri și întocmai modificările orbitelor sale (prin lărgire, mai puțin prin micșorare, Timpul se scurge altfel pe suprafețele planetelor față de Timpul scurs în extraatmosferele acestora); modificările sunt posibile doar atât cât

marginile fiecăreia le permit acest lucru, iar delimitările sunt fixe, nu se dilată și nici nu se comprimă.

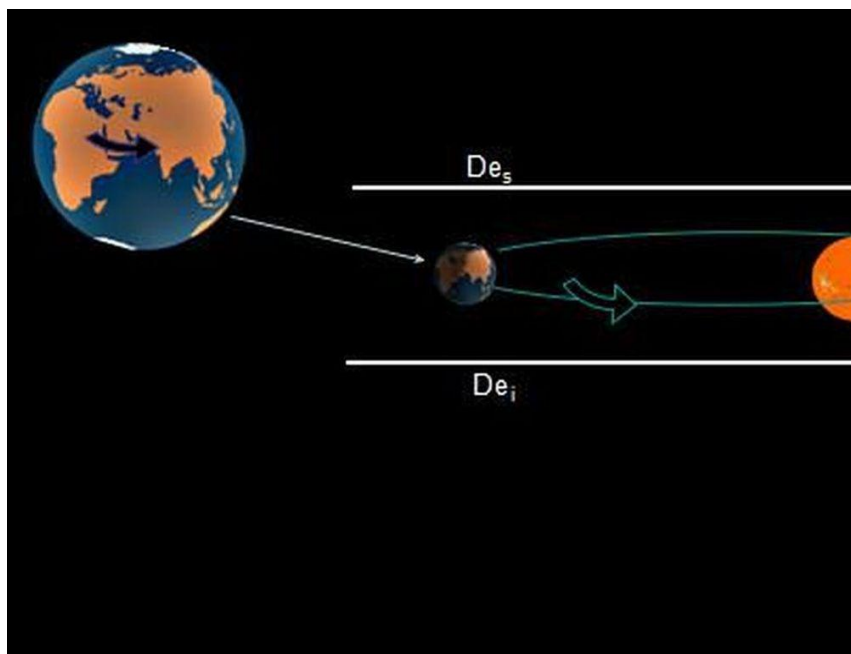

Figura 31. Pământul pe orbită și delimitările: De_s și De_i ale spațiului planetei în plan orizontal

Ultima planetă, Pluton - este considerată ca fiind cea mai mică din Sistemul Solar (www.tips.ro) și se presupune că aceasta se rotește oarecum diferit (orbita planetei Pluton având forma neeuclidiană) față de celelalte planete; totuși trebuie să luăm în considerare faptul că planetele gazoase precum: Jupiter, Saturn, Uranus și Neptun sunt cu mult mai mari decât planeta mărginașă - Pluton (vezi Fig. 33, orbita de jos) și din această cauză, rotirile acestora sunt nesemnificative ținând cont că este cu mult prea mică decât celelalte și drept pentru care, putem spune că planeta Pluton nu depășește delimitările: superioară și inferioară ale spațiului ei absolut și cu-atât mai mult, nu depășește spațiul Sistemului Solar. Aici, doresc să fac o remarcă cu privire la numele planetei Pluton; astronomul român dr. Harald Alexandrescu atrage atenția pe pagina de websait, intitulată: *Pluto sau Pluton?* al Observatorului Astronomic „Amiral Urseanu” - București (www.astro-urseanu.ro), că deși nu pare important, totuși corect se spune Pluton și nu Pluto;

adăugând că în lucrarea „Universul“, Vasile Ureche (vol. 1, pag. 243), precizează că denumirea de Pluton aparține unui personaj din mitologia greacă, la fel ca toate planetele din Sistemul Solar (citată după www.astro-urseanu.ro; vezi mai jos, *Denumirile planetelor*).

În continuare, după cum se știe, Pământul primește lumină solară de la Est la Vest; în aceste condiții, putem sublinia faptul că planeta noastră, aflându-se într-un spațiu închis (delimitat, absolut), aceasta nu depășește „granițele“ sale care i-au fost atribuite.

În imaginea din Fig. 32, putem observa ce-ar fi fost dacă Pământul ar fi depășit (cu mult) delimitările.

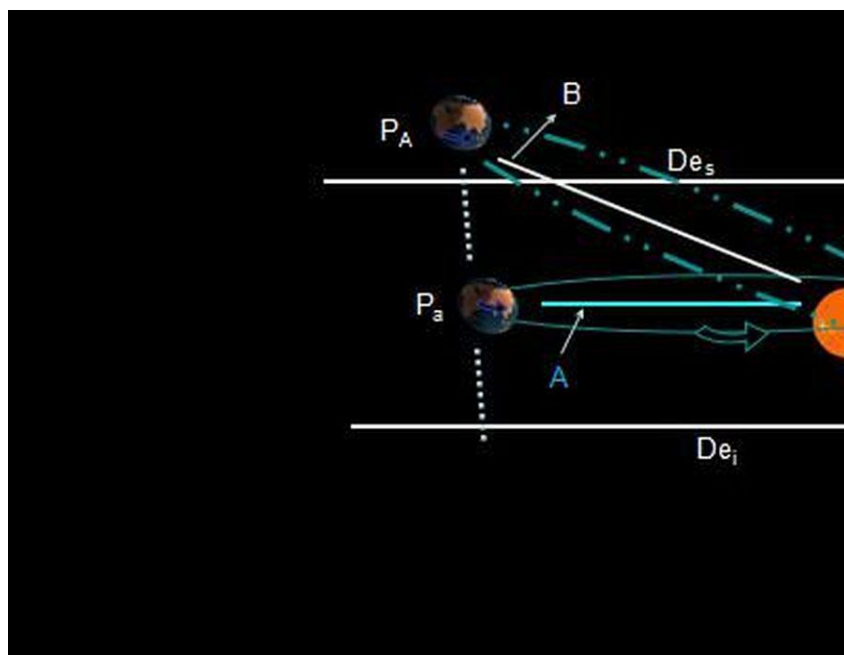

Figura 32. Pământul pe Orbită în afara delimitării superioare - poziția B (P_A)

Astfel, în Fig. 32 se poate observa că Pământul pe Orbita sa la afeliu - în punctul cel mai îndepărtat față de Soare, la o distanță de 152,6 mil. de kilometri, arată că deși păstrează aceeași mișcare de revoluție (în sens levogir, sensul invers acelor de ceasornic), planeta Pământ aici în această imagine (Fig. 32), se prezintă ca având „fluctuații“ în mers către partea superioară a spațiului. Distanța de la Pământ la Soare notată cu A și distanța Pământului față de Soare în **mișcarea fluctuantă** notată cu B , arată că acestea două se deosebesc foarte mult; prin urmare, Pământul dacă ar avea această

posibilitate de a se roti (în mișcarea de revoluție) cu „suișuri“ și „coborâșuri“, atunci temperatura pe glob s-ar modifica substanțial și pe toată perioada unui circuit complet în jurul Soarelui, planeta noastră ar suferi modificări drastice la nivel de climă, prin temperaturi foarte scăzute, etc. Și nu numai; întregul mecanism planetar ar fi perturbat. **Pământul** pe Orbita normală (euclidiană; vezi Fig. 33, *orbita de jos*) cu distanța **A** (Fig. 32) de 152,6 milioane de km față de Soare (afeliu) l-am notat cu P_A și distanța **B** a planetei **Pământ** față de Soare în **mișcare fluctuantă** cu P_A (delimitarea superioară **De_s**). Așadar, având în vedere aceste coordonate, se poate observa în aceeași Fig. 32, că distanța **B** este mult mai mare decât distanța **A**, ceea ce indică pe Pământul P_A (conform spațiului neeuclidian) o temperatură rece și întregul ciclu al anotimpurilor este perturbat; totodată, planeta (notată cu P_A , peste Delimitarea superioară - **De_s**) putea fi și mai sus de atât sau mai departe, putea de asemenea să se rotească pe Orbită în sens levogir spre partea inferioară, însă acest lucru nu este permis, deoarece planeta Pământ nu ar putea suporta astfel de schimbări extreme ce pot duce la distrugerea sa.

În concluzie, această mișcare fluctuantă (neeuclidiană) nu există, deoarece planeta noastră, așa cum am mai spus, se află într-un spațiu foarte bine delimitat.

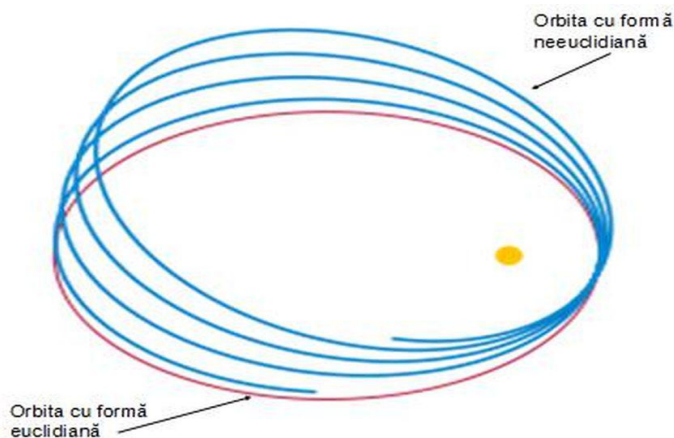

Figura 33. Orbitarea unei planete în jurul unei stele în două ipostaze: orbita de jos (prin viziunea lui Newton) și orbita de sus (prin viziunea lui Einstein) (imagine preluată de pe saitul:

https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Relativistic_precession.svg, autor: KSmrq; imaginea a fost modificată)

Pe axiomele lui Euclid, atât Isaac Newton cât și Albert Einstein au emis teorii proprii privind orbitarea corpurilor în jurul altor corpuri. În 1915, Einstein a emis teoria potrivit căreia Universul are formă neeuclidiană (adică fără margini). O reprezentare a acestor două teorii, este redată în imaginea Fig. 33.

O dovadă în acest sens este aceea că, Pământul dacă orbita „*fluctuant*” conform spațiului neeuclidian (adică fără margini, vezi Fig. 32 și 33), atunci planeta noastră ar fi trebuit ca la anumite intervale pe orbita sa, să se prezinte asemănător ecuatorului, unde aceasta (planeta) este ușor ovoidală; ca exemplu, dacă planeta noastră ar fi orbitat spre delimitarea superioară (Fig. 32, delimitarea superioară - **Deș**), atunci la Polul Sud s-ar fi mutat forța centrifugă care se află în prezent la ecuator, ceea ce în realitate nu este așa. Forța centrifugă întotdeauna se află la ecuator. Printre cei care au realizat faptul că prin mișcarea de rotație a planetei, aceasta are forma ușor ovoidală este Newton (1676) (Dragomir, 2002, pag. 56), anume, „la brâu” iar la poli, Pământul este turtit. Practic, oamenii care locuiesc la ecuator, aceștia se află ca pe o colină, ca pe un munte mic sau dâmb mai înalt (ca pe un deal, dar cu mult mai mic decât acesta) din cauza acestei forțe, față de oamenii care locuiesc pe restul suprafeței planetei noastre. Ca să înțelegem mai bine, dacă ar fi să cunoaștem răspunsul la întrebarea: *Care oameni de pe planetă sunt mai aproape de cer?* Răspunsul ar fi că: *oamenii de la ecuator sunt mai aproape de cer*. Și ca bonus informativ, tot aceștia vor rămâne „visători” în continuare, „*aproape de cer*” sau „*cu capul printre nori*”, deoarece Orbita planetei noastre – Pământ, nu-și va modifica forma euclidiană (Orbita va rămâne aceeași, fără a-și modifica planul orizontal în mișcarea de revoluție – adică, fără mișcări fluctuante).

În imaginea din Fig. 33, ne arată prin această părere a lui Einstein privind orbitarea planetei (*orbita de sus*) care se rotește în mișcarea de revoluție în jurul unei stele, anume că aceasta (orbitarea) se află într-un spațiu neeuclidian. Isaac Newton prezintă aceeași planetă (Fig. 33, orbita de jos), dar într-o formă euclidiană. Cine are dreptate? Din cele scrise anterior, s-a demonstrat că, totuși Isaac Newton are dreptate în ceea ce privește orbitarea planetei, iar forma orbitării categoric este **euclidiană**, de aici, denotă faptul că planeta noastră se află incontestabil într-un asemenea spațiu cu margini, atât pe orizontală cât și pe verticală. Putem readuce în prim-plan, prin cele discutate mai sus: **mecanica absolută**, date

fiind aceste situații în care Timpul este absolut, spațiul, masa și distanța - de asemenea sunt absolute, cu formă euclidiană.

Un alt principiu al TFT este următorul:

9. Masa unui corp absolută, situată într-un timp absolut cu spațiul absolut, va avea întotdeauna forma euclidiană cu delimitări: superioară și exterioară și nu va depăși spațiul orizontal – absolut, pe care masa îl are la dispoziție.

Denumirile planetelor

Am menționat anterior de planeta Pluton. De fapt, era vorba despre mitologia greco-romană (Hansen, 2005, p. 182), unde zeii aveau aceleași atribuții (în ambele mitologii), însă numele erau diferite astfel, Pluton era zeul bogățiilor subterane (Ibidem, 2005, p. 182), sau zeul morților ori chiar zeul împărățiilor subpământene ([http://www.clubmistic.ro/43/Planetele-nu-latra-\(despre-Pluton-si-Pluto\)/125](http://www.clubmistic.ro/43/Planetele-nu-latra-(despre-Pluton-si-Pluto)/125)) și de altfel zeul se numea Pluton - în romană și Hades - în greacă. Așadar, planeta se numește Pluton. Păstrarea numelui exact așa cum se intitula zeul și nu distorsionarea lui (chiar și prin lipsa unei singure litere), constituie un act de respect pentru tradiția denumirii corecte. În articolul *Planetele nu latră (despre Pluton și Pluto)* (Ibidem), făcând referire chiar în titlu la cățelul lui Walt Disney din desene animate, anume că varianta „Pluto“ s-a schimbat în „terminologia anglo-saxonă“, după cum remarcă dr. Alexandrescu (*Pluto sau Pluton?*, www.astro-urseanu.ro), ori în limba romană, personajul aparținând mitologiei romane, cea corectă este Pluton! De asemenea, revista *Ciel et Space (Cerul și Spațiul)* pe websaitul francez <http://www.cieletespace.fr>, cu privire la informațiile despre această planetă, denumirea folosită de către aceasta este cea corectă, respectiv: Pluton. Prin urmare, vorbim aici de mitologiile: romană și greacă și nicidecum de altele. Ca o completare, majoritatea planetelor poartă de fapt, denumiri din mitologia romană, și nu din cea greacă, ca atare, putem observa în următoarele rânduri denumirile acestora (Bocan, 2007; *Glosario de Mitología Griega y Romana*, <http://mysteryplanet.com.ar/site/glosario-de-mitologia-griega-y-romana/2/>), după cum urmează:

- Mercur - în mitologia romană - Mercur;
 - în mitologia greacă - Hermes;Era mesager al zeilor;
 - Venus - în romană se numea Venus;
 - în greacă era Afrodită;Era zeița frumuseții și a iubirii;
În mitologia romană, mai era și zeița câmpiilor și grădinilor;
 - Pământ - vine din latinescul „pavimentum“ (din mitologia romană) însemnând: pământ, țărână;
 - Marte - în romană - Marte;
 - în greacă - Ares;Era zeul roman al războiului;
 - Jupiter - în romană - Júpiter; era zeul luminii și întunericului;
 - în greacă - Zeus, care era stăpânul tuturor celorlalți zei;
 - Saturn - în romană - Saturno;
 - în greacă - Cronos;În ambele mitologii, era conducător al titanilor iar în mitologia romană mai era și zeul însămânțării și al recoltelor, cu alte cuvinte, zeu al agriculturii;
 - Uranus - în mitologia romană - Urano;
 - în mitologia greacă - Urano;Era zeul întregului cer, tatăl titanilor (lui Saturn) și bunic al lui Jupiter;
 - Neptun - în mitologia romană - Neptuno; era zeul mărilor și oceanelor;
 - în mitologia greacă se numea Poseidon;
 - Pluton - în romană - Plutón;
 - în greacă era Hades.Era zeul în lumea morților;
 - Soare - în mitologia romană - Apollo;
 - în mitologia greacă se numea Helios;Era zeu al luminii soarelui, al muzicienilor și poezilor.
- În concluzie, toate cele nouă planete poartă denumiri din mitologia romană.

Denumirea „Terra“. Cu privire la planeta noastră – Pământ, trebuie specificat faptul că oficial, majoritatea țărilor au același nume ca în limba română adică denumirea de *Pământ* anume, care înseamnă „pământ“; iată câteva exemple: în limba germană - *Erde*, în limba suedeză - *Jorden*, în limba engleză - *Earth*, în limba rusă -

Zemlya și în limba olandeză - Aarde; în limba franceză - *Terre* și în limba italiană - *Terra*.

În mitologia greco-romană, există totuși un personaj cu denumirea „Terror“ (<http://mysteryplanet.com.ar/site/glosario-de-mitologia-griega-y-romana/2/>, *Glosario de Mitología Griega y Romana*), aceeași denumire fiind în ambele limbi (greacă și romană), aparținând Dumnezeului terorii, iar unii autori presupun că Pământul este fiul lui Marte și a lui Venus. Dacă ne gândim bine unde se află planeta noastră poziționată în Sistemul Solar, adică între Marte și Venus, probabil de aici au „hotărât“ aceștia ca Pământ să fie urmașul celor doi. Trecând peste această latură mai puțin importantă, consider că denumirea de Terra (de la „Terror“) este una greșită; unei planete atât de minunate, primitoare și plină de viață cum este *Planeta Albastră* - să i se atribuie o astfel de denumire, care înseamnă teroare, aduce cu sine o jignire la adresa întregului Pământ și implicit, la adresa tuturor celor care o locuiesc (din punctul meu de vedere, ar trebui interzisă această denumire de „Terra“ pentru planeta noastră. Sună poate prea personal, însă eu nu consider că mult gingașa planetă a noastră este teroare, cu-atât mai mult să fie denumită astfel; ea merită tot respectul nostru!).

10. VITEZA LUMINII

*„Timp, nu fi hain,
Să mai fîm liceeni măcar puţin,
Nu goni grăbit,
Anii de aur ce ne-ai daruit!“
Saşa Georgescu*

De regulă, viteza este notată cu „ v “ şi este egală cu distanţa împărţită la timp: $v = d/t$ (Flynn, 2008, pag. 136) iar viteza luminii este notată cu „ c “ şi este egală cu metrul împărţit la secundă: $c = m/s$. Ştim că astăzi (a.c.) viteza luminii este de 299.792 km/secundă. Biroul Internaţional de Greutăţi şi Măsuri a recomandat prin a cinsprezecea Conferinţă Generală de Greutăţi şi Măsuri (Bureau International des Poids et Mesures) din anul 1975 să se ia în considerare ca viteză a luminii valoarea c menţionată anterior. Deoarece, în mai mult de 300 de ani s-a modificat deseori valoarea vitezei luminii, ca fiind cu valori aproximative cuprinse între: 307.000 km/s şi 298.000 km/s, prin urmare, în a treia sesiune a acestei Conferinţe care a avut loc la Paris, la data de 30 mai 1975, s-a luat decizia, ca prin ultimele calcule ale vitezei luminii, realizate prin diverse metode precum: domeniul astronomic, geodezia şi geofizica, recomandării de a folosi ca valoare c - **299.792.458 m/s** (Bureau International des Poids et Mesures, pag. 68, Comptes Rendus de la 15 e CGPM (1975), 1976, Résolution 2, p.103). Dar înainte de a intra în subiect, să redăm un mic istoric cu privire la calcularea vitezei luminii, amintind o parte dintre renumiţii fizicieni şi astronomi, care au măsurat viteza luminii de-a lungul timpului.

10.1. Scurt istoric al vitezei luminii și concluzii

O istorie cu privire la calcularea vitezei luminii prezentată de Scarborough și Williamson (pag. 185) notează că printre primii care au încercat să calculeze viteza luminii este marele om de știință italian Galileo Galilei (1564-1642) în anul 1638, printr-o metodă relativ ușoară, anume, aceea de acoperi și descoperi în voie lămpi. Experimentul a fost realizat prin păstrarea distanței la mai puțin de o milă față de asistentul său, care de altfel l-a ajutat în măsurarea vitezei luminii (Ibidem, pag. 185) iar la final, Galilei a concluzionat: *„Eu nu am fost în stare să stabilesc cu certitudine dacă apariția luminii opuse a fost instantanee sau nu; dar dacă nu a fost instantanee, atunci a fost extraordinar de rapid – ar trebui să-l numesc moment“* (Tyson, 2005). Scarborough și Williamson (pag. 185) sunt de acord cu faptul că dacă Galilei a stabilit o limită inferioară pentru viteza luminii (de 3000 de ori mai mică), față de cea cunoscută astăzi ca fiind de 299.792 km/s, prin urmare, Galilei a realizat că viteza luminii este de $9,65 \times 10^4$ m/s.

În anul 1675, astronomul danez Ole Rømer a determinat viteza luminii prin altă metodă, astronomică anume, prin observarea „lunilor“ (sateliților) lui Jupiter, considerând că eclipsele acestora acestei planete, par să depindă de pozițiile relative ale lui Jupiter și Pământ (*Speed of light. Historical Measurements*, <http://www.speed-light.info/measurement.htm>) și astfel, Rømer luând în calcul poziția planetelor în raport cu sateliții planetei gazoase, astfel el a reușit să stabilească viteza luminii remarcând că, dacă Pământul era aproape de Jupiter, orbitele celor două „luni“ apăreau ca având viteză; însă dacă Pământul a fost îndepărtat de Jupiter, atunci mișcarea acestora părea lentă. Utilizând pentru diametrul orbitei Pământului valoarea generală, Rømer a remarcat o viteză de aproximativ 307.600 ± 5400 km/s (Setterfield și Norman, 1987).

Filozoful și matematicianul francez René Descartes (1596-1650) era convins că lumina trebuie să fie instantanee, astfel el a reușit să o observe printr-un calcul privind eclipsele, astfel: dacă viteza luminii este finită cu timpul decât eclipsele de Lună, în concluzie, acestea nu pot fi vizibile pe Pământ imediat, ci numai după ce Soarele, Luna și Pământul formează linia dreaptă, abia mai

târziu pe Pământ, eclipsele se pot observa (Boyer, 1941).

O altă măsurare a vitezei luminii (Roche, 1990, pag. 121) aparține astronomului, matematicianului și fizicianului olandez Christiaan Huygens care, în anul 1690, în urma acestor date menționate anterior, el a dat valoarea de $2,20 \times 10^8$ m/s (Cohen, 1940); această valoare este diferită față de cea acceptată în prezent, având un procent de eroare de aproximativ 26% (Ibidem, 1940).

Fizicianul englez Isaac Newton a determinat viteza luminii (Boyer, 1941) și a menționat ca aceasta să fie aproximativ $2,41 \times 10^8$ m/s. Boyer (1941) este de părere că, Newton putea să calculeze viteza luminii dându-i valoarea de $3,05 \times 10^8$ m/s, dacă ar fi folosit valoarea lui Cassini derivând viteza, rezultatul calculului având o eroare de doar 2% din cea acceptată în prezent. Alt fizician englez, James Bradley (Setterfield și Norman, 1987), în anul 1740 a folosit aberația stelară care constă în raportul de viteză al planetei Pământ în mișcarea de revoluție (în jurul Soarelui), acesta (Bradley) determinând poziția aparentă a stelelor, prin observarea pe o perioadă destul de lungă, respectiv de 28 de ani, mai exact, între anii 1726 – 1754, el reușind astfel să calculeze viteza luminii în vid, ca fiind a fi în jur de 300.650 km/s.

În anul 1809, astronomul francez Jean Baptiste Joseph Delambre (1749-1822) a avut o foarte mică eroare cu privire la viteza luminii față de cea existentă astăzi și anume, Delambre a fost foarte aproape de aprox. 300.000 km/s, folosind tot domeniul astronomic, prin observații pe steaua numită Soare (Buick, 2014).

Domeniul astronomic dar și aceste măsurători (Setterfield și Norman, 1987) de-a lungul timpului precum: teluometru, geodimetru, interferometru, linii spectrale, radar, rezonator cavitațional și multe altele, au ajutat fizicienii și astronomii să poată măsura viteza luminii. Continui să-i amintesc și pe alți fizicieni care au adus contribuții științei prin măsurarea vitezei luminii, metodele fiind din ce în ce mai îmbunătățite astfel, unul dintre aceștia este fizicianul francez Hippolyte Fizeau (1849); Fizeau a folosit pentru prima oară o metodă fără implicare astronomică anume, prin trimiterea luminii printr-o roată dințată și prin rotirea acesteia, reflecta înapoi lumina într-o oglindă situată la o distanță mare și astfel el a reușit să măsoare viteza luminii, ajungând la rezultatul de 315.300 km/s (Fizeau, 1849).

O metodă similară cu cea a lui Fizeau aparține tot unui fizician francez, Leon Foucault, folosind tot o oglindă care de data

aceasta, oglinda este cea rotită; aşadar, prin strălucirea unei oglinzi rotative, el ajunge să calculeze viteza luminii în final la 298.000 $\pm$ 500 km/s (Foucault, 1862).

În anul 1897, fizicianul şi inventatorul român Dragomir Hurmuzescu, prin raţii de unde electrostatice şi electromagnetice calculează viteza luminii la 300.100 km/s (Hurmuzescu, 1897).

Radarul a fost folosit de Aslakson în anul 1949, dându-i rezultatul de 299.792.4 $\pm$ 2.4 km/s (Aslakson, 1949).

Erik Bergstrand, inventatorul geodimetrului – a folosit propria invenţie pentru a măsura viteza luminii în anul 1949, dându-i valoarea de 299.796 $\pm$ 2 km/s (Bergstrand, 1949), rezultatul fiind aproape identic cu valoarea vitezei luminii acceptată în prezent, respectiv de 299.792.485 km/s.

Ragnar Schöldström a folosit geodimetrul (Hooijberg, 1997) la baza militară Öland din Suedia, în anul 1955, măsurând astfel viteza luminii, dându-i valoarea $c - \underline{299.792.4} \pm 0.4$ km/s, fiind identică cu măsura acceptată în prezent, anume de: 299.792.458 m/s (Schöldström, 1955; Edge, 1956).

În concluzie, din datele prezente reiese că, odată cu trecerea timpului şi cu apariţia unor noi metode de măsurare ale vitezei luminii, valoarea acesteia a scăzut treptat. Dacă astăzi s-ar calcula din nou viteza luminii, vom observa că apar diferenţe, atât între metodele de măsurare de acum 50 de ani şi cele de astăzi, cât şi între rezultatele de atunci şi cele prezente.

În lucrarea privind teoria relativităţii restrânse, numită: *Despre electrodinamica corpurilor aflate în mişcare* (la Annalen der Physik, 1905, 30 iunie), Einstein afirmă că „viteza luminii este constantă, indiferent de condiţii şi stare, pentru toate obiectele aflate în mişcare relativă constantă şi că vitezele relative ale corpurilor nu pot depăşi viteza luminii” (citată din *Spaţiul, timpul şi ştiinţa integrativă*, Iancu, 2002, pag. 15). Totuşi, dacă nu există o altă viteză mai mare decât cea a luminii, respectiv de 299.792.458 m/s sau 299.792 km/s atunci în formula $E = m \cdot c^2$, aşa cum am mai spus în alt capitol (vezi. cap. 8. *Masa unui corp şi Timpul*) nici c^2 nu are relevanţă. Aici, nu are relevanţă din alt motiv. Există sau nu viteză mai mare decât cea a luminii? Dacă nu există, atunci nici c^2 care înseamnă 89.875.243.264 km (299.792 km înmulţit cu 299.792 km) - nu există! Nu are fundament acest c^2 în această formulă menţionată mai sus sau, cel puţin nu în cazul lui Einstein. Şt. Iancu (2002, pag.

15) mai notează faptul că Einstein este sceptic în privința teoriei legată de spațiu și timp a lui Isaac Newton, care spune următoarele: „nici spațiul și nici timpul nu pot forma o rețea în raport cu care poziția unui obiect sau timpul la care se află acesta în acea poziție să fie măsurate“ (citată după Iancu, 2002, pag. 15). Pentru a înțelege această teorie, avem aici trei părți: *timp*, *spațiu* și *obiect*; într-adevăr, nu pot forma o asemenea rețea doar dacă mai există: **un al doilea obiect**. Să ne imaginăm că Gheorghe – observatorul nostru, se află în spațiu, doar ei doi (spațiul și Gheorghe). Sau chiar trei: timpul, spațiul și Gheorghe. Spațiul aici, este acea materie întunecată în care Gheorghe, fiind (nu neapărat) în stare de repaus intuiește că deși există timpul, nu-l poate măsura. Și nici spațiul. Așadar, este necesar ca un al doilea obiect să fie prezent, care, în raport cu acesta (Gheorghe) prin distanță (ajutat de viteză), astfel să se poată măsura atât timpul, cât și spațiul în care se află observatorul nostru.

10.2. Viteza infinit

Cunoaștem cu toții că viteza luminii este de aproape 300.000 km/secundă (mai exact, 299.792 km/s). În continuare, îmi prezint opinia privind viteza luminii, anume faptul că nu este constantă deoarece indiferent de poziția corpurilor aflate în mișcare, totuși ele pot depăși viteza luminii. Această afirmație a existenței unei alte viteze, superioare celei menționate mai sus, este întărită prin faptul că: un corp, ajuns în spațiu cu viteza luminii sau apropiată acesteia, ori chiar mai mare, el (corpul) își poate modifica viteza în funcție de cauză (necesitate); de asemenea, vitezele relative ale corpului care pot fi mai mici sau egale cu viteza luminii (aprox. 300.000 km/s), pot depăși viteza luminii, fără a depinde de spațiul în care se află. La întrebarea: *există viteză mai mare decât viteza luminii?* Răspunsul este **da!** Revenim la omul nostru despre care știm că s-a întors pe Pământ după două luni petrecute în spațiu (vezi Fig. 8). Credeți că la revenire a folosit aceeași viteză cu care a plecat în spațiu? Adică mai mică, egală sau mai mare decât viteza luminii? Înainte de a vă răspunde, doresc să vă prezint un mic exemplu pe care oricine îl poate încerca. Luăm un elastic de câțiva centimetri și tragem de el, cât mai mult. După câteva secunde îi dăm drumul. Puteți număra milisecundele în care elasticul a revenit la forma lui

originală? Nu. Acum revin la omul nostru și la întoarcerea lui înapoi pe Pământ care nu a durat ca timp la fel, ca și la plecarea lui (de pe planetă); dacă în spațiu el a ajuns cu aproape viteza luminii sau egală cu aceasta ori chiar mai mare, la întoarcere nu i-a luat decât între o (fracțiune de) secundă și maxim două secunde. Atât doar! Așadar, viteza luminii nu este constantă iar această viteză de 300.000 km/s este mică, foarte mică în comparație cu vitezele care există chiar aici, în Sistemul Solar, și chiar în spațiul Timpului vidat și compartimentat în succesiuni al Pământului.

Pentru o mai ușoară înțelegere, ne folosim de același om al nostru (Gheorghe), care de data aceasta să presupunem că a fost la o distanță de aproximativ 1.800.000 km față de Pământ, el petrecând în spațiu două săptămâni pământene (adică doar câteva minute „s-au scurs” acolo în spațiu; am pus în ghilimele deoarece este vorba de **aberație**; vezi **Notă 1.**; distanța între cele două corpuri care îi permite uneia dintre ele, adică observatorului să vadă cât Timp s-a scurs iar pe Pământ în același timp s-au scurs două săptămâni, **atenție!** nu în vidul zero al suprafeței planetei), după care a revenit înapoi pe Pământ, cum am mai spus, între o (fracțiune de) secundă și/sau (maxim) două secunde. În aceste condiții, această situație ne prezintă o cu totul altă viteză; aceasta nu poate fi identificată decât ca fiind **viteza infinit**, cu foarte mult superioară celei a luminii!

Notă 1: Aberația – conform definiției este: „1. abatere de la ceea ce este normal sau corect” și „2. Aberația astronomică - unghi format de direcția adevărată și de cea aparentă din care este văzut un astru de pe Pământ” (Dima și colab., 2007). Pentru cea de-a doua definiție (2.), se poate da ca exemplu Soarele care, deși zilnic folosim expresii precum: „Soarele a răsărit la ora...”; „Soarele a apus la ora...”; „Soarele se înalță pe cer” și m.a., totuși, Pământul se învâрте în jurul Soarelui și noi, ca locuitori ai planetei observăm că Soarele „se ridică”, „apune”, etc., deci în realitate nu el (Soarele), ci planeta noastră se rotește în jurul propriei axe, de aceea aceasta se numește **aberație** (astronomică). Revenind la subiectul nostru, anume la timpul perceput de noi, atunci când ne aflăm în spațiul extraatmosferic, putem numi „aberația timpului” sau „**aberația temporală**”, **aberație** - deoarece unui observator ajuns în spațiu i se prezintă Timpul în raport cu alt corp, altul **dar**, el observatorul, cât și suprafața celui alt corp (planetă, de pe care el a plecat) au același ritm al timpului (vezi Fig. 34; Fig. 9); numai distanța îi permite să

perceapă alt timp al celui alt corp dar „din afară” adică, întregul corp (planeta cu atmosferă cu tot) se rotește, astfel observatorul de la distanță percepe timpul ca fiind altul.

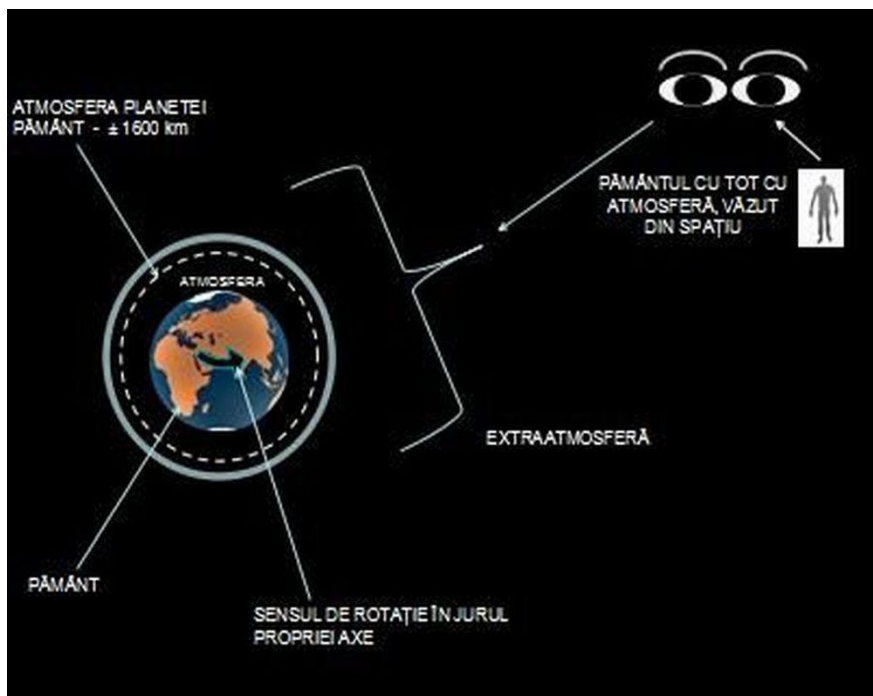

Figura 34. Observatorul în spațiu observă Pământul de la distanță (întreaga planetă cu toate straturile atmosferice); observatorul are același timp identic cu cei rămași pe suprafața planetei.

În Fig. 34, observatorul Gheorghe se află în spațiu la distanță față de Pământ, astfel el vede întregul Pământ cu tot cu atmosferă și de aceea el poate observa alt timp al planetei, deși Timpul lui Gheorghe este identic cu Timpul celor de „acasă”, adică cu cel al pământenilor! Omul nostru, ca de altfel orice alt corp - este independent de spațiu, timp (vezi Fig. 34), dar și de alte corpuri aflate la acel moment în același perimetru al spațiului (am subliniat perimetru pentru că acesta există orizontal, când ne referim la Sistemul nostru Solar); corpul sau corpurile nu pot părăsi spațiul absolut, în cazul de față, perimetrul atribuit Pământului, dar mai ales cel al Sistemului Solar. Cu alte cuvinte, masele unor corpuri nu se rotesc haotic în spațiu, nu sunt perturbate de alte mase străine și este valabil pentru absolut toate masele (indiferent că vorbim de

mase superioare (entități spirituale; vezi **Notă 2.**) sau mase inferioare (planete, sateliți, etc.). Timpul nu modifică structura materiei (prin relativitate), adică cea a spațiului, a corpurilor aflate în mișcare și de aici, tragem concluzia că fiecare corp este independent de celelalte aflate în mișcare sau în spațiu.

Atunci când ne referim la un corp aflat în extraatmosferă, întotdeauna există un raport în ceea ce privește viteza în spațiu, astfel:

$$c (<, =, >) - T_s (T_i) - c (<, =, >) - i,$$

unde:

c – Viteza luminii; există viteze mai mici (<), egale (=) sau mai mari (>) decât aceasta;

T_s, T_i – **Timp static, intervidat** – acel loc între două corpuri cu dimensiuni total opuse (1,80 înălțime un corp în raport cu suprafața altui corp de 510.000.000 km²), unde masa unui corp trebuie să păstreze o anumită distanță față de celălalt corp (mult mai mare) pentru a putea măsura timpul în spațiu; locul între două compartimente vidate ale Timpului se poate denumi: ***timp intervidat***;

i – **Viteza *infin*it** (am notat-o cu „*i*” de la *infin*it) – este cea viteză care este incomparabilă cu viteza luminii sau cu alte viteze, deoarece aceasta se produce **instantaneu** adică, un corp aflat în spațiul extraatmosferic al planetei, la întoarcere nu folosește aceeași viteză cu care a plecat, ci între o fracțiune de secundă și două secunde (maxim trei), el (corpul) ajunge înapoi în locul de unde a plecat, **indiferent de distanță**.

Am spus anterior despre Timp ca fiind o extensie (doar pentru entități, oameni). Ca o extensie, sau altfel spus, prin efectul „*elastic*”, putem spune că omul nostru (observatorul Gheorghe) a revenit înapoi pe Pământ, de aici și concluzia că viteză mai mare decât cea a luminii în vid pe care o cunoaștem – adică de 299,792 km/s există, iar din exemplul menționat mai sus, viteza luminii poate fi și de 900.000 km/secundă și chiar mai mult sau mult mai mult! Viteza luminii dar și altele mult mai mari (decât aceasta), se manifestă astfel, pentru că pe Pământ dar și în jurul lui, cât și în tot Sistemul Solar, Timpul este „capsulat” în vid, în funcție de distanță, adică el (Timpul) nu se întrepătrunde cu un alt Timp al altui Sistem Solar. Un alt motiv pentru care am denumit această viteză

„*infini*“ (*i*) este acela că, deși o masă nu poate părăsi Orbita sa, mai precis - *lățimea* acesteia (orice Orbită are o lățime, prin vidurile Timpului gradat în compartimente, în funcție de dimensiunea și cauza masei, adică, orice vid al Timpului are o anumită lățime pe care planeta o străbate pe Orbită în jurul Soarelui); totuși viteza *infini* poate exista și pe distanțe mult mai mari decât cea prezentată în exemplul de față (vezi exemplul *Gheorghe – omul plecat în spațiu*). De aici, mai putem trage o concluzie, anume aceea că tot spațiul Sistemului Solar este în vid, de unde reiese că și această viteză *infini* tot în vid se manifestă.

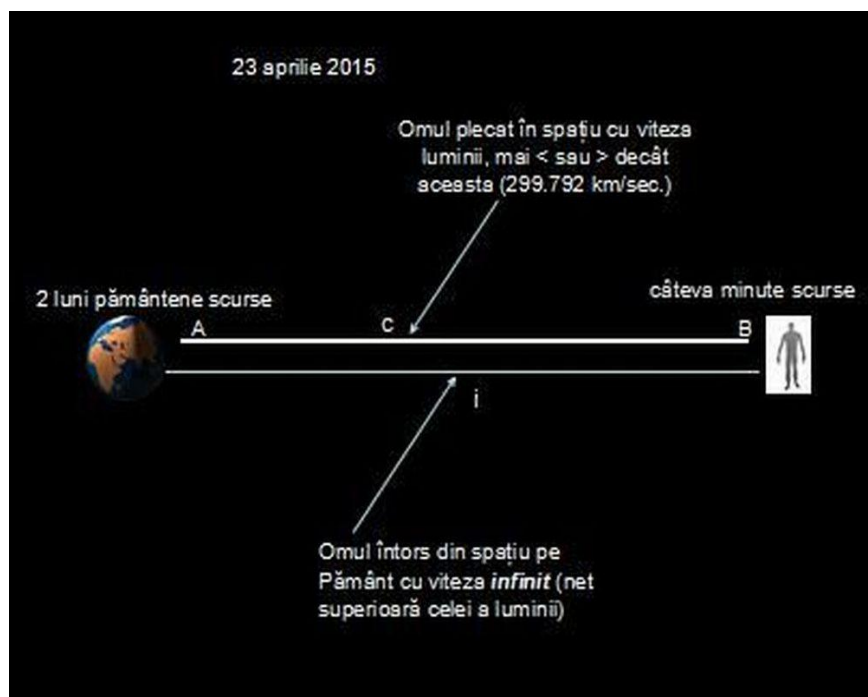

Figura 35. Pământul și omul în spațiu. Plecarea omului de pe Pământ cu o viteză mai mică (<), egală (=) sau mai mare (>) decât/cu viteza luminii (*c*) și întoarcerea sa pe planetă cu altă viteză, respectiv, cu viteza *infini* (*i*).

Pentru a putea parcurge mai ușor această situație legată de viteză, alta decât *c*, să zicem că *Gheorghe* – același om pe care l-am avut în exemplele anterioare, se duce în spațiu la o distanță față de Pământ, astfel încât, se poate observa în imaginea din Fig. 35, unde *A* este Pământ, *B* este *Gheorghe* și viteza pe care a folosit-o acesta este mai mică sau egală cu *c*, ori chiar mai mare decât aceasta (mai

mult ca sigur!); distanța îi oferă observatorului posibilitatea măsurării Timpului, anume, că se scurg zile întregi însumând aprox. două luni. În imaginea Fig. 35, am notat viteza luminii cu c , viteză (apropiată acesteia) pe care observatorul Gheorghe (**B**) a folosit-o pentru a pleca în spațiu de pe planetă (**A**) iar viteza infinit, viteză pe care același observator a folosit-o la întoarcere din spațiu pe planetă, viteză care în aceeași imagine este notată cu i . Ziua de 23 aprilie 2015 a fost trecută în mod intenționat, pentru a realiza că totul se petrece într-o singură zi.

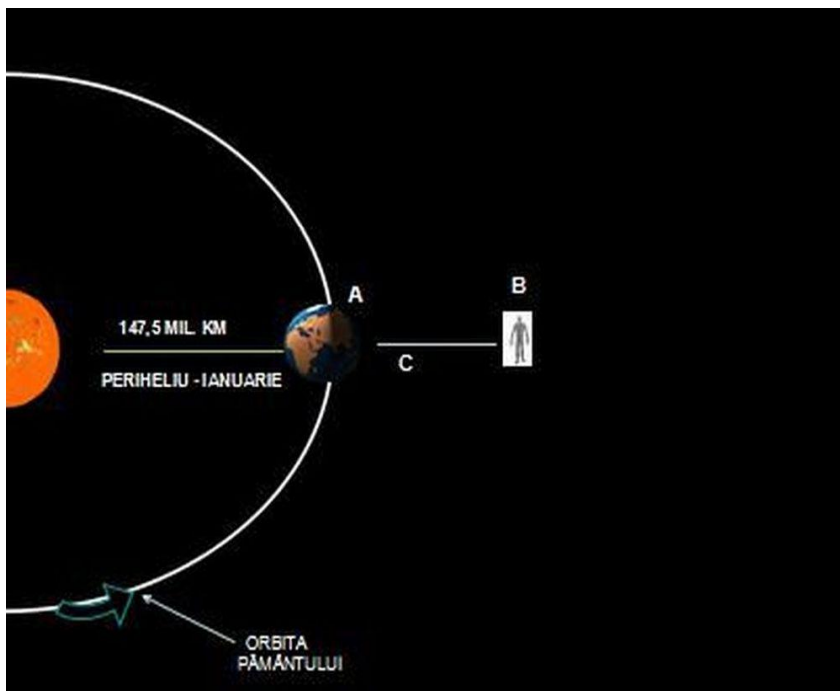

Figura 36. Pământul (**A**) pe Orbită și observatorul Gheorghe (**B**) în spațiu. **A** - se află în mișcare, iar **B** - este staționar. Distanța este notată cu **C**.

Dacă privim atent în imaginea din Fig. 37, se observă că Pământul (**A**) aflat la periheliu în primă fază (vezi Fig. 36), își urmează cursul pe Orbită iar Gheorghe (**B**) s-a deplasat în sens contrar lui **A**; distanța notată cu **C** este mult mai mare decât distanța **C** din figura anterioară (36), deoarece atât **A** cât și **B** s-au deplasat. Gheorghe, chiar dacă se află la o distanță mare față de Pământ, el la întoarcerea pe planetă va folosi aceeași viteză „*infinit*” (i), atunci când se dorește revenirea pe suprafața planetei. Indiferent de

distanța la care se află masa unui corp (Gheorghe, în cazul nostru; Fig. 37), aceasta (revenirea) se produce aproape instantaneu (într-o secundă) deoarece cum așa am mai spus, această viteză este folosită la „întoarceri“ (vezi mai jos **Notă 2.**) și deși pare ca fiind inexistentă, totuși întotdeauna ea (întoarcerea) folosește viteza „*infin*it“ (*i*).

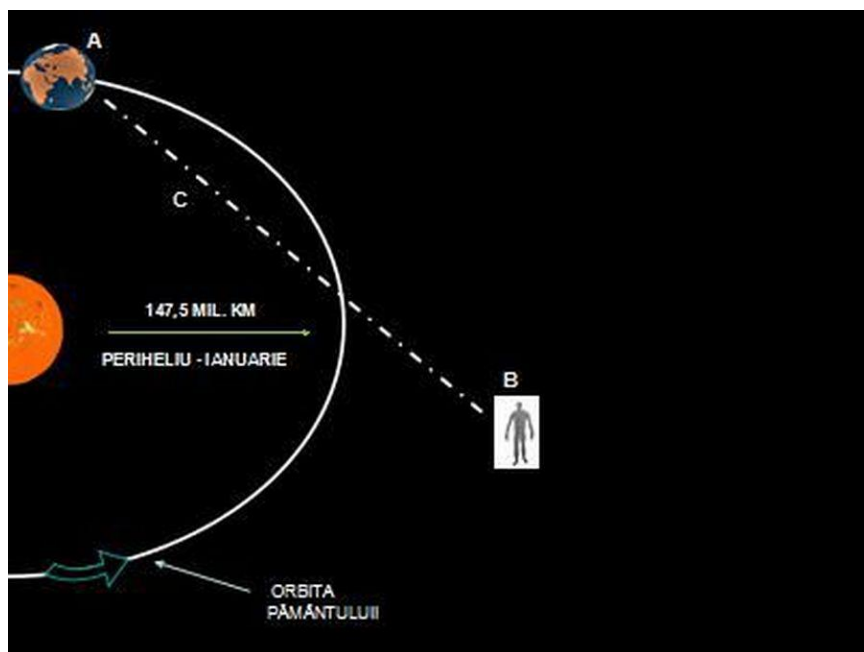

Figura 37. Pământul (A) în jurul Soarelui pe Orbită și omul (B) în spațiu. A și B în mișcare, în sens contrar.

Această viteză (*infin*it) care există în tot spațiul Universal și repet (dacă există aici în Sistemul nostru Solar, în mod clar există și în afara lui), **indiferent** de distanța de milioane, zeci și sute de milioane de kilometri între mase (sau chiar între „lumi“). Aici, ca o completare, dar fără să intrăm prea adânc în subiect, viteza *infin*it (*i*) după părerea mea, este (devine) parte din mecanica cuantică, a cărei noțiune de cuantificare a energiei îi aparține fizicianului german Max Planck (1900), (Sfetcu, 2014, ediția a doua, pag. 41).

Un important aspect cu privire la aceste „compartimente“ vidate ale Timpului și pe care trebuie reamintit, este acela că tot acest fenomen se petrece strict pe planul orizontal, nicidecum pe cel vertical. Planetele fiind rotunde, ușor ovoidale datorită forței

centrifuge, aceasta (forța) le ține prin gravitație în Sistemul Solar, în mod continuu, în jurul Soarelui. Zona verticală este ca și inexistentă atunci când vorbim de funcționarea Sistemului Solar, dar mai ales de continuitatea energiei privind masele (planetele, sateliții naturali, etc.). Mai concret, tot Sistemul Solar este închis într-o „pătură” în vid, fără a putea fuziona cu „materie exterioară” (tot planete, sateliți, etc.), asemănătoare celei din Sistemul nostru Solar. Acesta (Sistemul Solar) are diametrul de „2.250.000.000.000 km, plutește (...) separat de cel mai apropiat sistem solar străin” (Piticaru, 1941, pag. 35), astfel al nostru sistem se află într-o anumită zonă a Universului, deocamdată neștiută de noi, care păstrează neconținut aceleași raporturi ale continuității sale, în vid. Noțiunea de „plutire” aici, corespunde mai degrabă menținerii pe loc a Sistemului Solar și nicidecum a mișcării acestuia în spațiu, independent sau împreună cu alte sisteme, asemănătoare Sistemului nostru Solar. Putem considera ca fiind vorba despre o „plutire staționară” a acestuia.

Într-un articol intitulat: *Fotonii traversează în spațiul liber mai încet decât viteza luminii* (titlul original: *Photons that travel in free space slower than the speed of light*), o echipă de cercetători condusă de fizicianul Miles Padgett a demonstrat în urma unui experiment că fotonii se mișcă mai încet decât viteza luminii (Giovaninni și colab., 2014). După Padgett, în lipsa manevrării funcției de undă a fotonilor, aceștia răspund diferit față de cei în urma cărora, prin manevrarea aceleiași funcție de undă, au produs întârzierea acestora, adică au ajuns cu o viteză mai mică față de acei fotoni care nu au fost manevrați. Tot Padgett consideră că, dacă lumina nu se deplasează cu viteza c (luminii), acest lucru se datorează faptului că trece printr-un material (structura luminii ar putea juca un rol, conform unor studii anterioare), (Giovaninni și colab., 2014). Așadar, lumina în vid se poate deplasa și cu o viteză mai mică decât viteza luminii (299,792 km/s), ca atare, din momentul în care lumina solară este absorbită de Pământ prin scutul planetei noastre, aceasta (lumina) este filtrată și cu siguranță că se poate deplasa mai încet decât c .

În imaginea din Fig. 38, Sistemul Solar se află într-un sistem al spațiului închis în ceea ce privește materia (întunecată), în care planetele acestui Sistem orbitează și acesta este și motivul pentru

care nu se pot observa fenomene precum: ciocniri ale planetelor din Sistemul nostru Solar cu alte planete din alte Sisteme Solare, sateliți naturali fără planete, etc. Planetele în imaginea aceasta (Fig. 38) se prezintă fiecare pe orbita sa și continuitatea tuturor maselor se datorează spațiului vidat în care se află. Nu se intră, nu se iese! Totodată, masele așa cum am mai spus, nu pot depăși Timpul absolut în vid; distanțele Orbitelor – la fel, nu pot depăși acest Timp (fiind o dimensiune), spațiul este absolut în acest Timp absolut în vid iar în ceea ce privește viteza – masele *inferioare* (planete, etc.; vezi **Notă 2.**) nu vor avea viteze infinite, însă absolute, da.

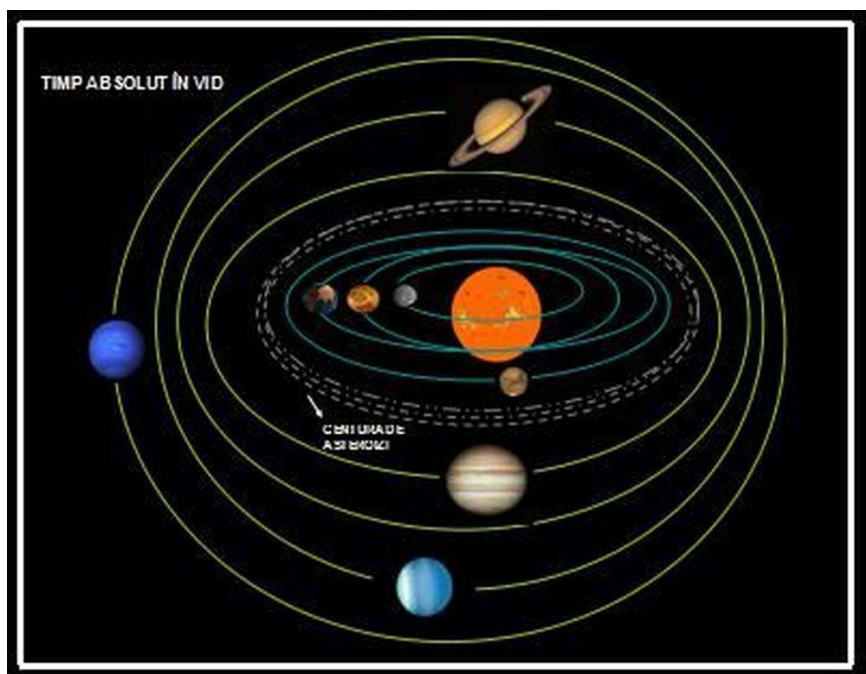

Figura 38. Sistemul Solar într-un spațiu al Timpului vidat absolut: dinspre interior – Soare, către exterior: Mercur, Venus, Pământ, Marte, centura de asteroizi, Jupiter, Saturn, Uranus și Neptun ((imaginile planetelor (cu excepția planetei Pământ) au fost preluate de pe site-ul: <http://www.astro-urseau.ro/>))

Cu privire la masele superioare (entități; vezi **Notă 2.**) – acestea pot folosi viteze infinite. Așadar, mecanica absolută poate exista datorită acestor valori avute în: timp, spațiu, masă, distanță și viteză; nu putem vorbi despre aceste forțe ca fiind într-un spațiu neeuclidian și plutind prin materia întunecată relativ, fără o limită, cum nici Timpul pe Pământ nu se scurge haotic adică, într-o zi se scurg 24 de

ore, în următoarea - doar patru ore, ca apoi în treia zi să se scurgă 40 de ore. Așa ceva nu există!

Notă 2.: Pentru a putea vorbi despre viteza *infinit* „*i*“ - dacă este sau nu valabilă pentru toate masele, trebuie menționată o clasare a acestora. Masa unui corp precum: planetă, stea, satelit, etc. - este **masă inferioară** iar masa unui corp a unei entități, precum omul (dar un om evoluat din punct de vedere spiritual) - este **masă superioară**. Nu putem spune despre masa unui corp precum o planetă că este o entitate. Numai **masele superioare** pot folosi viteza *infinit* „*i*“.

De aici și din cele scrise anterior, putem considera ținând cont de faptul că: **timpul, spațiul, masa, distanța și viteza** sunt absolute, atunci ne aflăm într-un **Sistem Solar absolut!** (vezi Fig. 38).

Dar oare este posibil ca având două mase **m_1** și **m_2** , acestea fiind în spațiu, astfel că masa **m_1** să fie în stare de repaus și masa **m_2** să fie pusă în mișcare, spațiul respectiv să fie în altul care să-i permită acestuia (spațiului cu cele două mase), pe de-a întregul să fie în mișcare? Adică Sistemul Solar în alt Sistem alături de alte Sisteme Solare și cu toate, împreună - să se rotească în jurul altui obiect? Ce facem cu **m_1** care se află în stare de repaus în spațiu? Oare acesta (**m_1**) să nu poată observa că deși, el se află în stare de repaus alături de **m_2** , anume, că spațiul respectiv plutește relativ în alt spațiu? După cum am observat în capitolele anterioare, fiind vorba de forțe absolute, consider că Sistemul Solar din care noi facem parte, este un Sistem absolut și nu există această variantă ca acesta să se miște în alt spațiu. Deci **m_1** realizează că deși, Timpul se poate măsura, dar se poate de asemenea măsura și distanța și viteza - toate sunt absolute într-un spațiu absolut. Aceasta formează din punctul meu de vedere **mecanica absolută**, unde toate forțele (dimensiunile: timpul, spațiul, masa, distanța și viteza) nu sunt relative, ci **absolute**.

Pe baza unei idei privind Timpul scurs în spațiu, idee care aparține lui Einstein (1911), anume: „*Pentru ființa în mișcare, durata călătoriei a fost doar o clipă, dacă mișcarea a fost făcută cu viteză apropiată de cea a luminii*“ (Resnick și Halliday, 1992), trebuie menționat faptul că nu există ca o durată a unei călătorii să se facă

într-o clipă cu viteza luminii sau apropiată acesteia; nu putem spune că viteza *infin*it este o viteză apropiată celei a luminii. În concluzie, dacă vorbim de o durată a unei călătorii de doar o clipă, atunci ne referim strict la viteza *infin*it și care într-adevăr prin aceasta, călătoria poate dura o clipă ((mai degrabă secundă/secunde (o clipă nu e totuna cu o secundă); vezi capitolele anterioare)) și după cum s-a putut observa în prezenta lucrare, doar masele superioare o pot folosi.

Dacă Einstein a gândit „că vitezele relative ale corpurilor nu pot depăși viteza luminii“ (citată din articolul: *Spațiul, timpul și știința integrativă*, Iancu, 2002, pag. 15), trebuie spus după discuțiile anterioare privind timpul dar și viteza, că totuși, viteză mai mare decât viteza luminii există chiar în spațiul Sistemului Solar. Mai mult; chiar în spațiul alocat planetei noastre. Viteza *infin*it nu necesită neapărat spații interplanetare, adică ea poate fi folosită în spațiul extraatmosferic al planetei Pământ. Așadar, viteza *infin*it există pretutindeni, în funcție de necesitatea acesteia.

Dacă viteza luminii are o relație precum: $c = m/s$, o relație privind *viteza infin*it este următoarea:

$$i = T_a/s,$$

unde:

i = viteza *infin*it;

T_a = timpul atemporal;

s = secundă.

Așadar, atunci când ne referim la viteza *infin*it, luăm în considerare distanța de ordinul sutelor (și nu numai) de milioane de kilometri, nu doar de ordinul zecilor de milioane de km. Timpul atemporal nu se referă doar la cel din Sistemul nostru Solar; într-adevăr este un timp mai complex, însă deocamdată îl putem analiza și accepta doar prin atât cât cunoaștem (a.c.) despre el. Această viteză *infin*it se folosește în spațiul extraatmosferic al maselor *inferioare* (Sistemul Solar) și nu numai în Sistemul Solar.

Un exemplu privind transmiterea în timp real a orei exacte este dispozitivul GPS (Global Positioning System) alcătuit din trei sectoare (spațial, de control și de utilizator), prin sateliții artificiali (Hurn, 1989), plasați pe Orbită. Scopul acestui dispozitiv este poziționarea lui în spațiu pentru a transmite date (Ibidem, 1989). Părintele acestui tip de dispozitiv este considerat ca fiind

inventatorul german Karl Hans Janke (1909-1988), care a brevetat un avion de localizare, asemănător dispozitivului GPS de astăzi (a.c.) (http://metapedia.org/wiki/Karl_Hans_Janke).

Prin acest dispozitiv GPS, calculatoarele primesc o altă valoare a timpului (se scurge mai rapid), față de ceasurile obișnuite. Dacă spre exemplu, potrivim simultan ora la un calculator și la un telefon mobil, vom observa după o săptămână, diferențe de câteva minute, mai precis spre exemplu, ceasul telefonului mobil arată în mod corect orele 19.04, în timp ce ceasul calculatorului arată orele 19.16, deci există o diferență de 12 minute. În **tabel 5.**, se pot observa diferențele minutelor ceasurilor ale acestora, potrivit orele ambelor simultan iar la anumite intervale de câteva zile, acestea prezintă modificări de la trei – patru minute, chiar până la 15 minute.

Tabel 5.

Ceasurile unui calculator și a unui telefon – sincronizate și rezultatele lor privind ora exactă

Data	Telefon (Nokia 6610)	Calculator (Sony Vaio)	Diferențe de minute
26 februarie '15	11.52	11.53	1
05 martie '15	20.33	20.42	9
06 martie '15	20.34	20.44	10
07 martie '15	11.51	12.01	10
13 martie '15	17.41	17.55	14
13 martie '15	17.47	18.01	14
13 martie '15	18.15	18.30	15
14 martie '15	17.46	18.01	15
15 martie '15	17.50	18.01	11
<u>18 martie '15</u>	<u>17.19</u>	<u>17.19</u>	-
19 aprilie '15	18.57	18.57	-
04 mai '15	18.56	18.59	3
25 mai '15	12.39	12.46	7

La data de 18 martie'15 (**tabel 5.**), se arată că totuși la dispozitivul GPS, după un anumit interval de timp, este reactualizată ora exactă, urmând ca după un altul (de două săptămâni), să apară iar modificări ale minutelor, privind ora exactă. Erorile care stau la baza acestor modificări ale minutelor se datorează: întârzierilor

semnalului, efectelor atmosferice ș.a., dar în principal sunt din cauza poziționării sateliților (<http://www8.garmin.com/aboutGPS/>).

În încheiere, mai doresc cu privire la viteza *infin*it să adaug faptul că, deși cunoaștem acum, anume faptul că viteză mai mare decât viteza *infin*it există însă, masei superioare nu îi este dat să o cunoască sau să folosească decât doar la cerere, atunci când divinitatea o cere.

Principii ale vitezei în TFT (mecanică absolută):

10. a) Masa inferioară a unui corp precum: planetă, stea, satelit - care se află într-un spațiu bine definit unde Timpul, spațiul și distanța sunt absolute, aceasta (masa) nu va atinge niciodată viteza *infin*it (*i*) și nu poate depăși spațiul în care se află prin mărime (volum).

b) Masa superioară (alta decât masa inferioară) a unui corp precum: entitate, om foarte evoluat spiritual - va putea atinge altă viteză decât viteza luminii (*c*) și acest lucru o poate face prin viteza *infin*it (*i*), atât în Sistemul Solar cât și în afara acestuia (în alte lumi), numai și numai dacă divinitatea o cere.

11. CĂLĂTORII ÎN TIMP

Tu trăiești aici pe Pământ, în timpul absolut și deși poți face ce-ți dorești, nu uita, că la un moment dat din viața ta, acesta se va scurge de tot, fără ca tu să conștientizezi!

Am vorbit anterior despre materie; trebuie precizat că materia fizică a omului (corpul fizic), nu poate călători în spațiu fără nave spațiale, cel puțin nu în acest Sistem Solar. Există legi ale materiei dar și ale maselor deopotrivă, mai ales ale omului; de asemenea, dacă i-ar fi permis să călătorească în spațiu, atunci legile ar fi sau ar trebui să fie pentru toate ființele de pe Pământ!

Unul dintre motivele pentru care nu se pot realiza călătoriile în timp, călătoriile pe care de altfel le-am urmărit în capitolele anterioare și am văzut cum se pot realiza acestea, omul ca ființă, i-au fost date spre cunoaștere suficient, în asemenea mod încât ca planul divin să poată fi atins la cel mai înalt prag. Așadar, acest Sistem Solar are Timpul compartimentat pe nivel plan și fiecare planetă are propriile ei „viduri” ale Timpului compartimentat și gradat. Așa se poate explica de ce niciodată o planetă nu-și părăsește orbita sau mai bine spus, nu deviază din propriul ei loc; forța gravitațională le determină pe fiecare să-și păstreze rutele plus alte cauze. Totodată, aceleași planete nu sunt „vizitate” de altele sau de sateliți naturali, deoarece Sistemul Solar se află într-o materie care nu permite atât intrarea altor planete (care desigur ar putea fi atrase spre exemplu, de Soare) și ai altor sateliți naturali în Sistem, cât și ieșirea planetelor. Ca atare, din cele scrise mai sus, se înțelege faptul că totul este programat cu o precizie extraordinară și vor

continua mișcările acestora în jurul Soarelui, până când una dintre planete va suferi modificări. Totul fiind absolut, cu forțe absolute, în mod cert, călătoriile în timp ale omului nu sunt necesare.

Un alt motiv pentru care nu putem călători în timp, este acela că noi suntem „legați” din punct de vedere al structurii materiale de planeta Pământ și astfel datorită gravitației care ne ține de suprafața planetei (există un fel de magnetizare între corpul omenesc și suprafața planetei), nu putem ieși din spațiul atmosferic în cel extraatmosferic. Cu alte cuvinte, omul nici pe altă planetă nu ar putea locui, deoarece structura anatomică a omului este diferită față de structura planetei, alta decât planeta Pământ. În concluzie, omul nu va putea călători în spațiu, în circumstanțele în care se află acum, nu aici în Sistemul Solar. Dacă totuși ne referim la corpuri ale ființelor umane, mai ales la cele „spirituale”, sau entități cu mult superioare celor pământene, ori pământeni evaluați din punct de vedere spiritual, da, acestea (corpurile) așa cum am mai precizat, pot călători în spațiu, prin **Timpul în extensie (Timpul elastic)**.

Pe de altă parte, atunci când vorbim de călătorii în spațiu, este un pic diferit. Din discuțiile avute anterior în această lucrare, reiese că există o lege a Timpului, atunci când discutăm de **masa unui corp** (doar cel **al ființei umane**), ce are la bază noțiunea Timpului în extensie; Timpul este **extensie** pentru acest corp „călător” – adică **timp elastic** și în acest caz, timpul nu mai are forma curgerii (deoarece corpul trece prin compartimentele vidate ale Timpului), ci astfel, pur și simplu Timpul se comportă altfel decât cel pe care noi îl cunoaștem. De asemenea, călătorii în timp ar exista repet: doar pentru cele dezvoltate din punct de vedere spiritual și numai dacă **divinitatea dorește**, prin biloculare (stare în care un om poate fi simultan în două locuri prin unul din corpurile subtile, respectiv prin corpul astral care, acesta poate călători în jurul spațiului planetar - extraatmosferă și nu numai, în timp ce corpul rămas pe Pământ - corpul fizic, rămâne inert până la revenirea celui alt corp (astral) în acesta (Piticaru, 1941, pag. 685; Blass, 2014, pag. 91) iar aceste călătorii ar avea un singur scop, anume, acela de a călători **doar în... viitor!** Atât. Acest timp în vid, gradat și compartimentat, prin călătorii în afara scoarței planetei i-ar oferi observatorului, „doritorului” sau „curiosului” Timpul în viitor, ori asemenea călătorii nu își mai au rostul în contextul în care omul a fost lăsat pe Pământ, înzestrat cu tot ceea ce este nevoie ca el să știe, doar atât cât îi este necesar. Practic, dacă i s-ar dezvălui

viitorul, ce rol ar mai avea lupta cu sine, prin liberul arbitru, pentru evoluția spirituală? Așadar, nouă, pământenilor, nu ne este permis să călătorim în spațiul extraatmosferic al planetei (în timp).

Fizicianul și savantul Sir Isaac Newton (1687, pag. 504) vorbește prin grație și simț, în cartea sa intitulată: *Principiile Matematice ale Filozofiei Naturale* (titlul original: *The Mathematical Principles of Natural Philosophy*) despre Sistemul nostru Solar astfel: „Acest incredibil de frumos sistem al soarelui, planetelor, și cometelor, ar putea continua din sfatul și stăpânirea unei inteligențe și puternice Ființe. Și dacă stelele fixe sunt centrele altor sisteme, cum ar fi, acesta, fiind formate de sfatul înțelept, trebuie să fie toate supuse stăpânirii Unuia“. În concluzie, stăpânirea acestui Sistem aparține numai și numai lui Dumnezeu!

Cu privire la călătoriile în timp – cele în trecut, de asemenea, putem adăuga că se pot face astfel de călătorii doar mental prin ceea ce numim amintiri. După Iancu (2002, pag. 4) „*trecutul este considerat ca fix și definit și de aceea poate fi rechemat în memorie*“. Călătorii în trecut mai pot exista doar ca spectator fără implicarea directă a călătorului, însă nu aici în acest Sistem Solar. Dar aici totuși intervine o situație oarecum traumatizantă; în următoarele rânduri, voi încerca să explic printr-un exemplu ce înseamnă aceasta; să zicem că Gheorghel poate călători în trecut. El îi poate observa pe distanțe lungi de generații pe străbunii săi; i se derulează cu viteză mai mică sau mai mare, secole întregi cu rudele sale și deja se simte copleșit și depășit de situație. Empatia îl acaparează cu totul și simte: ură, dispreț, afecțiune, dușmănie, dragoste, suferință, boală, veselie, fericire, etc. Noi plângem după semenii noștri recent plecați, simțim tristețe că nu-i mai avem pe lângă noi, dar cum ar fi fost să plângem după mii de semeni? Nu este mai bine ca acesta (călătorul, în cazul nostru, Gheorghel) să nu aibă acces în trecut la alte „lumi“, unde își poate vedea toate rudele de-a lungul câtorva sute de generații? Așadar, în scurta sa viață, omul nu are capacitatea sau mai bine spus, nu are permisiunea de a putea călători în timp. Mai există și alte motive pentru care omul nu are acces la o asemenea călătorie (în trecut). Desigur că trecutul este înmagazinat, dar nu aici în acest Sistem Solar, deoarece Sistemul Solar cât tot ce înseamnă se raportează la nivel de materie ori nu putem spune că spiritul este materie; din această cauză dar și din altele, aici Timpul – compartimentat absolut nu îi permite ființei umane să iasă din acesta, mai ales datorită **liberului arbitru**;

acesta din urmă îl definește pe om și-l modelează prin conștiință în om bun sau om rău și în acest caz, aceste călătorii în trecut nu l-ar ajuta în dezvoltarea sa spirituală, mai ales că viața lui are o durată mică pe această planetă *Gingașă Albastră*. Așadar, Timpul este împărțit (compartimentat, capsulat în viduri) și cu siguranță că există un timp în Univers unde poți să-ți re trăiești copilăria (sau o parte din ea; depinde ce anume te interesează), unde poți să-ți cunoști străbunii (exact în aceleași timpuri în care aceștia trăiau), unde poți să-ți vezi străbunii neamului tău dar fără a putea interveni. De fapt, toată istoria omenirii este capsulată, înregistrată în timp, tot ce s-a petrecut de-a lungul miilor de ani pe întreg Pământul.

În exemplele din capitolele anterioare, observatorul nostru Gheorghe ne-a ajutat prin călătoriile sale, să înțelegem mai profund fenomenul numit **Timp** și de ce acesta se scurge diferit pe o arie vastă a spațiului întunecat (în Sistemul Solar). Dar ce înseamnă aceste călătorii în timp (în spațiul din afara planetei Pământ, adică în extraatmosferă)? Unde a fost de fapt Gheorghe? Înseamnă că (Gheorghe) **a fost în viitor!**

Principiu al TFT:

11. Călătoriile în timp în acest Sistem Solar nu vor exista, deoarece acesta se află într-o structură a Timpului absolut, unde nimic nu este întâmplător și toate se petrec cu o precizie extraordinară - toate având un scop și un termen!

12. TIMPUL ÎN REPAUS ABSOLUT

Într-un timp al incertitudinilor, există o singură certitudine: aceea că timpul este finit și astfel toate incertitudinile se vor sfârși!

Timpul static sau intervidat este acel timp care nu există, este sec, gol, nu se scurge și se află între compartimentele Timpului vidat, dar și atunci când masele unor corpuri de diferite dimensiuni sunt la distanțe prea mici pentru ca timpul să fie măsurat – acela este Timp static. Cunoaștem din capitolele anterioare anume, faptul că un corp cu masă mai mică față de un corp cu masă mult mai mare, aflându-se la o distanță nu foarte mare unul față de celălalt, atunci unul dintre corpuri trebuie să se deplaseze suficient față de celălalt (pentru a putea ieși din Timpul în vidul zero al corpului cu masa mult mai mare), astfel pentru a se putea măsura timpul în spațiu. Dar putem spune că acest Timp intervidat (sau static) este timp în repaus absolut?

Profesorul Șt. Iancu (2002, pag. 6) este de părere că în condițiile prezente, repausul absolut al timpului nu există pentru că nu se poate rămâne și mai ales că timpul nu este reversibil (adică nu se poate întoarce; vezi cap. 13. *Timpul reversibil sau ireversibil?*). Are dreptate. Cel puțin, aici pe suprafața planetei Pământ (împreună cu atmosfera; Timpul în vidul zero), unde Timpul are doar trei dimensiuni (trecut, prezent și viitor). Totuși, în aceleași condiții prezente, în **spațiul planetar** al Pământului ((acel spațiu întreg atribuit planetei noastre în Sistemul Solar, între: marginea interioară M_i (spre Soare și spre planeta Venus) și marginea exterioară M_e (spre planeta Marte) - acesta este **spațiul planetar**;

cu alte cuvinte, lățimea Orbitei; mai bine spus, lățimea tuturor vidurilor ale Timpului, compartimentate și gradate alocate planetei noastre; a nu se confunda acest spațiu cu suprafața Pământului)); îl mai putem denumi: ***extraatmosfera absolută*** a Pământului; aici da, ***repausul absolut*** într-adevăr există; un timp care nu există, însă într-un anumit fel, în anumite condiții și doar atunci când masa (masele) se află (întotdeauna în stare de repaus) în spațiul Timpului static, intervidat (vezi capitolele anterioare), iar dacă o masă părăsește acest spațiu al Timpului static care este Timp în repaus absolut, automat aceasta intră în alt Timp compartimentat în vid. Dar aici totuși avem o regulă; regula este aceea ca cealaltă masă să fie (să se pună) în mișcare și în acest caz, putem realiza că timpul în repaus absolut există numai și numai atunci când masa unui corp se află în vidul zero al Timpului altei mase (exemplu: observatorul Gheorghe aflat în acel spațiu extraatmosferic lângă vidul zero sau vidul unu al planetei Pământ, la o distanță destul de apreciabilă, în afara exosferei planetei).

Acest Timp static sau intervidat (T_s sau T_i) intră în categoria geometriei euclidiene (acestea sunt corpurile care gravitează în jurul altor corpuri, corpurile care stau pe loc și cele care își pot modifica viteza în funcție de scop - toate aceste corpuri au un spațiu mărginit). Anterior, am menționat de Timpul zero. Ce știm despre acest timp și unde se află el în Sistemul nostru Solar? Timpul zero este acel timp în care planeta noastră va ajunge și se află la marginea spațiului alocat Pământului în acest Sistem. Dacă planeta își extinde Orbita, atunci înseamnă că Timpul zero se află în zona marginii exterioare (către Marte). Repet: a nu se face confuzie între Timpul static și Timpul zero.

În lucrarea: *Sunt cel ce sunt*, Vulcănescu (2011, pag. 104) spune că: „*orice fenomen al naturii înseamnă o existență structurală în timp și spațiu. Adică în procesele naturii nu se poate separa existența în timp de existența în spațiu, fapt care face ca nimic în natură să nu fie identic cu sine însuși, totul se găsește în devenire*”. Așadar, trăim într-un spațiu absolut cu timp absolut. „*Timpul are caracter absolut, ne este inaccesibil și în el obiectele există*” (Ibidem, 2011, pag. 101). Faptul că omenirea nu are acces dincolo de spațiul Sistemului Solar, chiar și în jurul planetei noastre, sau cu-atât mai mult, în întregul Univers, acest lucru nu înseamnă că Timpul și spațiul sunt identice prin formă (curgere și dimensiune) în tot Universul și că așa cum se manifestă masele corpurilor aici în

Sistemul Solar, se pot manifesta identic și în tot Universul. Este greșit a pune astfel problema. Există o complexitate a fizicii absolute, unde omului nu îi este permis să cunoască totul deoarece, are un scop bine definit, punându-i în același timp la dispoziție toate elementele necesare pentru a evolua, de a-și dezvolta conștiința, nivelul acesteia mai bine spus și pe lângă acestea, decisivul liber arbitru îl ajută sau îl încurcă pe om în luarea deciziilor sale. Credeți că totul este accidental pe această planetă? Cu siguranță, nu! După cum se observă, trăim într-un timp foarte bine compartimentat în succesiuni cu toate dimensiunile absolute (timpul, spațiul, masa, distanța și viteza). Iar dacă ne gândim că într-adevăr accesul nu este permis în alte zone din afara suprafeței planetei, totuși omul poate ajunge dincolo dar numai prin plecarea definitivă de pe Pământ, adică prin ceea ce se numește moarte. Chiar și-așa, omul nu poate ajunge unde dorește, iată că limita există în tot Universul și deci înseamnă că există timp absolut și în alte lumi; atunci putem concluziona că timpul în repaus absolut există, dar nu aici pe Pământ.

Dar ce înseamnă totuși acest Timp, în repaus absolut? Ce este el, de fapt? La ce este folositor? Timpul în repaus absolut este acel **prag/treaptă** aflat între **Timpul** să-l numim, **planetar al Pământului** (**Timpul în vidul zero**; adică Timpul scurs pe suprafața planetei Pământ, laolaltă cu atmosfera cu cele cinci straturi) și **viitor!** Așadar, acesta este motivul pentru care timpul în repaus absolut nu există ca dimensiune sau mai bine spus, ca Timp static (sec, gol) în spațiul atmosferic (vidul zero) al planetei noastre.

Un alt factor care să întărească ideea de timp absolut aici și nu numai, dar și existența timpului în repaus absolut este acela că, un om plecat definitiv de pe această planetă, nu revine aici. Iată cum noi de-aici nu putem călători în alte *lumi* pentru a le „vizita”, sau pe cei ai noștri dragi, plecați de aici și nici ceilalți din alte *lumi* nu revin aici, deci tot **Timpul Universal este absolut** iar repausul absolut există doar în funcție de circumstanțele menționate anterior.

13.

TIMPUL REVERSIBIL SAU IREVERSIBIL?

*Viitorul este o prelungire necunoscută a evenimentelor trecutului,
printr-un prezent continuu!*

O chestiune este legată de timpul ireversibil, anume aceea că timpul nu se poate întoarce; dacă timpul este ireversibil? Aici pe Pământ, nu! Nu pe această planetă locuită de noi. Am precizat anterior faptul că timpul este compartimentat, împărțit în viduri ca atare, timpul de pe planeta noastră nu este același cu timpul din extraatmosfera ei; timpul **planetar** (din vidul zero) al Pământului nu este identic cu timpul din vidul zero al celorlalte planete din Sistemul Solar; timpul din extraatmosferele tuturor planetelor din Sistemul Solar și implicit al planetei noastre pe care o locuim nu este identic cu timpul „întinderii” (suprafeței) Sistemului Solar. Timpul Sistemului Solar nu este același cu timpul din afara Sistemului Solar. Timpul dacă s-ar fi dorit să fie ireversibil, ar fi trebuit să fie identic pentru toți, adică ireversibil pentru toți, inclusiv pentru masele cum sunt planetele. Timpul ireversibil nu există, din cauza continuității timpului (prezent) și cum spre exemplu, ai noștri străbuni nu mai sunt aici pe Pământ, în mod automat, timpul nu poate fi ireversibil. Reversibilitatea pune accent pe continuitate, se valorifică prin aceasta, ori dacă timpul era (și) ireversibil, atunci continuitatea nu mai putea exista. Scopul omenirii este evoluția, ceea ce înseamnă progres, ca atare timpul ireversibil este nefolositor evoluției; ba mai mult; stagnează evoluția, o suprimă și practic, dispare complet.

Mai pot adăuga faptul că, datorită scopului pentru care ne

aflăm aici pe Pământ, nu este permis timpului ireversibil să existe, altfel, cum poate fi folosit liberul arbitru – unealtă necesară și importantă pentru fiecare individ uman?! După oameni, toți am dori să schimbăm traseul timpului către înapoi; spre exemplu, să fim iarăși copii, să nu mai creștem, să nu avem griji, totul să fie o joacă de copil sau măcar să oprim timpul în loc, atunci am fi toți tineri ori în asemenea circumstanțe, nimic nu ar mai avea sens. Din acest motiv, în mod intenționat și cu totul special, timpul se prezintă pe Pământ doar în cele trei dimensiuni: trecut, prezent și viitor, fără ca celelalte „trepte” ale lui să intervină. De asemenea, dacă Timpul *din vidul zero*, adică pe Pământ, are trei dimensiuni (trecut, prezent și viitor), Timpul *extraatmosferic* (adică în extraatmosferă) are patru dimensiuni (trecut, prezent, static, viitor), atunci timpul ireversibil are dimensiuni? Și dacă da, câte dimensiuni există? A te întoarce înapoi... până la timp finit; și de acolo, încotro? Noi, oamenii pe Pământ, nu putem controla timpul acesta care se scurge continuu, cum am putea noi de altfel, să controlăm timpul ireversibil? Presupun că nimeni nu dorește să ajungă în fașă, în a cărei lume i se prezintă precum o animație desenată. N-ar avea sens timpul ireversibil, mai ales că nu-l putem controla. De aceea, el nu există și din diferite motive și cred că este mai bine! Totodată, mai pot adăuga faptul că, dacă pe Pământ timpul are cele trei dimensiuni și în extraatmosfera lui - patru dimensiuni, atunci, alte unități pot exista și există în spațiul Universului cum ar fi, unități ce au la bază: timpul în repaus absolut sau timpul static cu timpul ireversibil; timpul în repaus absolut împreună cu timpul finit; o altă unitate – timpul în repaus absolut împreună cu timpul infinit, etc., însă toate se pot desfășura în anumite zone ale Universului, numai și numai dacă divinitatea dorește, în funcție de entitatea spirituală sau omul foarte dezvoltat din punct de vedere spiritual. Pe de altă parte, consider și cred că există în alt spațiu universal astfel de „trepte” ale timpului la nivel individual (timp în repaus absolut, timp ireversibil), care pot fi „folosite”, „consumate”, „trăite”, dar în același timp, nu le văd sensul, ca existență și simțire. Cel puțin, privind de aici, din lumea noastră „mică”. În concluzie, la final, timpul ireversibil nu există pe Pământ, însă el există în Univers.

14. TIMPUL FINIT SAU INFINIT?

În funcție de ceea ce realizăm sau ajutăm pe alții să realizeze, aici pe Pământ, în acest timp finit, putem dobândi o viață în timp infinit!

Depinde la ce ne raportăm. La timpul Pământului? La cel al Sistemului Solar? La cel din tot Universul? Timpul finit există dar și cel infinit. După cum noi cunoaștem, Timpul finit se află în Sistemul Solar și celălalt (timp infinit) în afara lui. Timpul se măsoară prin curgerea lui înainte. Că noi suntem pe Pământ de când ne știm, este o chestiune strict legată de percepția noastră asupra lui ca Timp aici; au fost ai noștri străbuni, suntem noi acum, vin alți urmași s.a.m.d., însă în Univers, există un Timp infinit cum de altfel există Timp static (adică nu se scurge). Timpul finit se măsoară prin sfârșitul unui început și ca atare, tot ce este viu pe Pământ moare, chiar dacă se reînnoiește prin altă viață. Dar și acest ciclu al continuității are perioade de comprimare, cum de altfel omenirea trăiește acum; timpul ne gonește către noi culmi ale vieții, un nou început, alt tip de viață, altul pe care îl trăim astăzi.

Șt. Iancu (2002, pag. 15) spune că „*timpul are trei dimensiuni: trecut, prezent și viitor*“. Am vorbit anterior despre Timpul intervidat (care stă pe loc), deci consider că ar trebui să spunem că el (Timpul) are patru dimensiuni: trecut, prezent, viitor, static (intervidat; excludem pentru moment timpul zero). Faptul că pe Pământ, Timpul se scurge în cele trei dimensiuni, acest fapt nu înseamnă că el doar există asemeni și în alte locuri ale spațiului universal, chiar în Sistemul nostru Solar; ca atare, Timpul are și această formă statică în care nimic nu se petrece, nu înaintează, nu

înapoiază; este Timpul static în care acțiunile corpurilor rămân inerte, în stare de repaus. Putem aici adăuga că, între timpul finit și infinit există o „punte” prin acest timp static și de asemenea un raport între acestea, folosind următoarea relație:

$$T_o - T_s - T_e - T_s - T_v,$$

unde:

T_o – timpul zero;

T_s – timpul static;

T_e – timpul extraatmosferic;

T_v – timpul în viitor.

Definiții:

T_o - este timpul în vidul zero, de unde observatorul pleacă în spațiu;

T_s - este timpul dintre vidul zero și următorul, de unde observatorul poate observa, aflat în stare de repaus, anume, că nu se petrece nimic în spațiu și rezultă că el nu poate măsura Timpul;

T_e - este acel spațiu prin care observatorul poate trece; vidurile compartimentate ale Timpului;

T_v - este timpul în care observatorul poate vedea suficient de bine în viitor, deoarece el se află în acest timp.

Aceasta este legătura între diferitele trepte ale timpului, atunci când vorbim de „puntea” dintre timpul finit și cel infinit.

De asemenea, mai trebuie menționat faptul că, timpul finit este timp absolut dar și timpul infinit, tot absolut este!

În lucrarea *Sunt cel ce sunt*, I. D. Vulcănescu (2011, pag. 101) spune că: „spațiul și timpul sunt atributele arhitectonizării, sunt infinite și au caracter absolut. Obiectele există în spațiu și timp”. Revin la ideea conform căreia, totuși Timpul este cel care conduce, controlează, formează, produce și chiar am putea spune, că „dă viață” tuturor fapturilor aici pe Pământ. Un arbore nu înflorește în toiu iernii, ci numai atunci când etapele premergătoare își conturează prezențele și astfel pregătit, el înmugurează după ce i s-au atribuit toate elementele necesare înmuguririi. Un copil vine pe lume la șapte-nouă luni, nu la două luni. Maturitatea este după cum se observă, un factor important în dezvoltarea vieții, al reînnoirii și face parte din planul măreț al divinității. Timpul finit există în absolut toate ființele de pe întreaga planetă. Singura care pare că funcționează după Timpul infinit - este planeta Pământ.

Timpul este relativ - idee care îi aparține lui Einstein. De aici,

deducem că timpul relativ este parte din timpul infinit. Dar oare timpul chiar este relativ? Adică timpul tău nu este același cu timpul meu? Să urmărim acest exemplu; Constantin și Liviu pleacă împreună de la serviciu. După un timp, fiecare o ia în direcția sa astfel, Constantin se întâlnește cu foștii lui colegi la o bere iar Liviu pleacă acasă; de aici reiese că timpul lui Constantin nu este identic cu cel al lui Liviu. Totuși, a doua zi dimineață se întâlnesc la serviciu la ora 8.00 a.m., fără întârziere. În acest caz, timpul nu mai este relativ. De asemenea, trebuie luat în considerare faptul că nu Timpul se află la discreția noastră, ci **noi** suntem la discreția lui. Indiferent cât timp a stat Constantin cu prietenii săi și câte beri au băut împreună, acesta (Constantin) este conștient că mai trebuie să se odihnească, să mănânce, etc., pentru ca în următoarea zi să o ia de la capăt. Timpul așadar nu este relativ! Însă dacă noi considerăm că Einstein are dreptate când spune că Timpul este relativ, atunci înseamnă că fiecare se poate duce la slujbă atunci când dorește. Timpul este relativ pentru că doresc să trăiesc 500 de ani și mi-l „relativesc“ după bunul plac? Timpul este relativ când toți pământenii trăiesc după stardarde fixe (dus la slujbă, dus copii la școală, mers la medic, mers la culcare seara, etc.) și în timpul absolut? Dacă este relativ, atunci vă rog să le spuneți superiorilor dumneavoastră că o să ajungeți la slujbă atunci când doriți dvs., pentru că timpul dumneavoastră nu este identic cu cel al superiorilor dvs. și ca atare, timpul vi-l faceți cum îl doriți. La o nuntă, ajungeți când doriți dvs., că oricum timpul dvs. nu este identic cu cel al mirilor; dacă timpul este relativ, atunci duceți copii la grădiniță când doriți dvs. pentru că timpul dvs. nu este identic cu programul grădiniței (puteți propune chiar să desființeze programul!); dacă timpul este relativ, la medic vă duceți atunci doriți dvs., nu când aveți programare; elevii și studenții se pot duce la cursuri și examene când au ei timp și dispoziție, nu după programul școlilor; este valabil și pentru profesori; timpul este relativ, atunci când trebuie să înveți pentru un examen, dar când trebuie să-l susții, mai este relativ? Dar dacă ne gândim bine, nici aici, timpul pentru pregătirea înainte de examen nu este relativ, adică trebuie neapărat ca aceasta să aibă loc înainte de susținerea examenului, nu după, deci tot în timpul absolut ne încadrăm; altminteri, nu mai înveți, nu iei examenul, trăiești după propriul „regulament“ al timpului tău relativ și nu mai ai de ce să visezi la un viitor pe care ți l-ai planificat, că oricum timpul tău este făcut de

tine (relativ) și nu este identic cu tot timpul absolut în care practic tu ești! Iată așadar, cum funcționează timpul relativ după Einstein și cum el de fapt, există cu-adevărat. De-a lungul vremii, relații au fost năruite de inconfundabilul timp pe care unii oameni nu-l pot stăpâni; întârzierea la întâlniri, la serviciu, deseori certuri între parteneri din lipsa sincronizării a timpului, rușinea cu care unii intră pe ușă din cauză că au întârziat, intrarea elevului după începerea cursului la oră, și m.a.; mulți dintre noi am trăit cel puțin odată o asemenea experiență, fără intenție rea, dar ea a existat și aceasta se datorează faptului că noi ne aflăm în timp absolut. Programele școlare, vizitele medicale, etc., chiar viața însăși - toate sunt în timp finit. De ce am deschis și inclus aici subiectul timpului relativ? Deoarece, am ținut neapărat să arăt că trăim într-adevăr în **timp absolut**, unde toate își au un rost - pentru buna funcționare a întregii vieți a fiecăruia dintre noi, care se derulează într-un spațiu absolut, pe o suprafață a masei absolute cu viteză absolută și distanță absolută (față de Soare și față de toate celelalte „surori și verișoare“ - planetele telurice și gazoase) și cel mai important aspect este acela că, timpul aici pentru noi este finit și de reținut următorul lucru: ce facem aici, pe Pământ, în funcție de ceea ce realizăm sau ajutăm pe alții să realizeze, putem dobândi o viață în timp infinit!

Altfel spus, Timpul este o dimensiune absolută deoarece chiar dacă are forma curgerii, el are un spațiu absolut astfel ca obiectele prezente în acesta să poată exista în el, finit. Ce înseamnă acest fapt? Deși nu cunoaștem dimensiunea universală, totuși știm (din capitolele anterioare) că planeta noastră are un spațiu delimitat, toate planetele au un asemenea spațiu (în funcție de dimensiunea și cauza acestora) și chiar însuși Sistemul Solar astfel, Timpul modelează spațiul (de fapt Dumnezeu modelează Timpul după **scop**, acesta la rândul-i dând formă spațiului), îi oferă acestuia (spațiului) un anumit tip de dimensiune (pe orizontală, în cazul tuturor maselor din Sistemul Solar), Timpul rămânând compartimentat pentru fiecare planetă din Sistem, până când **Dumnezeu dorește!** Motorul unui avion nu se oprește prin aruncarea cu pietre în el, astfel distrugându-l, ci în mod delicat, ca orice obiect creat de o făptură delicată (așa cum este omul), se oprește din cabina pilotului. Un robot de bucătărie se oprește nu prin aruncarea acestuia pe jos, ci doar apăsând butonul special creat pentru oprire. Așadar, Timpul este o „unealtă“ - cea mai

importantă creată de Dumnezeu prin care poate săvârși creația dorită și pentru cât timp El dorește! Fără timp, nu există spațiu, fără spațiu nu există masă, fără masă nu există distanță iar viteza fără cele menționate anterior, aceasta la fel - nu există. Ganțolea (2012) consideră că „*timpul este creat de Dumnezeu*“. Așa este. Și tot Dumnezeu hotărăște ce să facă cu creația Sa prin acest timp (creat tot de El), **dacă și când să-i ofere creației un nou început!** Despre ce creație vorbim? Despre planeta Pământ! De asemenea, nu consider că Dumnezeu după ce a petrecut șase zile din Timpul Său pentru a o crea (planeta Pământ), același Tată Cerească hotărăște ca apoi s-o lase în voia sorții. Spuneam anterior că Pământul pare că se află în timp infinit. De aici se înțelege că noi, locuitorii planetei, suntem de acord prin aceea că Pământul se află în timp infinit dar pentru noi, oamenii cât și pentru ceilalți copii ai Săi (animale, păsări, vietăți marine, insecte, etc.), Cel de Sus i-a dat timpului o altă formă de scurgere a lui, anume de timp finit, pe care vrem, nu vrem, suntem nevoiți s-o acceptăm (ne naștem și murim). Totodată, mai doresc să spun faptul că tot ce înseamnă creație, este totuși finită. Pământul a fost creat, așa scrie în *Geneză*, deci înseamnă că are și un sfârșit, deci (este) și se află în timp finit, până la urmă. Planeta noastră funcționează după timpul infinit (continuu) dar tot el, Pământul fiind masă finită, va avea un rol decisiv în soarta ființelor ce o locuiesc. Cum va fi acesta și exact despre ce este vorba nu se știe, dar pot reveni la ceea ce am spus anterior, anume faptul că Pământul fiind creația lui Dumnezeu, El nu ar avea motiv să-l distrugă; „sfârșit“ din punctul meu de vedere, înseamnă un nou început, o reînnoire!

În încheiere, doresc să mai adaug un lucru de care am auzit cu toții și anume, **divinitatea**. Până la urmă, liberul nostru arbitru cu care am fost înzestrați pentru a ne ridica spiritual, acesta ne va da posibilitatea (în funcție de alegerile pe care le facem) să trăim în **timp infinit**, deoarece **divinitatea este veșnică!**

PRINCIPIILE TEORIEI FUNDAMENTALE A TIMPULUI

- MECANICA ABSOLUTĂ -

1. Timpul de pe suprafața planetei cu tot cu atmosferă, nu este identic cu Timpul din afara planetei Pământ (extraatmosferă) în spațiul Sistemului Solar.

2. Indiferent de dimensiunea spațiului în care se află masa unui corp, Timpul este vidat și astfel el se scurge încât, cu cât dimensiunea masei corpului este mai mare, cu-atât Timpul are mai multe și/sau mai mari viduri ale lui. Dacă Timpul este vidat, înseamnă că este absolut, cu caracter euclidian (cu margini), fără ca structura vidată să fie modificată. Acest fapt este coordonat de locul unde se află acest timp în spațiu, în Univers.

3. Timpul în viduri compartimentat în extensie pentru alte corpuri (cu altă structură – altele decât cele planetare); cu cât un masa unui corp uman se îndepărtează de masa altui corp (planetă), cu-atât el observă că timpul pe planetă (pe suprafața acesteia) se scurge identic cu-al său, dar întreaga masă a corpului planetei se rotește mai rapid, cu cât masa corpului uman se îndepărtează de aceasta (planeta). La revenirea înapoi pe planetă a acesteia (masa corpului uman), nu prezintă modificări fizice, atât masa corpului uman plecat (omul nu este mai tânăr), cât și celelalte mase ale corpurilor umane rămase pe planetă (nu sunt mai bătrâne).

4. a) Timpul în viduri (Timpul vidat) și gradat este compartimentat în succesiuni; acest fapt înseamnă că suprafața masei unui corp are Timpul (care se scurge) în vidul zero, iar spre exterior (în afara suprafeței masei corpului) Timpul crește, adică se scurge mai rapid.

b) Timpul este gradat, deoarece acesta scurs pe suprafața unei mase, nu este identic cu Timpul scurs în extraatmosferă al aceleași mase, și nici cu Timpul de pe suprafața altei mase, mase care diferă în funcție de distanță, mărime, greutate; Timpul gradat în succesiuni există deoarece acesta nu poate fi identic în tot spațiul din jurul masei unui corp; dacă masa unui corp m , se îndepărtează

suficient de masa altui corp m_2 (mult mai mare decât m_1), aceasta (m_1), observă că timpul între cele două mase este perceput diferit însă, când masa m_1 revine mai aproape de m_2 , atunci timpul iarăși prezintă modificări.

5. Timpul lui Dumnezeu nu este același cu timpul nostru! Timpul pământenilor este inferior Timpului lui Dumnezeu.

6. a) Masa unui corp indiferent de modificările interioare sau exterioare, aceasta se află în Timpul și spațiul absolute, cu distanță și viteză absolute, de aici rezultă că și masa este absolută.

b) Orice masă într-un spațiu compartimentat cu Timpul în vidul zero (pe suprafața masei), întotdeauna va prelua o părticică din „eterul” Timpului din vidul compartimentat pe care masa îl parcurge. Astfel, în vidul zero adică pe suprafața masei, deși va părea același timp scurs pe ceasuri, acesta totuși va fi în mod automat modificat.

c) Masa unui corp în spațiul Timpului absolut, poate determina în funcție de cauză prin modificările sale (interioare și/sau exterioare), Timpul său dar și pe cel al ființelor ce o locuiesc, în funcție de compartimentele vidate ale Timpului pe care le parcurge.

7. a) Masa unui corp, indiferent unde se află aceasta singură sau în raport cu alte mase, are structura spațiului mărginit astfel că, cele două margini: interioară și exterioară - există pentru fiecare masă individual și în funcție de dimensiunea acestora - spațiul este proporțional, deci absolut.

b) În Timpul absolut, întotdeauna masa a unui corp, prin schimbările ce țin de interiorul și exteriorul acesteia, va fi supusă la modificări privind timpul, implicând în mod direct și alți factori care stau la baza continuității masei în jurul altui corp, dar niciodată nu-și va părăsi spațiul mărginit alocat acesteia.

8. În astrofizică, întotdeauna masa unui corp va fi într-un Timp delimitat cu compartimente și în succesiuni datorită cauzei. Spațiul, masa, distanța și viteza sunt forțe și dimensiuni integrate în Timpul absolut și deci, și acestea sunt absolute, ca atare, toate împreună constituie: **mecanica absolută.**

9. Masa unui corp absolută, situată într-un timp absolut cu spațiul absolut, va avea întotdeauna forma euclidiană cu delimitări: superioară și exterioară și nu va depăși spațiul orizontal – absolut, pe care masa îl are la dispoziție.

10. a) Masa inferioară a unui corp precum: planetă, stea, satelit - care se află într-un spațiu bine definit unde Timpul, spațiul și

distanța sunt absolute, aceasta (masa) nu va atinge niciodată viteza *infini* (*i*) și nu poate depăși spațiul în care se află prin mărime (volum).

b) Masa superioară (alta decât masa inferioară) a unui corp precum: entitate, om foarte evoluat spiritual - va putea atinge altă viteză decât viteza luminii (*c*) și acest lucru o poate face prin viteza *infini* (*i*), atât în Sistemul Solar cât și în afara acestuia (în alte lumi), numai și numai dacă divinitatea o cere.

11. Călătoriile în timp în acest Sistem Solar nu vor exista, deoarece acesta se află într-o structură a Timpului absolut, unde nimic nu este întâmplător și toate se petrec cu o precizie extraordinară - toate având un **scop** și un **termen!**

Răspunsul pentru întrebările de la pag. 44:

Dragoș a stat 24 de minute și 33 de secunde, timp în care Pământul a făcut patru ocoluri complete în jurul Soarelui, însumând patru ani a câte 365 de zile. În concluzie, Dragoș în cele 24 de minute și 33 de secunde nu avea cum să întinerească. De asemenea, este valabil și pentru Vlad - fratele său geamăn rămas pe Pământ; pe suprafața planetei nu au trecut **decât** 24 de minute și 33 de secunde și nu avea cum să îmbătrânească în aprox. o jumătate de oră. Unde a fost Dragoș atunci? La fel ca Gheorghe, Dragoș a fost în **viitor**!

CONCLUZII

Pământul face parte dintr-un sistem de valori fizice extraordinare și în această lucrare, s-a dovedit faptul că Timpul este o măsură neasemuit de diversă în ceea ce privește spațiul, masa, distanța, viteza și chiar însăși omenirea. Dacă Dumnezeu are în vedere evoluția umană, acest lucru înseamnă că tot Dumnezeu l-a creat, chiar în șase zile, pentru că Timpul în extraatmosferă este altfel decât ni-l imaginăm până acum. Prin urmare, dacă Timpul se scurge în vid, se află compartimentat și gradat, îl putem înțelege prin structura Timpului în tot Universul și astfel, vom observa unul din cele mai importante lucruri, anume acela că viețile noastre s-au scurs deja (dacă privim aproape de unde Dumnezeu ne privește acum!). Pentru unii dintre noi, pământenii, „puțin“ înseamnă poate foarte mult, pentru alții, „puțin“ înseamnă un timp scurtat sau poate însemna un număr de secole, etc., însă nimeni de pe Pământ, cu toată tehnologia din lume, nu poate ști nici măcar cu aproximație ce înseamnă acest „puțin“ care mai durează aici prin scurgere, în aceste circumstanțe dificile am putea adăuga, în care planeta Pământ se află în prezent.

Viețile noastre sunt deja vizualizate de când ne naștem și până plecăm de pe acest Pământ. Și acest lucru se datorează numai și numai Timpului. Chiar dacă nu-l putem da înapoi, oamenii vor simți timpul că se scurge și mai rapid de-atât, în consecință, vor fi schimbări mult mai mari pe întreaga suprafață a planetei și în mod direct, vor fi afectate toate ființele ce trăiesc laolaltă pe acest minunat *Cristal Albastru*. Pentru cei care denigrează prin batjocură Pământul, le amintesc că ei, chiar dacă vor trăi 80, 100, chiar 115 ani aici pe planetă, înseamnă de fapt, doar o zi (dacă luăm în calcul rotirea Pământului în jurul propriei axe la 7-8, 3-4 sec./rotire) sau

chiar câteva ore (adică 100 de ani/1 zi, două secunde – 20h, 100 de ani la o rotație/1 sec. în jurul propriei axe înseamnă doar 10 ore), atât! Ori să-și bată joc de Pământ și de toate creațiile într-un timp atât de scurt pentru o eternitate, mi se pare lipsit de judecată. Ca atare, acest capitol privind calculele timpului prezent a prezentat situațiile actuale și ținând cont de evoluția Timpului, vom putea înțelege ce efecte benefice ar putea avea planeta și mai ales noi, oamenii – locuitori de prim rang cu (mare) supremație, dacă ne-am schimba modul de gândire, a o folosi în mod corect și cu un grad ridicat de conștiință, vom putea reuși să depășim toate obstacolele vieții cu care ne confruntăm în prezent. Din calculele prezentate aici, se înțelege foarte limpede faptul că viața chiar este neasemuit de scurtă și astfel privind prin hubloul vieții, putem sorta elementele importante care ne înalță spiritual și ne fac să ne simțim liberi și fericiți - de elementele inutile, dizgrațioase pentru spiritele noastre, elemente care ne urătesc sufletele și care nu ne duc într-o direcție avantajoasă pentru evoluția supremă; beneficiile sufletului sunt pe termen lung în timp ce cele ale materialității sunt pe termen foarte scurt. În final, trebuie să recunoaștem cu voce tare că această creație – Pământul, este creația lui Dumnezeu și să admitem faptul că datorită Lui, viața pe Pământ este posibilă! Mai mult decât atât; noi, pământenii - nu suntem pe aceeași treaptă cu Dumnezeu ca să știm chiar totul!

În astrofizică, în funcție de unde privim, Timpul ne este prezentat ca fiind altul, iar noi trebuie să ne obișnuim să privim și dintr-un cu totul alt unghi, tot ceea ce înseamnă viața pe Pământ. Timpul este absolut, așadar, timpul nu este relativ; chiar dacă pentru oameni este diferit datorită activităților pe care le au, Timpul este același, fix – adică el nu-și schimbă parametrii (nu se dilată, nu se comprimă). Într-adevăr, se devalorifică, deoarece prin prezența Timpului în vid, compartimentat și gradat, Timpul ne introduce în aceste spații delimitate odată cu îndepărtarea planetei noastre Pământ față de Soare, prin lărgirea Orbitei. Aceasta (Orbita) este parte din legile mecanicii absolute în care fiecare dimensiune, forță precum: timp, spațiu, masă, distanță și viteză - sunt absolute.

Distanțele de sute de milioane de kilometri între planete au un timp foarte bine organizat și nu se modifică, acest lucru însemnând că Timpul este împărțit (compartimentat) și gradat. Așadar, aceste noțiuni legate de Timp sunt parte integrantă din

Sistemul Solar, din spațiul alocat Pământului, iar viziunea totală asupra acestor fenomene ale Timpului, ne ajută la o mai profundă cunoaștere a tot ceea ce înseamnă scurgerea Timpului, totul ducând mai aproape de adevăr privind existența vieții, despre umanitatea însăși, dar mai ales al mediului în care se naște, trăiește și evoluează spiritual - planeta Pământ.

Viteza luminii este de asemenea o dimensiune aparte, specială, la fel ca toate celelalte; există după cum s-a putut observa în prezenta lucrare și alte viteze la care putem să accedem și să valorificăm prin cunoaștere, pentru viitor. În ceea ce privește spațiul universal, acela că nu există viteză mai mare decât viteza luminii în Univers, idee aparținând lui Einstein, aici pot spune că personal mă simt precum o grăunță într-un sac pe polița din crama lui nea Piersic din satul Dragosloveni, comuna Dumbrăveni, județul Vrancea. Dar pe polița respectivă mai sunt saci cu grăunțe și de asemenea în același sat există gospodării care au saci plini cu grăunțe. De altfel, comuna are patru sate. Oare câte grăunțe sunt în toată comuna? Dar în întregul județ? Dar în toată țara? Europa toată are grâne și sunt mii, sute de mii de tone de grăunțe. Dar pe toată suprafața Pământului? Așadar, mă pierd printre celelalte asemănătoare mie și mărturisesc că nu cunosc la nivel de Univers cum este viteza luminii dar cunosc și accept acele câteva viteze care există în spațiul nostru unde locuim, în spațiul alocat planetei noastre și implicit în Sistemul nostru Solar (și nu numai), care acestea însă nu reprezintă întregul Univers, ci doar o parte, în care cu certitudine există viteză mai mare decât viteza luminii, chiar o viteză cu totul specială și cu mult superioară acesteia, respectiv – viteza infinit!

Universul este complex și nu ne este îngăduit să cunoaștem mai mult decât ne este necesar. Omul este o ființă superioară; totuși, aici în spațiul Timpului infinit pentru Pământ și finit pentru ființele ce o locuiesc, din lumea lui mică, ce să-nțeleagă? Omul nu gândește la nivel macro, el este îndoctrinat cu pătura materială și nu mai are timp să vadă latura superioară din el. Timpul lui finit de-aici de pe Pământ, și-l împarte în muncă, drumul spre casă, „floricele” în fața micului ecran (televizorul), mâncare, dormit și-atât. Ce să-nțeleagă? Sau mai bine spus, ce-ar dori să-nțeleagă? Pe de altă parte, în primul rând, nu îi este îngăduit să cunoască pentru

că altfel, s-ar anula în mod automat liberul arbitru (de care are mare nevoie în dezvoltarea conștiinței pentru țelul suprem: **fericirea**) și în cel de-al doilea rând, omul nu are puterea de a înțelege toată creația lui Dumnezeu și ca să-l liniștesc, ideea de a ști totul - ar fi o povară mult prea mare pentru el (o vorbă din popor spune că: „*Dumnezeu nu-ți dă mai mult decât poți duce!*“ Adevărat este!). De aici, mai putem spune că minunata creație – Pământul, cu tot „alaiul“ (Sistemul Solar cu toate planetele) **depinde de timp**, deoarece ea (*Gingașa Albastră*) contribuie la dezvoltarea spirituală a omului!

Planeta Pământ a fost creată în mod intenționat pentru om, ca apoi acesta din urmă să fie veșnic alături de Tatăl și același Părinte dacă dorește, poate scurta viața pe Pământ prin a o „împinge“ către margine, motiv pentru care astăzi (a.c.) simțim cum timpul „zboară“, cum nu ne mai ajunge și după cum știm, avem acea senzație de diminuare a intensității lui (de pierdere) ca Timp. Toate acestea sunt strâns legate de tot ceea ce înseamnă creație.

În concluzie, Timpul în dimensiunea lui prezentat în această lucrare, reflectă pe o parte, legile mecanicii clasice ale lui Newton, în care *Timpul* este absolut, *spațiul* de asemenea - tot absolut, și pe de altă parte prezintă o nouă mecanică, și anume: **mecanica absolută** unde *masa* - prin dimensiunea sa, putem spune că este absolută (un Soare imens de 1000 de ori mai mare decât Soarele nostru prezent în Sistemul nostru Solar nu poate exista aici, în acest Sistem); de asemenea, o masă nu se mărește sau se micșorează neîncetat. *Distanța* nu poate depăși granițele Timpului ca atare, atât timp cât o are limită a expansiunii, înseamnă deci că este absolută iar ultima dimensiune discutată aici – *viteza*, arată că deși se prezintă în viteze constante pentru diferite mase în Sistemul Solar, totuși aceasta este cea mai vulnerabilă dimensiune și ea totodată, indiferent că există sub diferite forme (statică, infinit, a luminii), până la urmă este absolută. Viteza mai mare decât viteza *infin* în acest tablou al Sistemului din care facem parte, nu există. Toate acestea sunt desprinse dintr-un tablou al **mecanicii absolute** și nici nu încapă îndoială că vom asista în curând la imagini precise ale fenomenelor acestui Timp absolut - cu toate cele patru forme încastate în el: spațiul absolut, masa absolută, distanță absolută și viteza (o rebelă) – cu atitudine absolută.

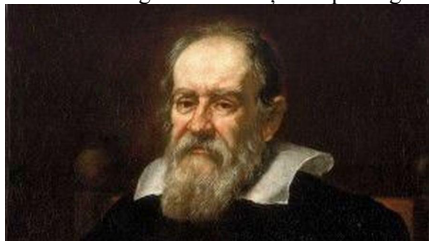
În încheiere, planeta noastră se află la discreția Timpului

absolut și dacă Dumnezeu a creat Pământul, atunci pentru acesta El a ales un Timp într-un loc din Univers, unde nimeni să nu poată interveni în creația Sa și totodată, atât spațiul să-i fie potrivit, cât mai ales Timpul – un Timp absolut creat tot de Dumnezeu, ca toate să se înfăptuiască după Voia Sa! Mai trebuie spus, faptul că existând totuși un timp finit pentru Pământ în acest **timp absolut**, aceste lucruri care se petrec astăzi (a.c.; secolul xxi), aici pentru pământeni - vor lua sfârșit, în sensul că **circumstanțele** în care se află acum planeta Pământ dar și locuitorii acesteia, se vor sfârși. Așadar, planeta Pământ se află în spațiul și Timpul potrivite, cu distanță și viteză absolute, pentru evoluția umană!

Autorul,
București, 04 februarie 2016

COMPENDIU BIOGRAFIC

Galileo Galilei (15 februarie 1564 - 8 ianuarie 1642) - matematician, fizician, astronom și filosof italian, susținător al teoriei lui Nicolaus Copernicus (teoria presupunea punerea Soarelui în centrul Universului cu planetele pe orbite circulare). Invențiile lui Galilei sunt: rigla de calcul și compasul geometric [1]. Luneta (telescopul primitiv) deși a

fost inventată în anul 1608 de un producător de ochelari din Olanda - Hans Lippershey, Galilei a perfecționat luneta iar în anul 1609, a făcut un telescop [2] care putea mări obiectele de trei ori. Un mai târziu, Galilei a creat un telescop care putea mări de douăzeci de ori, acesta ajutându-l să privească luna, să descopere patru sateliți ai lui Jupiter, să observe o

supernovă și să verifice fazele planetei Venus [3]. Totodată, Galilei a descoperit cu ajutorul telescopului că Pământul se învârt în jurul Soarelui, după sistemul lui Copernic, care prevede că atât Pământul cât și celelalte planete se învârt în jurul Soarelui [4]. Datorită fizicianului, mecanica a devenit știință și tot Galilei a descoperit: „legea inerției“, „legea căderii corpurilor“ și „legea compunerii mișcării“ [5].

Capodopera „*Dialog despre cele două sisteme planetare principale*“ publicată la Florența în 1632, care a fost axată pe analiza critică a sistemului geocentric al lui Ptolemeu și a sistemului heliocentric al lui Copernicus, i-a adus multă suferință. Lucrarea deși a fost un mare succes, Inchiziția (autoritatea Bisericii Catolice) l-a torturat și înmormântat la Roma, iar lucrarea i-a fost interzisă [6]. Inchiziția pedepsea ereticii, astfel pentru a nu sfârși ca aceștia, speriat, bătrân, torturat, bolnav și umilit - a fost silit să-și retragă ideile despre sistemul solar pentru a rămâne în viață [6]. După eliberare și arestat la domiciliu, orbește și moare în anul 1642 [6]. În mod interesant, ca o continuare a muncii sale, în același an (1642) se naște Isaac Newton.

În anul 1992, Papa Ioan Paul al II-lea (arhiepiscop polonez la Cracovia) a recunoscut după 350 de ani că Galilei a fost pedepsit pe nedrept și că el a avut dreptate: „*Pământul se mișcă*“ [7].

În memoriam

Muzeul Galileo;

Proiectul Galileo (The Galileo Project);

Sonda spațială Galileo;

Stradă în Paris - Rue Galilée (=Galileo) (Arondismenul 16) [8].

Bibliografie

[1][5][6][8] O'Connor J. J., Robertson E. F., *Galileo Galilei*, University of St. Andrews, School of Mathematics and Statistics, Scoția,

<http://www-history.mcs.st-and.ac.uk/Biographies/Galileo.html>.

[2] Muzeul Galileo Galilei, <http://galileo.imss.firenze.it/museo/b/egalilg.html>.

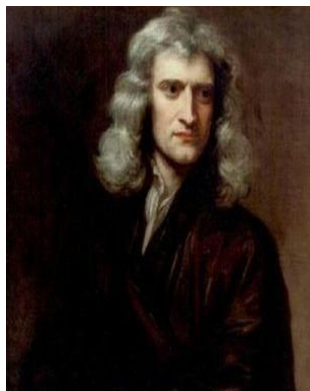
[3][4] Galileo Project, http://galileo.rice.edu/bio/narrative_6.html.

[7] Boris Crăciun, Daniela Costin, *Faimoșii inventatori și descoperirile lor epocale*, Tip. Multiprint, Iași, 2005.

Imagine Galileo Galilei: <http://www.nostraitalia.it/en/galileo-galilei-e-il-periodo-pado-vano/>.

Isaac Newton (25 decembrie 1642 – 31 martie 1727) - fizician și savant englez, a adus contribuții științifice importante precum: formularea principiilor mecanicii clasice, introducerea calculului diferențial, studii asupra naturii luminii, a unor instrumente optice și descoperirea legii atracției universale [3]. Newton s-a născut prematur, bolnav și slab, cu șanse foarte mici de supraviețuire [3]; după ce mama lui s-a recăsătorit, Isaac a fost dat spre creștere în grija bunicilor [3].

A publicat în anul 1687 „*Philosophiae Naturalis Principia Mathematica*“ („Principiile matematice ale filosofiei naturale“) având ca subiecte, studierea forței și mișcării. Lucrarea a avut un mare succes, făcând un pas important în revoluția științifică. În anul 1704, Newton a publicat „*Opticks*“ [2]. Legile mișcării ale lui Newton [1] sunt valabile și astăzi, respectiv:

„1. Atâta timp cât nu i se aplică nici o forță, orice corp care stă va rămâne în repaus și orice corp în mișcare își va continua mișcarea rectilinie cu o viteză constantă.

2. Viteza cu care un corp staționar se deplasează din poziția de repaus sau măsura în care un corp aflat în mișcare deviază față de traiectoria rectilinie depinde de masa corpului și de forța care i se aplică.

3. Pentru fiecare acțiune există o reacțiune egală și de sens opus“ [1].

Newton și-a dedicat cercetărilor alchimice o mare parte din timp în ultima parte a vieții sale [8]. Moare la 31 martie 1727 și este înmormântat la Westminster Abbey [2]. După moartea sa, mormântul său a fost mutat. În timpul exhumării, s-a descoperit că Newton a avut cantități masive de mercur în corpul său, probabil datorate preocupărilor sale pentru alchimie [9]. Gale E. Christianson spune că „nu există nici o îndoială că Newton se considera un ales special pentru a redescoperi și extinde vechea înțelepciune, devenind astfel unul dintre puținii din fiecare generație atât de binecuvântat“ [4].

In memoriam

Institutul Isaac Newton pentru Științe Matematice;

Proiectul Newton (The Newton Project), Anglia [5];

Proiectul Newton (The Newton Project), Canada [6];

O stradă în Paris îi poartă numele, Rue Newton (Arondismentul 16) [7].

Bibliografie

[1] Flynn Mike, 2008, *Infinitul în buzunarul tău*, Editura Semne, București, pag. 64.

[2][7] O'Connor J. J., Robertson E. F., *Sir Isaac Newton*, University of St. Andrews, School of Mathematics and Statistic, Scoția, <http://www-groups.dcs.st-and.ac.uk/~history/Biographies/Newton.html>.

[3] Biography.com Editors, *Isaac Newton Biography*, A&E Television Networks, The Biography.com website, <http://www.biography.com/people/isaac-newton-9422656>.

[4] Christianson Gale E., 1996, *Isaac Newton: And the Scientific Revolution*, Oxford University Press, Inc., New York.

[5] The Newton Project, Anglia, <http://www.newtonproject.sussex.ac.uk/prism.php?id=1>.

[6] The Newton Project Canada, (<http://isaacnewton.ca/>).

[8][9] Westfall, R. S. *Never at Rest: A Biography of Isaac Newton*. New York: Cambridge University Press, 1988.

Imagine Isaac Newton: www.biography.com/people/isaac-newton-9422656.

Henri Jules Poincaré (29 aprilie 1854 – 17 iulie 1912) - fizician, matematician și filosof francez; a fost membru de onoare al unui număr mare de societăți științifice din întreaga lume, printre care și membru al Academiei Române [1]. Poincaré a

discutat în două lucrări ale sale despre „*principiul mișcării relative*” în anul 1900 [2] și în anul 1904 „*principiul relativității*”. [3]. Cele mai importante lucrări ale lui Poincaré sunt trei volume, publicate în anul 1902 [4]: „*Le Science et l'Hypothèse*”; „*La Valeur de la Science*”; „*Science et Méthode*”. O altă lucrare reprezentativă a lui Poincaré este: „*Les méthodes nouvelles de la Mécanique Celeste, Les Méthodes nouvelles*” [5].

Poincaré în lucrarea sa *Știință și ipoteze* spune că: „*adevărurile matematice sunt derivate din câteva propoziții evidente, de un lanț perfect de raționamente; acestea sunt impuse nu numai de noi, ci și de Natura*

însăși.” [6]. La un concurs internațional de matematică la Stockholm, organizat de către regele Oscar al-II-lea, Poincaré a luat medalia de aur în 1889 pentru un celebru memoriu în ceea ce privește stabilitatea sistemului solar [7]. Henri Poincaré a coordonat două teze de doctorat a doi doctoranzi remarcabili la Universitatea din Paris: Louis Bachelier (1900) și Dimitrie Pompeiu (1905) [8].

Pentru contribuțiile sale în știință, Henri Poincaré a primit cele mai mari onoruri, fiind considerat de altfel, un adevărat geniu [9]. A fost ales la Academia de Științe în 1887 [9]. Cele cinci secțiuni ale Academiei (geometria, mecanica, fizica, geografia și secțiunile de navigare), datorită extinselor cercetări ale sale, au dus la alegerea sa ca fiind singurul membru pentru fiecare secțiune iar în 1906 a fost ales președinte al Academiei [10]. În 1908 a fost ales la Academia Franceză și director în anul morții sale, 1912. Poincaré a mai fost de asemenea, făcut Cavaler al Legiunii de Onoare [10].

În memoriam

Institutul „Henri Poincaré”;

Revista științifică de Fizică și Astronomie „*Annales Henri Poincaré*” („*Analele Henri Poincaré*”);

Premiul „Henri Poincaré”;

O stradă în Paris îi poartă numele - Rue Henri Poincaré (Arondismentul 20) [10].

Bibliografie

[1][4][5][7] Haret Spiru C., 1912, *Henri Poincaré*, Extras din Analele Academiei Române, Seria II: - Tom XXXV. Memoriile Secțiunii Științifice, Biblioteca Academiei Române. pag. 3, 9 (49), 5 (45), 6 (46).

[2] Poincaré, H. (1900), „*La théorie de Lorentz et le principe de réaction*”, *Archives néerlandaises des sciences exactes et naturelles* 5: 252–278.

[3] Poincaré, H. (1900), „*Les relations entre la physique expérimentale et la physique mathématique*”, *Revue générale des sciences pures et appliquées* 11: 1163–1175. Reprinted in "Science and Hypothesis", Ch. 9–10.

[6] Poincaré Henri Jules, 1905, *Science and hypothesis*, The Walter Scott Publishing Co, LTD, New York, p.16.

[8] Mathematics Genealogy Project North Dakota State University. Retrieved April 2008.

[9][10] O'Connor J. J., Robertson E. F., *Henri Jules Poincaré*, University of St. Andrews, School of Mathematics and Statistics, Scoția,

<http://www-history.mcs.st-and.ac.uk/~history/Biographies/Poincare.html>. 09.2015.

Imagine Henri Poincaré: <http://www.annales.org/archives/x/poincare.html>.

Dragomir Hurmuzescu (13 martie 1865 - 31 mai 1954) a fost fizician și inventator român, membru al Academiei Române și a altor foruri științifice românești și străine [1]. La 28 aprilie 1896 a susținut teza de doctorat cu titlul: *Sur une nouvelle détermination v entre les unités électrostatique et électromagnetique* [1] („Determinarea

constantei electrodinamice v, ca raport dintre unitățile electrostatice și electromagnetice”), teză care a fost publicată la Paris, în același an [1]. Hurmuzescu a atras atenția la acea vreme cu o realizare prin proiectarea pentru determinarea obținerii unei tensiuni de peste 2000 V, construind astfel un dinam cu patru induși fixați pe același arbore, realizare ce a făcut parte din lucrarea sa de doctorat [1]. Fizicianul Hurmuzescu a avut numeroase descoperiri, iar o parte dintre acestea sunt: dielectrina (se folosește în producerea electroscoapelor, fiind un bun izolator pe bază de sulf și parafină), dinamul cu voltaj mare și un electroscoap care de altfel, îi poartă numele -

electroscopul Hurmuzescu, sub îndrumarea marelui fizician Gabriel Lippman [2]. În anul 1899, soții Curie au folosit acest electroscoap în primele experiențe asupra radiului [2] dar și de către fizicianul francez Henri Becquerel (și împreună cu fizicienii Marie și Pierre Curie) în cercetări de radioactivitate, distinse de altfel cu premiul Nobel [2][3][4]. Societatea Română de Radiodifuziune (Societatea de Difuziune Radiotelefonică din România), în anul 1922, a început să funcționeze sub îndrumarea marelui savant, devenit președintele Societății [5]. Discursul președintelui Societății, Dragomir Hurmuzescu - a avut loc la data de 1 noiembrie 1928, când s-a difuzat în eter prima emisiune cu enunțul: *Alo, alo, aici Radio București* [5]. Dragomir Hurmuzescu este considerat părintele învățământului electrotehnic, înființând Institutul Electrotehnic de la Iași (1910-1913) și cel de la București; de asemenea, a avut numeroase contribuții în educație [6]. Fiind o mare personalitate în domeniile științei și tehnicii românești, la propunerea UNESCO, Ziua Mondială a Radioului este celebrată începând din anul 2012, la data de 13 martie, dată la care s-a născut marele savant – Dragomir Hurmuzescu [6].

În memoriam

Premiul Dragomir Hurmuzescu al Academiei Române (Secția de științe fizice);

Concursul național studențesc de fizică „Dragomir Hurmuzescu”;

Premiul profesional, diploma și medalia „Dragomir Hurmuzescu” – CNR-CEI 1994;

Colegiul Tehnic Energetic „Dragomir Hurmuzescu” – Deva;

Liceul Tehnologic „Dragomir Hurmuzescu” – Medgidia;

Grupul școlar „Dragomir Hurmuzescu” – București;

O stradă din București îi poartă numele – Strada Dragomir Hurmuzescu.

Bibliografie

[1] Enciclopedia României, http://enciclopediaromaniei.ro/wiki/Dragomir_Hurmuzescu.

[2] [5] Facultatea de Fizică Iași, Universitatea „Al. Ioan Cuza.

http://www.phys.uaic.ro/dragomir-hurmuzescu_l631_p0.html.

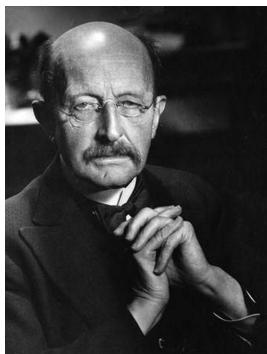
[3] Universitatea din Iași, 1863-1985, extras, fișă: [http://D:/My%20Documents/Downloads/Dragomir-M-HURMUZESCU-1865-1954%20\(1\).pdf](http://D:/My%20Documents/Downloads/Dragomir-M-HURMUZESCU-1865-1954%20(1).pdf).

[4] *"Henri Becquerel - Biographical"*. Nobelprize.org. Nobel Media AB 2014. Web. 24 Aug 2015. <http://www.nobelprize.org/nobel_prizes/physics/laureates/1903/becquerel-bio.html>.

[6] Dragomir Hurmuzescu, http://www.stefania-maracineanu.ro/mvstrsm/DragomirHurmuzescu/_start0.html. 09.2015.

Imagine Dragomir Hurmuzescu: <http://www.phys.uaic.ro>.

Max Karl Ernst Ludwig Planck (23 aprilie 1858 – 04 octombrie 1947) – fizician german. De timpuriu, Planck a lucrat pe tema termodinamicii [1]. Procesele de radiații i-au stârnit interesul și el a arătat că acestea au fost luate în considerare ca electromagnetice în natură [1]. Teoria cuantică publicată în *Annalen der*

Physik, l-a propulsat în lumea academică ajutându-l să fie cunoscut [2]. De asemenea, Planck a fost capabil de a deduce relația dintre energie și frecvența de radiații [1]. Planck (1900) definește ideea potrivit căreia energia emisă de un rezonator poate lua doar valori discrete sau cuante [2]. A publicat lucrări pe entropie, termoelectricitate și pe teoria soluțiilor diluate [2]. Planck a luat premiul Nobel în anul 1918 și a fost ales membru extern al Societății Regale în 1926 (04 Octombrie 1947 Membru Extern 29/04/1926), primind Medalia Copley în 1928 [3]. Planck a scris două cărți: *Thermodynamik (Termodinamica)* în anul 1897 și *Theorie der Wärmestrahlung (Teoria radiației termice)* în 1906 [4].

În Memoriam

Instituții pe diferite domenii precum: Biologie și Medicină; Chimie, Fizică și Tehnologie; Științe Umaniste și Sociale - îi poartă numele. Câteva dintre acestea sunt [5]:

Institutul Max Planck pentru Știința luminii în Erlangen, Germania;
 Institutul Max Planck pentru Fizica Sistemelor Complexe în Dresda, Germania;
 Institutul Max Planck pentru Structura și Dinamica Materiei în Hamburg, Germania;
 Institutul Max Planck pentru Fizică în München, Germania;
 Institutul Max Planck pentru Astrofizică în Garching, Germania;
 Institutul Max Planck pentru Astronomie în Heidelberg, Germania;
 Institutul Max Planck pentru Cercetarea Sistemului Solar în Göttingen, Germania;
 Institutul Max Planck pentru Meteorologie în Hamburg, Germania;
 Institutul Max Planck pentru Matematici în Bonn, Germania;
 Institutul Max Planck în Florența, Italia;
 Unitatea cercetării Max Planck pentru Neurogenetică în Frankfurt am Main, Germania;
 Institutul Max Planck al Neurologiei în Martinsried, Germania;
 Institutul Max Planck pentru Medicină Experimentală în Göttingen, Germania;
 Institutul Max Planck pentru Cercetarea Metabolismului în Köln, Germania;
 Institutul Max Planck pentru Cercetare Medicală în Heidelberg, Germania;
 Institutul Max Planck pentru Infecție Biologică în Berlin, Germania;
 Institutul Max Planck al Imunologiei și Epigeneticii în Freiburg, Germania;
 Institutul Max Planck pentru Microbiologie Marină în Bremen, Germania;
 Institutul Max Planck pentru Matematici în Științe în Leipzig, Germania;
 Institutul Max Planck pentru Ornitologie în Radolfzell, Germania;
 Institutul Max Planck pentru Ornitologie în Seewiesen, Germania.

Bibliografie

- [1] [2] [4] "*Max Planck - Biographical*". Nobelprize.org. Nobel Media AB 2014. Web. 25 Aug 2015. http://www.nobelprize.org_prizes/physics/laureates/1918/planck-bio.html.
- [3] The Royal Society, Anglia, http://royalsociety.org/~media/Royal_Society_Content/about-us/fellowship/Fellows1660-2007.pdf. p.284.
- [5] Max Planck Institutes, Germania, <http://www.mpg.de/institutes>.
 Imagine Max Planck, Max-Planck Gesellschaft,
<https://www.mpg.de/8241506/max-planck-mpg>.

Hendrik Antoon Lorentz (18 iulie 1853 – 04 februarie 1928) a fost fizician olandez, născut în Arnhem, Olanda [1]. În 1892 și 1895 Lorentz a lucrat pe descrierea fenomenelor electromagnetice (propagarea luminii) în cadre de referință care se mișcă în raport cu eterul luminifer [2][3]. Lorentz a propus că undele luminoase au fost cauzate de oscilații de o sarcină electrică în atom [4]. Munca sa în domeniul fizicii a fost largă în domeniul de aplicare, dar scopul lui a fost de a construi o singură teorie pentru a explica relația dintre electricitate, magnetism și lumină [5]. Fizicianul Lorentz a dezvoltat teoria sa matematică a electronului pentru care a primit Premiul Nobel în 1902. Premiul Nobel a fost acordat în comun Lorentz și Pieter Zeeman, un student al lui Lorentz [6]. Pentru munca sa remarcabilă, Lorentz a primit un număr mare de onoruri [6]. A fost ales membru al Societății Regale în 1905 (18 iulie 1853 - 04 Februarie 1928 Membru Extern, 11/05/1905) [7]. Societatea a acordat fizicianului Lorentz - Medalia de Rumford în 1908 și Medalia Copley lor în 1918 [8]. Lorentz a rafinat teoria electromagnetică a lui Maxwell în teza sa de doctorat: *Teoria reflecției și refracției luminii*, prezentată în 1875. El a fost numit profesor de fizică matematică la Universitatea din Leiden în 1878, iar în anul 1912 s-a retras. Deși Lorentz a fost numit director de cercetare la Institutul Teyler din Haarlem, el a păstrat o poziție de onoare la Leiden, în cazul în care a continuat să țină prelegeri [9]. Lorentz este renumit de asemenea pentru munca sa cu privire la contracția FitzGerald-Lorentz, care este o contracție în lungime a unui obiect la viteze relativiste. Transformările Lorentz au fost introduse în 1904 [10].

În memoriam

Centrul Lorentz, <http://www.lorentzcenter.nl/>. Ultima accesare: 12.01.2016.

Medalia Lorentz, Academia Regală Olandeză de Arte și Știință, <https://www.knaw.nl/en>. Accesare sait: 12.01.2016.

Institutul Lorentz de Fizică Teoretică, <http://www.lorentz.leidenuniv.nl/>. 12.01.2016.

Bibliografie

[1] [6] "*Hendrik A. Lorentz - Biographical*". Nobelprize.org. Nobel Media AB 2014. Web. 25 Aug 2015. <http://www.nobelprize.org/nobel_prizes/physics/laureates/1902/lorentz-bio.html>.

[2] Lorentz, Hendrik Antoon (1892), "*La Théorie électromagnétique de Maxwell et son application aux corps mouvants on Internet Archive*", Archives néerlandaises des sciences exactes et naturelles 25: 363–552.

[3] Lorentz, Hendrik Antoon (1895), *Versuch einer Theorie der electrischen und optischen Erscheinungen in bewegten Körpern*, Leiden: E.J. Brill.

[4] [9] [10] O'Connor J J, Robertson E F, *Hendrik Antoon Lorentz*, University of St. Andrews, School of Mathematics and Statistics, Scoția, <http://www-groups.dcs.st-and.ac.uk/history/Biographies/Lorentz.html>.

[5] The Editors of Encyclopaedia Britannica, *Hendrik Antoon Lorentz- Dutch physicist*, <http://www.britannica.com/biography/Hendrik-Antoon-Lorentz>.

[7] [8] The Royal Society, Anglia, https://royalsociety.org/~media/Royal_Society_Content/about-us/fellows/Fellows1660-2007.pdf. p.222.

Imaginea Hendrik A. Lorentz; "Hendrik A. Lorentz – Biographical". Nobelprize.org. Nobel Media AB 2014. Web. 25 Aug 2015.

<http://www.nobelprize.org/nobel_prizes/physics/laureates/1902/lorentz-bio.html>.

Timpul

*Scurge-te lin, timpul meu,
Dă-mi un răgaz să mă adun;
Urmează să decid ce vreau
Iar tu-mi poți fi, un sfetnic bun!*

*Dar vreau să cred că eu cunosc
De ce-am venit pe acest Pământ,
Să-mi fac din propria-mi viață, un scop
Pe culmi înalte, cu spor eu să ajung!*

*Oricum mereu te am în gând
Tot ce e bun, viu și frumos,
Pășind ușor sau alergând,
Ești timp în tot, și-n al meu folos!*

*Încolo, încioace viața-i plină,
Din belșug cu bune, rele
Printr-un astru de lumină
Un timp, destinu-i hotărât în cele.*

*Într-un moment din viața scursă,
Simțind că scopu-i fericirea
Doresc să fie veșnică parcursă
Într-al tău timp infinit, aieva!*

*Ești drumul meu, fluid celest,
Rămân cu tine aici, pe un câmp menit
Pământ - un dar dumnezeiesc,
Ca apoi, să mergem către infinit!*

Bibliografie

Autori cărți

1. **Academia** Română, Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan“, 1998, *Dicționarul explicativ al limbii române, ediția a II-a* (DELR), Ed. Univers Enciclopedic.
2. **Autor:** Colectiv, 1955-1957, *Dicționarul limbii române literare contemporane*, DLRLC, Ed. Academiei, București.
3. **Bartocci**, Umberto, 1999, Albert Einstein e Olinto De Pretto: „*La Vera Storia Della Formula Più Famosa Del Mondo*“ (în italiană), Ed. Andromeda, Bologna.
4. **Bârsan** A., 1968, *Mic atlas geografic, ediția a doua*, Ed. „Științifică“, București. pag. 21.
5. **Blass**, Claudia, 2014, *Vizibilitatea corpurilor subtile ale ființelor*, Ed. CreateSpace Independent Publishing Platform, pag. 69, 91.
6. **Blass**, Claudia, în curs de apariție.
7. **Bocan**, Cristian, 2007, *Mic atlas al Universului*, Ed. Sinapsis, Cluj-Napoca.
8. **Cătrună** Liliana, Cătrună Gheorghe-Mandizu, 2006, *Lumea în care trăim*, Ed. Coresi, București.
9. **Christianson** Gale E., 1996, *Isaac Newton: And the Scientific Revolution*, Oxford University Press, Inc., New York.
10. **Crăciun**, Boris, **Costin**, Daniela, 2005, *Faimoșii inventatori și descoperirile lor epocale*, Tipografia Multiprint, Iași.
11. **Crowell**, Benjamin, 2007, *Conceptual Physics*, (rev. 27.12.2009), Ed. Lightandmatter.Com, citat după articolul: *Relativitatea. Paradoxul gemenilor*, 23 ianuarie 2010, <http://scientia.ro/fizica/78-teoria-relativitatii/676-relativitatea-6-cum-functioneaza-paradoxul-gemenilor.html>, ult. accesare: 22.10.2015.
12. **Dima**, Eugenia, **Gobeț**, Doina, **Manea**, Laura, **Dănilă**, Elena, **Dima**, Gabriela E., **Dănilă**, Andrei, **Botoșineanu**, Luminița, 2007, *Dicționar explicativ ilustrat al limbii române* (DEXI), Ed. Gunivas& Arc, Chișinău.
13. **Dragomir**, Basarab-Petru, 2002, *Geologie fizică*, Ed. Universității din București, pag. 56.
14. **Einstein**, Albert, 1957, *Teoria relativității pe înțelesul tuturor*, Ed. Humanitas, București, pag. 50.
15. **Flynn**, Mike, 2008, *Infinitul în buzunarul tău – Peste 3.000 de teoreme, informații și formule*, Ed. „Semne“, București, pag. 34, 64, 136.
16. **Goga**, Nicu, 2010, *Carte de astronomie*, Editura Revers, Craiova,

pag. 34, 92, 73-75.

17. Hansen, William, 2005, *Classical Mythology: A Guide to the Mythical World of the Greeks and Romans* (Mitologie clasică: un ghid al lumii mistice a grecilor și romanilor), Oxford University Press, p. 182.

18. Haret, Spiru C., 1912, Henri Poincaré, Extras din Analele Academiei Române, Seria II: - Tom XXXV. Memoriile Secțiunii Științifice, Biblioteca Academiei Române. pag.3, 9(49), 5(45), 6(46).

https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/c/cd/Spiru_C._Haret_-_Henri_Poincare.pdf. Ult. accesare: 01.01.2015.

19. Heidinger, Karl A., 2011, *Necompatibilitatea Teoriilor lui Einstein*, Ed. Universității de Nord, Baia-Mare.

20. Hooijberg, Maarten, 1997, *Practical Geodesy: Using Computers*, Ed. Springer-Verlag Berlin Heilderberg.

21. Hurn, J., 1989, *GPS. A Guide to the Next Utility*, Ed. Trimble Navigation Ltd, Sunnyvale, USA, 76 p.

22. Litera Internațional, 2002, *Noul Dicționar al Limbii Române* (NDLR), Editura Litera Internațional.

23. Luca, Dumitru, Stan, Cristina, 2007, *Mecanică clasică*, Universitatea Al. I. Cuza Iași, Universitatea Politehnică București, pag. 224, 249.

24. Lungu Alexandru, **Volontir** Nina, **Boian** Ilie, 2003, *Geografia fizică generală, manual pentru clasa a X-a*, Chișinău: Litera, Tipogr. Ed. Universul, pag. 14, 15.

25. Mackie, John Milton, 1845, *The Life of Godfrey William von Leibnitz*, Boston: Gould, Kendall and Lincoln Publisher. Full text, Google Books. <https://archive.org/details/lifegodfreywill00guhrgoog>. Ult. accesare: 30.10.2015.

26. Maftai, Gheorghe, **Gottlieb**, I., **Mociuțchi**, Cleopatra, **Mazilu**, Irina, **Mazilu**, D.A., 2001, *Teorii fundamentale ale secolului XX, vol. I, Teoria relativității restrânse*, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza” Iași.

27. Marcu, Florin, **Maneca**, Constant, 1986, *Dicționar de neologisme* (DN), Editura Academiei.

28. Matei, Horia, 2001, *Enigmele Terrei, vol. II, ediție definitivă*, Ed. Saeculum I. O. și Ed. Vestala, București, pag. 124-125, 131-132.

29. Newton, Isaac (1704), *Opticks*, p. CVX, (reprinted by Dover Publications Inc., New York, (1952).

30. Newton, Sir Isaac, 1687, *The Mathematical Principles of Natural Philosophy. Book III*, pag. 504, Published by Daniel Adee, New-York, 1846.

31. Newton, Isaac, (1687), ediția a III-a, *Principiile matematice ale filozofiei naturale*, 1956, Editura Academiei Republicii Populare Române, trad. Victor Marian, pag. 31 (37), 42 (48).

32. Paler, Octavian, 2001, *Deșertul pentru totdeauna*, Ed. Albatros,

București, pag. 170.

33. Pețu, Paraschiv, **Torja**, Ionel, 2011, *În constelația numelui*, Ed. Detectiv, București, pag. 22-23.

34. Piticaru, Ilie, 1941, *Teoria evoluției spirituale*, Tiparul „Cartea Românească”, București, pag. 35, 685.

35. Resnick, R., **Halliday**, R., (1992), *Basic Concepts in Relativity*, (New York, Macmillan).

36. Roche, John, 1990, *Physicists look back: Studies in the History of Physics (Fizicienii privesc înapoi: Studiu în Istoria Fizicii)*, Ed. Adam Hilger, New York. pag. 121.

37. Sfetcu, Nicolae, 2014, *Fizica simplificată, ediția a doua (revăzută și îmbunătățită)*, Ed. CreateSpace Independent Publishing Platform, pag. 9, 41.

38. Swedenborg, Emanuel (1734), "*De Simplici Mundi vel Puncto Naturali*", *Principia Rerum Naturalia* (in Latin), Leipzig, p. 32.

39. Swedenborg, Emanuel (1845), *The Principia; or The First Principles of Natural Things*, Translated by Augustus Clissold, London: W. Newbery, pp. 55–57.

40. Șăineanu, Lazăr, 1929, *Dicționar universal al limbei române, ediția a VI-a*, Ed. „Scrisul românesc” S.A.

41. Țițeica, Radu, 1967, *Dicționarul Politehnic*, Ed. Tehnică, București.

42. Ureche, Vasile, 1982, „*Universul*”, vol. I, Ed. Dacia, pag. 243.

43. Vass, Gheorghe, 2005, *Bazele astronomiei, note de curs*, pag. 136.

44. Vrejoiu, Constantin, 1987, *Electrodinamică și teoria relativității*, Litografia Universității București.

45. Vulcănescu, Ion D., 2011, *Sunt cel ce sunt*, Ed. Mica Valahie, București, pag. 101, 104.

46. Westfall, R. S., 1988, *Never at Rest: A Biography of Isaac Newton*. New York: Cambridge University Press.

Autori articole

47. Aslakson C. I., *Velocity of electromagnetic waves*, Nature 164, 711-712 (1949).

48. Auffray J.P. (1999): *Einstein et Poincaré*, Le Pommier-Fayard, 301 p.

49. Bergstrand, L.E., *A preliminary determination of the velocity of light*, Arkiv For Matematik Astronomi Och Fysik, A36, No.20, 1-11, 1949.

50. Boyer C. B., *Early Estimates of the Velocity of Light*, Isis, 33, 1 (1941).

51. Brown G. Burniston., 1967, *What is wrong with relativity?*, Bulletin

of the Institute of Physics and Physical Society, Vol. 18 (March, 1967), pag. 71-77. http://www.worldsci.org/pdf/abstracts/abstracts_279.pdf. Ultima accesare: 09.2015.

52. Cohen, I. B., *Ræmer and the first determination of the velocity of light*, Isis, 31, 2 (1940).

53. Einstein, Albert, 1905, *Zur Elektrodynamik bewegter Körper* (în germană), Annalen der Physik.17:891.

54. Fizeau, Hippolyte - Louis, *Sur une experience relative a la vitesse de propogation de la lumiere*, Comptes Rendus, 29, 90-92, 132, 1849.

55. Foucault, J. Léon, *Determination experimentale de la vitesse de la lumiere: parallaxe du Soleil*, Comptes Rendus, 55, 501-503, 792-796, 1862.

56. Giovaninni Daniel, **Romero** Jacqueline, **Potoček** Václav, **Ferenczi** Gergely, **Speirits** Fiona, **Barnett** Stephen M., **Faccio** Daniele, **Padgett** Miles J., 2014, *Photons that travel in free space slower than the speed of light*, Cornell University Library, Physics>Optics,arXiv:1411.3987.[physics.optics], Ultima accesare: 30.10.2015.

57. Hasenöhrl, Fritz , 1904, Wien, Sitzungen IIA, 113, 1039.

58. Hasenöhrl, Fritz, 1905, Ann. der Physik, 16, 589.

59. Hurmuzescu, Dragomir, *Nouvelle determination du rapport c entre les unites electrostatiques et electromagnetiques*, Annales de Chimie et de Physique, Vol. X, p. 433, 1897.

60. Iancu, Ștefan, 2002, *Spațiul, timpul și știința integrativă*, Revista Noema vol. 1, Nr.1., pag. 3-5,14-15.

61. Langevin, P. (1911), *"The evolution of space and time"*, Scientia X: 31–54 (translated by J. B. Sykes, 1973).

62. Lorentz, Hendrik Antoon (1892), *"La Théorie electromagnétique de Maxwell et son application aux corps mouvants on „Internet Archive“*, Archives néerlandaises des sciences exactes et naturelles 25: 363–552.

63. Lorentz, Hendrik Antoon (1895), *Versuch einer Theorie der electrischen und optischen Erscheinungen in bewegten Körpern*, Leiden: E.J. Brill.

64. Ohrl H. and Wien F. Sitzungen, 1904. F. Ann. der Phys. IIA, 113, pp. 1039.

65. Ohrl H., 1905. F. Ann. der Phys. 16, pp. 589.

66. Osiceanu, Petre, 2010, *Eminescu și concepte fundamentale ale fizicii moderne: Timp, Spațiu, Univers*, Institutul de Chimie Fizică „Ilie Murgulescu“, pag.10.

67. Planck, Max, 1907, Sitz. der preuss, Akad. Wiss, Physik. Math. Klasse. 13 (June).

68. Planck, Max, 1908, Ann. Phys.26,1.

69. Poincaré Henri, 1900, „*La théorie de Lorentz et le principe de réac*

tion“, Archives néerlandaises des sciences exactes et naturelles 5: 252–278.

70. Poincaré, Henri, 1900, „*Les relations entre la physique expérimentale et la physique mathématique*“, Revue générale des sciences pures et appliquées 11: 1163–1175. Reprinted in "Science and Hypothesis", Ch. 9–10.

71. Poincaré, Jules Henri, 1900, „*The Theory of Lorentz and the Principle of Reaction*“ Arch. néerland. sci. 2, 5, 232.

72. Poincaré Jules Henri, In Boscha 1900:252.

73. Poincaré, H., „*L'état actuel et l'avenir de la physique mathématique*“, Congress of Arts and Sciences, St. Louis, Sept. 24, 1904; first published in full in La Revue des Idées, 80, Nov. 15, 1904.

74. Poincaré, Henri Jules, 1905, *Science and hypothesis*, The Walter Scott Publishing Co, LTD, New York, p.16.

75. Preston, S. T. *Physics of the Ether*, E. & F. N. Spon, London, (1875).

76. Pretto, Olinto de (1904), „*Ipotesi dell'etere nella vita dell'universo*“ (în italiană), Reale Istituto Veneto di Scienze, Lettere ed Arti, Feb. 1904, tomo LXIII, parte II, pp 439-500.

77. Scarborough Trent, Williamson Ben, *The Speed of Light: Historical Perspective and Experimental Findings*, <https://www.lagrange.edu/resources/pdf/citations08/THESPEEDOFLIGHT.pdf>. pag. 185. 30.09.2015.

78. Schlegel Kristian, Füllekrug Martin, 2002, „50 Jahre Schumann-Resonanzen“, Physik in unserer Zeit, 33(6), 256-261.

79. Schöldström, R., „*Determination of Light Velocity on the Öland Base Line 1955*“ (Issued by AGA, Stockholm (Lidingö)), citat după Nature 177, 618 - 619 (31 March 1956); doi:10.1038/177618a0.

80. N. D. Tyson, Speed Limit, Natural History, 114, 1 (2005).

Autori articole internet

81. Alexandrescu, Harald, *Pluto sau Pluton?*, Observatorul Astronomic „Amiral Urseanu“- București, ult. accesare: 20.10.2015. www.astro-urseanu.ro.

82. Bizouard, Christian, 2004, $E = mc^2$ l'équation de Poincaré, Einstein et Planck, Observatoire de Paris, département "Systèmes de Références Temps-Espace", (în franceză), <http://www.anales.org/archives/x/poincaBizouard.pdf>. Ultima accesare: 30.09.2015.

83. Cheta, Manuel, 27 Mai 2013, *Câteva lucruri mai puțin știute despre ISS*, <http://tehnocultura.ro/2013/05/27/cateva-lucruri-mai-putin-stiute-des-re-iss/>, ult. accesare: 12. 01. 2016.

84. Fears, J. „*Augustus.*“ *Encyclopedia of Religion*. Gale. 2005.

HighBeam Research. 17 Oct. 2015 <<http://www.highbeam.com>>.

85. Heidinger, Karl A., 2013, *Teoriile lui Einstein realitate sau ficțiune științifică*, Știința-tehnica, Bistrita News. Ult. accesare: 22.10.2015.

<http://www.bistritanews.ro/index.php?mod=article&cat=39&article=8104>.

86. Ganțolea, Eugen, 25 iulie 2011, *Dilatarea temporală. Con tracția lungimii. Teoria relativității*, www.agoracrestina.ro. Ult. accesare: 22.12.2015.

87. Ganțolea, Eugen, 11 aprilie 2012, *Cosmologie – întrebări și răspunsuri*, www.crestinortodox.ro. Ultima accesare: 22.10.2015.

88. Ganțolea, Eugen, 10 iulie 2012, *Sfânta Scriptură afirmă că timpul este relativ*, www.crestinortodox.ro. Ult. accesare: 22.10.2015.

89. Crowel, Benjamin, 23 ianuarie 2010, *Relativitatea. Paradoxul gemenilor*, după cartea *Conceptual Physics*, B. Crowell, 2007. Ult. accesare: 22.10.2015. <http://www.scientia.ro/fizica/78-teoria-relativitatii/676-relativitatea-6-cum-functioneaza-paradoxul-gemenilor.html>.

90. O'Connor J. J., Robertson E. F., *Galileo Galilei*, University of St. Andrews, School of Mathematics and Statistics, Scoția. <http://www.history.mcs.st-and.ac.uk/Mathematicians/Galileo.html>. Ult. accesare: 22.10.2015.

91. O'Connor J.J., Robertson E.F., *Hendrik Antoon Lorentz*, University of St. Andrews, School of Mathematics and Statistics, Scoția. <http://www-groups.dcs.st-and.ac.uk/history/Biographies/Lorentz.html>. Ult. accesare: 22.10.2015.

92. O'Connor J. J., Robertson E. F., *Sir Isaac Newton*, University of St. Andrews, School of Mathematics and Statistics, Scoția. Ult. accesare: 09.2015. <http://www.history.mcs.st-and.ac.uk/Biographies/Newton.html>.

93. O'Connor J. J., Robertson E. F., *Jules Henri Poincaré*, University of St. Andrews, School of Mathematics and Statistics, Scoția, <http://www-groups.dcs.st-and.ac.uk/history/Biographies/Poincare.html>. Ult. accesare: 22.10.2015.

94. R.C. A. Edge, *New Determinations of the Velocity of Light*, <http://www.nature.com/nature/journal/v177/n4509/abs/177618a0.html>. Ult. accesare: 02.02.2016.

95. Redaktionen, *Stulen Formel?* 2014-11-29. Ult. accesare: 16.10.2015, <https://www.nordfront.se/stulen-formel.smr>.

96. Setterfield, Barry, Norman Trevor G., 1987, *The Atomic Constants, Light, and Time*, prepared for: Lambert T. Dolphin, Senior Research Physicist, Australia. <http://www.ldolphin.org/setterfield/report.html>. Ult. accesare: 22.10.2015.

Resurse Web

- *** **Augustus Caesar**, Roman emperor (31BC-AD14). Ult. accesare: 17.10.2015, <http://www.britishmuseum.org>.
- *** **Asociația Astronomică Astroclubul Borealis**, Cluj-Napoca. Ult. accesare: 16.10.2015, <http://borealis.astroclubul.org>.
- *** **Centrul Lorentz**, <http://www.lorentzcenter.nl/>. Ult. accesare: 12.01.2016.
- *** **Colegiul Tehnic Metalurgic – Slatina**, Catedra de Fizică. *Noțiuni de Teoria Relativității Restrânse*. <http://www.manualdefizica.ro/wp-content/uploads/2013/03/NOTIUNI-DE-TEORIA-RELATIVITATII-RESTRANSE1.pdf>, pag. 4. Ult. accesare: 22.10.2015.
- *** **Die Erdatmosphäre** (Atmosfera Pământului), <http://www.kowoma.de/gps/zusatzerklaerungen/atmosphaere.htm>. Ult. accesare: 22.10.2015.
- *** **Dragomir M. Hurmuzescu** (1865-1954), Facultatea de Fizică Iași, Universitatea „Al. Ioan Cuza“, ultima accesare: 22.10.2015, http://www.phys.uaic.ro/dragomir-hurmuzescu_l631_p0.html.
- *** **Enciclopedia României**, Dragomir Hurmuzescu, Ult. accesare: 22.10.2015. http://enciclopediaromaniei.ro/wiki/Dragomir_Hurmuzescu.
- *** **Glosario de Mitología Griega y Romana**, MysteryPlanet.com.ar, 20 ianuarie 2010, Ult. accesare: 21.10.2015. <http://mysteryplanet.com.ar/site/glosario-de-mitologia-griega-y-romana/>.
- *** **"Hendrik A. Lorentz - Biographical"**. Nobelprize.org. Nobel Media AB 2014. Web. 21 Oct 2015. <http://www.nobelprize.org/nobel_prizes/physics/laureates/1902/lorentz-bio.html>.
- *** **Hendrik Antoon Lorentz**. 2015. Encyclopædia Britannica Online. Ult. accesare: 22.10.2015, <http://www.britannica.com/biography/Hendrik-Antoon-Lorentz>.
- *** **"Henri Becquerel – Biographical"**. Nobelprize.org. Nobel Media AB 2014. Web. 24 Aug 2015. <http://www.nobelprize.org/nobel_prizes/physics/laureates/1903/becquerel-bio.html>.
- *** **Institutul Lorentz de Fizică Teoretică**, ult. accesare: 12.01.2016. <http://www.lorentz.leidenuniv.nl/>.
- *** **Karl Hans Janker**, 22 Iulie 2011, ult. accesare: 02.02.2016. http://metapedia.org/wiki/Karl_Hans_Janke.
- *** **Mathematics Genealogy Project North Dakota State University**. Retrieved April 2008. Ult. accesare: 22.10.2015, <http://genealogy.math.ndsu.nodak.edu/>.
- *** **"Max Planck - Biographical"**. Nobelprize.org. Nobel Media AB 2014. Web. 25 Aug 2015. <http://www.nobelprize.org/prizes/physics/laureates/1918/planck-bio.html>.
- *** **Max Planck Institutes**, <http://www.mpg.de/institutes>. Ult. accesare:

22.10.2015.

*** **Medalia** Lorentz, Academia Regală Olandeză de Arte și Știință. Ult. accesare: 12.01.2016, <https://www.knaw.nl/en>.

*** **Muzeul** Galileo, ult. accesare: 22.10.2015.

<http://www.museogalileo.it/en>.

*** **Observatorul** Astronomic „Amiral Vasile Urseanu“, București. Ult. accesare: 21.10.2015, www.astro-urseanu.ro.

*** **Observatorul** din Paris. Ultima accesare: 22.10.2015.

<http://www.foucault.science.gouv.fr/intro.html>.

*** **Părintele** Radiofoniei - 150 de ani de la nașterea marelui savant, Luna „Dragomir Hurmuzescu“. Ult. accesare: 22.10.2015, http://www.stefania-maracineanu.ro/mvstr-sm/DragomirHurmuzescu/_start0.html.

*** **Planetele** nu latră (despre Pluton și Pluto), [http://www.clubmistic.ro/43/Planetele-nu-latra-\(despre-Pluton-si-Pluto\)/125](http://www.clubmistic.ro/43/Planetele-nu-latra-(despre-Pluton-si-Pluto)/125). Ult. accesare: 21.10.2015.

*** **Quinzième** Conférence Générale des Poids et Mesures (Paris 27 Mai -2 Iuni 1975), Comptes Rendus de la 15 e CGPM (1975), 1976, p.103, pag. 68. <http://www.bipm.org/en/CGPM/db/15/2/>, (în franceză). Ult. accesare: 22.10.2015.

*** „**Relativity**“, 20 noiembrie 1919, ult. accesare: 22.10.2015.

<http://www.nobelprize.org/educational/physics/relativity/history-1.html>.

*** **Revista** Ciel et Space (în franceză). Ult. accesare: 21.10.2015,

www.cieletespace.fr.

*** **Speed of light. Historical Measurements**. Ult. accesare: 22.10.2015.

<http://www.speed-of-light.info/measurement.htm>.

*** **The Galileo Project**. Ult. accesare: 22.10.2015.

http://galileo.rice.edu/bio/narrative_6.html.

*** **The Newton Project**, Anglia. Ult. accesare: 22.10.2015.

<http://www.newtonproject.sussex.ac.uk/prism.php?id=1>.

*** **The Newton Project** Canada. Ult. accesare: 22.10.2015.

<http://isaacnewton.ca/>.

*** **The Royal Society**, List of Fellows of the Royal Society, Anglia, http://royalsociety.org/~media/Royal_Society_Content/about-us/fellowship/Fellows1660-2007.pdf. pag. 222, 284. Ult. accesare: 22.10.2015.

*** Universitatea din Iași, 1863-1985, *Dezvoltarea științei, Dragomir Hurmuzescu*, extras Fizică, 1986. Ult. accesare: 30.09.2015.

fiile: Dragomir-M-Hurmuzescu-1865-1954.pdf.

*** **What is GPS?**, <http://www8.garmin.com/aboutGPS/>, ult. accesare:

02.02.2016.

*** **Biblia sau Sfânta Scriptură**, 1990, Ed. Institutului Biblic și de Misiune a Bisericii Ortodoxe Române, București, Geneza 1:1 – 12; 1:14

-18; Psalmi 24:1; Ioan 3:16; pag. 1413.

*** **Georgescu**, Sașa, 1986, *Ani de liceu*, versuri; melodie din coloana sonoră a filmului Liceenii (1987), **Corsos**, Nicolae - regizor, **Bogardo**, Florin – compozitor, **Enache**, Stela – interpretare.

Alte surse internet

*** **Date** Astronomice, Ult. accesare: 07.12.2015.

<http://tisp.ro/solar/pgs/planete/planete.html>.

*** **Harta** lumii - varianta Mercator. Ult. accesare: 16.10.2015.

www.ourtrips.se.

*** **Imagine** elicopter, <http://www.pichost.me>. Ult. accesare: 09.2015.

*** **Imagini** Soare și planete. Ult. accesare: 12.01.2016.

<http://www.astro-urseau.ro/>.

*** **Orbita** newtoniană și cea einsteiniană. Ult. accesare: 20.10.2015,

https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Relativistic_precession.svg,

autor: KSmrq.

*** **Planeta** Pământ - imagine. Ult. accesare: 12.01.2016. https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Africa_%28orthographic_projection%29.svg.

*** **Robotul** Mixsy, www.zepter.ro. Ult. accesare: 07.12.2015.

Imagini compendiu biografic

Galileo Galilei: <http://www.nostraitalia.it/en/galileo-galilei-e-il-periodo-padovano/>. Ult. accesare: 22.10.2015.

Isaac Newton, Editors, The Biography.com, website, ult. accesare: 29.09.2015. www.biography.com/people/isaac-newton-9422656.

Henri Poincaré, <http://www.annales.org/archives/x/poincare.html>. Ult. accesare: 16.10.2015.

Dragomir Hurmuzescu, Facultatea de Fizică, Iași – Universitatea „Al. I. Cuza“ <http://www.phys.uaic.ro>. Ult. accesare: 22.10.2015.

Max Planck, Max-Planck Gesellschaft. Ult. accesare: 22.10.2015.

<https://www.mpg.de/8241506/max-planck-mpg>.

Hendrik A. Lorentz, Media AB 2014. Hendrik A. Lorentz-Biographical". Nobelprize.org. Nobel Media AB 2014. Web. 29 Sep 2015. <http://www.nobelprize.org/nobel_prizes/physics/laureates/1902/lorentz-bio.html>.

Copyright © 2016 Claudia Blass
Teoria Fundamentală a Timpului - Mecanica Absolută -
Bun de tipar: 04.02.2016
Format carte: A5: 15,24 cm x 22,86 cm (6' x 9')
Conținut carte: Font: Constantia
Mărime: 11, fără spațiu
Număr de pagini: 202
Număr de cuvinte: 59836